

İşte, zekice atışmaların aşka dönüştüğü
o beklenen akademik rakipler hikâyesi!

ANN LIANG

Sana
Ulaşmaması
Dileğiyle

Kime

SADIE WEN

Cc Bcc

KÂĞIT ÜSTÜNDE MÜKEMMELDİ.

Okul kaptanı, sınıf birincisi, her öğretmenin gözdesiydi. Örnek öğrenci gülümsemesini yüzünden hiç eksik etmemek kolay olmasa da Sadie'nin gizli bir silahı vardı: Bütün öfkesini e-posta taslaklarına kusuyordu. Tabii ki bu e-postaları asla göndermeyecekti –birinin kalbini kırmaktansa ölmeyi tercih ederdi– ama güçlü delisi İngilizce öğretmenine ya da grup ödevinde onun emeğini çalan beleşçi sınıf arkadaşına ağzına geleni saymak, içini boşaltmasını sağlıyordu.

En hararetli e-postalarını ise çocukluklarından beri kendini beğenmişliği ve rekabetçiliğiyle acayip sinirini bozan, okul kaptanlığını paylaşmak zorunda kaldığı Julius Gong'a yazıyordu. *"İlgiden besleniyorsun, kendine tapıyorsun ve inanılmaz ukalasın... Tarağının kırılmasını ve o saçlarını aslında öyle olmadığı hâlde yumuşacıkmiş gibi gösteren hangi pahalı ürünü kullanıyorsan onun bir daha eline geçmemesini tüm kalbimle diliyorum."*

Sadie'nin kafası rahattı çünkü kimse bu e-postaları okumayacaktı... Derken yanlışlıkla hepsi gönderildi.

Sadie'nin özenle inşa ettiği çatışmasız hayatı bir gecede daraduman olmuştu. Artık herkes Sadie'nin onlar hakkında gerçekte ne düşündüğünü biliyordu ve onlar da Sadie hakkında ne düşündüklerini hiç çekinmeden ona söylüyorlardı. Fakat tüm bu kargaşanın ortasında bir kişi, "gerçek" Sadie'yi sevmeye başlamıştı: Nefret etmeye ant içtiği Julius...

Gönder

www.olimposdukkani.com
 /olimposyayinlari
 /olimposyayinlari
 /olimposyayinlari
 /olimposyayin

Sana Ulaşmaması Dileğiyle

Ann Liang

Orijinal Adı: I Hope This Doesn't Find You

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2024, Ann Liang

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Armağan Tuna

Editör: Zehra Uzun

Son Okuma: Aydan Yalçın

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Ağustos 2025

ISBN: 978-625-5919-55-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

ANN LIANG

Çeviren: Armağan Tuna

Sana Ulaşmaması Dileğiyle

Ninova

AİLEM İÇİN

Düzenleme
ny.ozlem

BİRİNCİ BÖLÜM

Kışın buz gibi soğukunda okul kapısının önünde beklemek bir onurdu.

Son bir saattir ütülü okul ceketimin içinde iliklerime kadar donmuş, tırnaklarım soğuktan morarmış vaziyette dikilirken kendime bunu söylüyordum. Muhteşem bir onur. Bir ayrıcalık. *Keyif alınacak bir şey.* Rehber öğretmenimiz Bayan Hedge, dün ileri seviye matematik dersimin ortasında beni çağırıp okulu ziyarete gelen velilere etrafı gezdirmemi istediğinde, tam da bunu hayal etmiştim.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, “Bu işi yapacak en doğru insan olduğuna güvenim tam,” demişti. Boğum boğum ellerini masasının üzerinde kenetlemişti. “Okul kaptanı olarak Woodvale Akademi’nin öğrencilerini ne kadar önemseydiğini ve başarıya ulaşmanız için sizi ne kadar iyi hazırladığımızı anlatabilirsin. Ayrıca dâhil olduğun sosyal aktivitelerin yanı sıra yakın zamanda atletizm bölge finallerinde birinci gelmen gibi başarılarını da anlatmaktan çekinme. Aileler buna bayılacaktır.”

Gülümsedim ve başımı sahte bir hevesle o kadar çok salladım ki boynum tutuldu.

Boynum hâlâ tutuk vaziyette, ceketimin ön cebindeki rozetleri düzeltirken ayaklarımı yere sertçe vurarak neredeyse donmak üzere olan parmaklarıma hayat vermeye çalışıyordum. En iyi

arkadaşım Abigail Ong, rozet toplama alışkanlığımı hep istifçiliğe benzetip dalga geçerdi. Haksız olduğunu söyleyemezdim ama ben sadece altın harflerle yazılmış *okul kaptanı* rozetimin sabah güneşinde nasıl parladığına hayran hayran bakmıyordum. Bu, aynı zamanda sembolik bir meseleydi. Sahip olduğum her rozet bir şeyin kanıtıydı: notlarımın mükemmel olduğunun, katıldığım her spor müsabakasında En Değerli Oyuncu seçildiğimin, okul komitesinin aktif bir üyesi olduğumun, yerel kütüphanede gönüllü çalıştığımın. Zeki, başarılı ve geleceğimin parlak ol-

Kuru otları çiğneyen adım sesleri duydum.

Kafamı hızla kaldırdım ve gözlerimi kısarak uzaklara baktım. Saat o kadar erkendi ki muhtemelen okul inşaa edildiğinden beri orada olan kahverengi, paslanmış Toyota hariç otopark hâlâ boştu. Kampüsteki tüm kırmızı tuğla binalar sessizdi, pencereler açılmamıştı. Yapraklarını dökmüş ağaçların üstünde yükselen bulutlarsa suluboya fırçasıyla hafifçe pembeye boyanmış gibiydi.

Kaybolmuş gibi görünen bir aile yoktu.

Onun yerine çok tanıdık bir yüz görüş açıma girdi ve bedenimdeki tüm kaslar istemsizce gerildi. Siyah gözler, keskin hatlar ve jilet gibi keskin bir gülümseme. Alnının ortasına düşen o bir tutam koyu renk saç. Moda dergisine poz veriyormuşçasına omuzlarına attığı okul ceketi.

Julius Gong.

Okulun diğer kaptanı ve hayatımın en büyük baş belası.

Sadece onu görmek bile içimi öyle saf ve yoğun bir nefretle doldurdu ki hayret etmemek elde değildi. Kişiliği beş para etmeyen birinin göze bu kadar hoş görünmesine ya da tam tersi, bu kadar yakışıklı birinin böylesine itici olmasına inanmakta zorlanıyordum. Bu tıpkı muhteşem ipek kurdelelere sarılmış göz alıcı bir hediye kutusunu açıp içinde zehirli yılan bulmak gibiydi.

Söz konusu yılan tam bir metre ötemde durdu. Yıpranmış ve sararmış çimler, aramızda tarafsız bölge misali uzanıyordu.

“Erkencisin,” dedi her zamanki gibi isteksizce, sanki bu kadarını söylemek bile onun için zahmetti. Onu tanıyacak kadar şansız olduğum şu on yılda, Julius hiçbir konuşmaya düzgün bir selamlaşmayla başlamamıştı.

Sanki burada ayak parmaklarımı hissedemeyecek kadar uzun süredir dikiliyor olmam büyük bir zafermiş gibi, “Senden erkenciyim,” dedim.

“Eh, *ben* başka şeylerle meşguldüm.”

İmasını anlamıştım: *Senden daha meşgulüm. Yapacak daha önemli işlerim var çünkü ben senden daha önemli biriyim.*

“Ben de meşgulüm,” diye karşılık verdim hızlıca. “Hem de çok. Bütün sabahım bir acil işten diğerine koşarak geçti. Hatta buraya direkt antrenmandan gel—”

“Kulağa gerçekten acil bir meseleymiş gibi geliyor. Günlük sınavlarını çekmezsen ülkenin ekonomisi çökecekmiş gibi hissediyorum.”

Huysuzsun çünkü geçen günkü beden eğitimi dersinde senden daha fazla sınav çekebildiğimi kanıtladım. Kelimeler dilimin ucundaydı. Bunları söylemek en az onu başka bir fitness testinde yenmek kadar tatmin edici olurdu ama dilimi tuttum. Ellerimi ceplerime soktum. Soğuk hava, özellikle Melbourne kışıyla özdeştiirdiğim nahoş bir hisle iliklerime kadar işlemişti.

Julius ağzının bir kenarını kıvrırarak gülümsedi. Öyle samimiyetsiz bir ifadeydi ki somurtmasını tercih ederdim. “Üşüdün mü?”

“Hayır,” dedim zangırdayan dişlerimin arasından. “Hiç üşümedim.”

“Tenin morarmış, Sadie.”

“Işıktan olsa gerek.”

“Ayrıca titriyorsun.”

“Heyecandandır,” diye direttim.

“Buraya saat yedi buçukta gelmemiz yeterli olurdu, biliyorsun değil mi?” Kolunu sıyrıp saatine baktı. Markasını tanıya-

mayacağım kadar pahalı ama pahalı olduğunu anlayabileceğim kadar süslü bir saatti. Sırf gösteriş yapmak için saatine bakmış olmasına zerre şaşırmazdım. “Saat şu an yediyi yirmi geçiyor. Ne zamandır burada fahri insan heykeli olarak dikiliyorsun?”

Sorusunu duymazdan geldim. “Elbette biliyorum. Bayan Hedge bize saati söylediğinde oradaydım.” Bayan Hedge bana okulu temsil etmekle ilgili o neşeli minik konuşmasını yaptığında Julius da odasındaydı ve Bayan Hedge beni aşırı sinirlendirerek Julius’a da aynı görevi vermişti. O anda bu konuda onu yeneceğime yemin etmiştim; başkaları da erken gelirse diye okula erkenden gelecek, yüz kat daha fazla hazırlıklı olacak ve ondan önce ailelerin gözünde muhteşem bir ilk izlenim bırakacaktım. Bunun *not alacağımız* bir şey olmadığının farkındaydım ama önemi yoktu.

Yedi yaşımızdan beri Julius’la karşı karşıya geldiğimiz her sınav, yarışma ve etkinlik için kafamda bir tür skor tablosu tutuyordum; yalnızca benim anladığım özel bir puanlama sistemim vardı:

Bay Kaye’nin nadiren görülen beğeni dolu gülümsemesini kazanmak üç puan.

Bağış kampanyasında hedefi tutturmak beş puan.

Okulun basketbol turnuvasında birinci olmak altı puan.

Sınıf münazarasını kazanmak sekiz puan.

An itibarıyla Julius’ın 490 puanı vardı. Geçen hafta birinci olduğum tarih sınavı sayesinde benim puanım 495’ti. Yine de rehavete kapılamazdım. Rehavete kapılmak eziklerin işiydi.

Julius tekrar saatine göz atarak, “Birazdan gelseler iyi olur,” dedi. Konuşmasındaki belli belirsiz Amerikan aksanı, ses tonundaki küçümsemeyi daha da belirginleştiriyordu. Bir süredir aksanının sahte olduğundan şüpheleniyordum. Amerikan topraklarına sadece okul kampüslerini gezmek için ayak basmıştı, yani kulağa bir Amerikalı gibi gelmesinin mantıklı

bir açıklaması yoktu. Bunu sırf “farklı ve özel” görünmek için yapıyordu. “Burada donmak gibi bir arzum yok.”

Gözlerimi devirdim. *Dünya senin etrafında dönmüyor*, diye çıkışmak istedim. Ama belli ki dünya benimle kafa bulmayı takıntı hâline getirmişti çünkü tam o anda, sanki evren sözlerine kulak vermiş gibi, otoparka dört araç girdi. Kapılar birer birer açıldı ve her araçtan bir teyze indi.

Teyze, aklıma gelen en uygun tabirdi. Bunu akraba anlamında söylemiyordum (öte yandan benim teyzelerim tam anlamıyla teyzeydiler), bu daha çok bir zihniyet, bir var oluş biçimiydi. Gözle görülebilir, hissedilebilir ama parmak basarak tanımlamazdı. Kendine has özellikleri vardı: Devasa permalı saçlar, dövme kaşlar, Chanel marka çantalar, ucuz kırmızı iplerle bağlanmış değerli yeşim taşından kolyeler. Ama tabii yine de onları birbirinden ayıracak özellikleri bulunuyordu.

Mesela, kapıya doğru salına salına gelen ilk teyze on beş santim topuklu ayakkabılar giymiş ve boynuna da öyle cırtlak yeşil bir atkı takmıştı ki trafik lambası görevi görebilirdi. Onun arkasından gelen teyze daha sade tonlarda giyinmişti ve yüz hatlarındaki o doğal sertlikle bana annemi hatırlatıyordu.

Çocuklarını bizim okula göndermek isteyen ailelerin hepsinin Asyalı olmasına şaşırıyordum. Woodvale Akademi’deki öğrenci popülasyonunun en az yüzde doksanını biz oluşturmuyorduk. Bunun *nasıl* böyle olduğuydu yumurta mı tavuktan tavuk mu yumurtadan sorusuyla eş değerd. Asyalı çocukların burada olmalarının sebebi, ailelerinin onları üstün yetenekli çocuklar için seçkin bir liseye göndermek istemeleri miydi yoksa bu okulun zaten Asyalı öğrencilerle dolu olduğunu duydukları için mi buraya çekilmişlerdi?

Annem için ikinci sebebin geçerli olduğunu biliyordum. Babam çekip gittikten bir hafta sonra annem beni o dönem gittiğim, neredeyse tamamen beyazlardan oluştan Katolik ilkokulundan almıştı ve şehrin öbür ucuna taşınmıştık. *Bir top-*

luluğun parçası olmak iyidir, demişti. Sesi öylesine yorgundu ki o günden sonra ne istediye kabul etmekten başka çarem kalmamıştı. *Seni anlayacak insanlarla olmak iyidir*.

Julius yanımda kıpırdanınca kendime geldim. Öne doğru hareket ettiğinde yüzümde örnek öğrenci gülümsememle ondan hızlı davranıp önüne geçtim. Bu gülüşü her gün aynada çalışıyordum.

“Ayi, shi lai canguan xuexiao de ma?” dedim Mandarinedeki tüm yeteneğimi sergileyerek. *Okulu gezmek için mi gelmiştiniz?*

İlk teyze bana gözlerini kırpıştırarak baktı ve ardından Julius’inkini gölgede bırakacak kadar kusursuz bir Amerikan İngilizcesiyle, “Evet, öyle,” dedi.

Yanaklarım kızardı. Julius’a bakmadan bile içten içe duyduğu keyfi, utanmamdan aldığı hazzı hissediyordum. Üstelik ben daha kendimi toparlayamadan o çoktan sahneye çıkmıştı; omuzları dik, çenesi havadaydı ve dudaklarındaki o ukala ifade yerini sımsıcak bir gülümsemeye bırakmıştı.

“Merhaba,” dedi çünkü *başka* insanları selamlamakta hiçbir zaman sorun yaşamazdı. “Ben Julius Gong, okul kaptanıyım ve bu sabah sizlere kampüsü gezdireceğim.”

Boğazımı temizledim.

Kalın kaşlarından birini kaldırarak bana baktı ama bir şey söylemedi.

Bu sefer daha yüksek sesle, bir kez daha boğazımı temizledim.

Bir anlık sessizlikten sonra, “Bu da Sadie, diğer kaptan,” dedi eliyle beni şöyle bir göstererek.

“Okul kaptanı,” diye belirtmeden edemedim. Yüzümdeki gülümseme yanaklarımı acıtmaya başlamıştı. “Okul kaptanıyım. Ayrıca okulu birincilikle bitirecek olan kişiyim.”

“Bunu umursadıklarını hiç sanmıyorum,” diye mırıldandı Julius kulağıma. Sesi ancak benim duyabileceğim seviyedeydi ve nefesi soğuk havaya rağmen sıcaktı.

Orada değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Ama bunu yapmak hiç de kolay değildi çünkü dört teyze de sanki damat adayı arıyormuş gibi Julius'ı süzmekle meşguldü.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu biri.

“On yedi,” dedi Julius, hiç duraksamadan.

“Çok uzunsun,” dedi başka bir teyze. “Boyun kaç?”

Julius sabır taşıymış gibi, “1.85,” dedi.

“Gerçekten uzunmuşsun,” dedi başka bir teyze. Sanki bu, kansere çare bulmakla eş değer bir başarıymış gibi. *Alt tarafı genetik*, demek istedim ama tabii ki çenemi tuttum. *Gerçekten parmağını oynatmasına bile gerek kalmamıştı*. “Peki, ne zamandır bu okulun öğrencisisin?”

“On yıl,” diye yanıtladı Julius. “Neredeyse bütün hayatımı burada geçirdim.”

Resmen dilimi ısırdım. Bu kısmı onun adına cevaplayabildim. Ya kara bahtımdan ya da tesadüfen –ki ben oyumu *kara bahattan* yana kullanıyordum– Woodvale Akademisi'ne aynı yıl girmiştik. Ben sessiz, utangaç, kimsenin takılmak istemediği yeni çocukken o ilgi çekici, gizemli, çaba sarf etmeden havalı olan çocuktü. Etrafı o hesapçı kara bakışlarıyla süzerken sanki bir gün bu okula hükmedeceğini en başından beri biliyormuş gibi davranıyordu. Ama sonra beden eğitimi dersinde yakantop oyununda rakip takımlara düşmüştük. Top eline geldiği anda bakışları benimkilerle buluşmuştu. Resmen gözleriyle beni olduğum yere çivilemişti. David Attenborough'nun belgesellerinde yavaş çekimde avına yaklaşan bir yılanı izlemek gibiydi. Ben tavşandım, o da yılan.

Nedense o boğucu, ter kokan spor salonundaki otuz küsur çocuk arasından alt etmek için beni seçmişti. Ama ben yakantop oyununda özellikle çok iyiydim; hem hızlı hem de çeviktim. Beni hedef aldığı her seferinde kaçmayı başarmıştım. Sonunda sadece ikimiz kalmıştık. O topu atmaya devam etmişti, ben de kaçmaya. Son derse kadar böyle devam edebilirdik ama

diğer çocuklar ayakta beklemekten yorulmaya başlamış, hoca da araya girip berabere kaldığımızı söylemişti.

Julius Gong o andan itibaren başımın püsküllü belası olmuştu. Asıl sorun bu sinir harbini benden başka kimsenin yaşamamasıydı çünkü Julius pençelerini sadece bana gösteriyordu.

Dahası, teyzeler çoktan ona hayran olmuşlardı. Julius hâlâ gülümsüyor ve kafa sallıyordu; teyzelere sağlık durumlarını, yemek tariflerini ve yakın zamanda kurulacak bir pazarı soruyor, (sözde tabii çünkü onun şimdiye dek herhangi bir pazara adımını dahi atmadığına eminim) teyzeler de ağzı açık onu dinliyorlardı. Teyzelerden biri ona notlarını sorduğunda durup başını hafifçe bana doğru çevirdi. Yüzündeki gülümseme sadece benim görebileceğim ukala bir sırıtışa döndü.

“Fena değiller,” dedi sahte bir alçakgönüllülükle. “Geçen dönem edebiyat dersinde En Başarılı Öğrenci Ödülü’nü aldım. Kimyada da. Ekonomi ve fizik derslerinde de.”

“*Vay canına,*” diye iç geçirdi teyzeler koro hâlinde. Julius onlara para verse bu kadar uyumlu davranmalarını sağlayamazdı. “Bu muhteşem.”

“Çok zekisin.”

“Bu kadar rekabetçi bir okulda böylesine başarılı olmak? Dâhi olmalısın.”

“Hem yakışıklı *hem de* zeki. Ailen seni gerçekten çok iyi yetiştirmiş.”

Kanımın kaynadığını, öfkeden boğazımın yandığını hissediyordum. Dünyanın geri kalanına yakışıklı yüzlü kusursuz bir öğrenci, âdeta bir melek gibi görünebilirdi. Ama ben onun asıl yüzünü ve gerçekte nasıl biri olduğunu biliyordum.

“Turumuza başlamalıyız,” dedim sevimli bir tavırla. Bir yandan da sahte heyecanıyla öfkemi maskeliyordum. “Göreceğimiz çok şey var. Dört kişi olduğunuza göre... aranızdan iki kişiye ben rehberlik edebilirim,” dedim bana en yakın duran iki teyzeyi işaret ederek. İkisi de bu önerimden pek memnun

olmamıştı. Yeşil atkılı teyze hayal kırıklığıyla iç çekti ki bu da insanın motivasyonunu gerçekten arşa çıkarıyordu doğrusu. “Julius da geri kalanlara etrafı gezdirebilir.”

Diğer iki kadın hızla Julius’ın arkasına geçti ve o da kendi partisine gelen misafirleri karşılıyormuşçasına demir kapıyı rahatça açtı. “Memnuniyetle,” dedi. “Beni takip edin.”

Zihnimdeki skor tabelası yanıp söndü.

Julius’a üç puan.

İKİNCİ BÖLÜM

Sonraki bir saati boğazım acıyana kadar konuşarak geçirdim. Okul kampüsü o kadar da büyük değildi: beyaz çerçeve-
veli pencereleri ve üçgen çatıları olan, aynı tekdüze dikdörtgen yapıda tasarlanmış ve ana ovalin etrafında konumlanmış üç tane binamız vardı.

Asıl mesele, açıklanacak çok fazla şey olmasıydı.

Mesela kıdemli öğretmenlerin fotoğrafları neden kesilip tavana yapıştırılmıştı? “Bu bir minnet ve saygı göstergesi,” diye cevap verdim çünkü *bu aslında bir şakaydı*, diyemezdim. “Woodvale’de öğretmenler ve öğrenciler birbirleriyle çok yakın ilişki kurar ve bizi hep şey... kendimizi yaratıcı bir şekilde ifade etmemiz için teşvik ederler. Bu güzel koridorlardan her geçtiğimizde öğretmenlerimizin bize yukarıdan baktığını hatırlarız. Tıpkı, eh, melekler ya da Tanrı gibi.”

Okul maskotumuz at olması gerekirken neden koridorun ortasında devasa yeşil bir eşek vardı? Üstelik okulumuzun renkleri de mavi-beyazdı. “Eşekler bir tür simge,” diye yalan uydurdum. Ama aslında o lanetli heykeli sipariş eden müdür yardımcımız, hayvanlar ya da renkler konusunda pek duyarlı biri değildi. Daha kötüsü de olabilirdi, koca bir inek heykeli de sipariş edebilirdi. “Kararlılığı, sıkı çalışmayı ve cesareti temsil ediyorlar. Bunlar okulun sıkı sıkıya bağlı olduğumuz değerleridir.”

Ya da neden okulun duyuru panosunda bir sonraki toplantı saatimiz 9.00, 10.00, 10.20, 15.00, 15.35 ve dahası 20.00 olarak görünüyordu? “Fazlasıyla esnek olmayı severiz,” derken teyzeleri hızla oradan uzaklaştırdım. “Tabii ki herkesin bildiği *tek bir* toplantı saati var. Ve elbette bu herkese iletiliyor çünkü bu okulun en iyi olduğu konu iletişimdir. Şimdi, su çeşmelerimizi görmüş müydünüz? *Harika* bir arıtma sistemimiz var...”

Ya da neden kafeteryanın yanında bir inşaat alanı vardı?

“Okulun internet sitesinde bununla ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum,” dedi yeşil atkılı teyze hafifçe somurtarak. Tel örgülerin hemen önünde durduk ve evet, manzaranın o kadar da iyi olmadığını ben bile kabul ediyordum. Etrafta moloz yığınları, plastik brandalar ve sağa sola saçılmış birkaç direktan başka bir şey yoktu. Bu manzaraya bakarken gerçek bir çalı topu önümüzden yuvarlanıp gitti. “Burası yeni spor ve eğlence merkezi için, değil mi? İki yıl önce tamamlanacaktı diye biliyorum.”

“Evet. *O mesele.*” Yüzümdeki gülümseme, hissettiğim panik büyüdükçe genişliyordu. Ona, spor ve eğlence merkezinin iki yıl önce tamamlandığını nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Tamamlanmıştı tamamlanmasına ama tuvaletlerle ilgili ufak bir mesele olmuştu. Detay vermem gerekirse klozetlerin hepsi kapıya bakacağına yan duvara bakacak şekilde yerleştirilmişti ve burnunuzu çarpmadan klozete oturmak imkânsızdı. İlk başta okul bizden minnettar ve esnek olmamızı, bu durumu yaşayarak öğreneceğimiz bir şey olarak görmemizi istemişti fakat Georgina Wilkins kabinlerde yaralanıp okulu dava etmekle tehdit edince her şeyi sil baştan inşa etmeye karar vermişlerdi. “Bazı küçük gecikmeler oldu,” dedim, “ama her şey merkezi daha büyük ve daha güzel bir hâle getirebilmek içindi. Çatıda mini golf sahası, yüzme havuzu ve üç tane özel spor salonu gibi *gerçekten* heyecan verici detaylar yolda. Ama zaten sizin de bildiğiniz gibi mükemmellik zaman ister.”

Teyzeler sözlerimi kısa bir süre düşündüler, ardından neyse ki yolumuza devam ettik.

Okul kapısının önüne dönmüştük. Öğrenciler gelmeye başlamıştı, kaldırımdan ailelerine güle güle diyor, çantalarını omuzlarına asıp arkadaşlarına mesaj yazıyorlardı. Julius da buradaydı. Mükemmel cildi, jilet gibi üniforması, dimdik omuzları ve sabah güneşinin altında parlayan özenle şekillendirilmiş saçlarıyla teyzelerin önünde duruyordu. Sırf onu görmek bile yumruğumu bir yere geçirmek istememe neden oluyordu, tercihen çenesine.

“Kızımızı kesinlikle bu okula göndereceğiz,” diyordu teyzelerden biri. “Eğer Woodvale öğrencilerinin nasıl olduğuna dair örnek sensen burası kesinlikle mükemmel okul.”

Sanki içimde kapkara bir yıldırım çakmış, omurgamdan aşağı elektrik yayılmıştı. Julius dinlediğimden emin olmak istermiş gibi bakışlarımı yakaladığında öfkem daha da arttı.

“Benim için bir zevkti,” dedi nazikçe.

Teyze, “Hayır, hayır, bu zevk tamamen bana ait,” diye karşılık verdi Mandarin dilinde ve ağzım açık kaldı. Daha önce benimle İngilizce konuşan kendisiydi. Muhtemelen bir anlamı yoktu. Ya da kesinlikle bir anlamı vardı; Julius’ı daha çok sevmiş, kendini onunla konuşurken daha rahat hissetmiş ve hatta ondan daha güvenilir saadet zinciri liderleri olmasına rağmen ona benden çok güvenmişti. “Daha iyi bir rehber olamazdı. Gerçekten.”

Bana bakmaya devam eden Julius gülümsedi. “Bunu duyduğuma *çok* sevindim.”

Dilimi ısırarak öfkeyle hareket etme dürtümü bastırdım ve teyzeler giderken onlara el salladım. Topuk sesleri uzaklaşır uzaklaşmaz ilk dersim olan tarih sınıfına doğru koştum. Ne yazık ki bu, Julius’la ortak aldığım derslerden biriydi ve çok geçmeden bana yetiştii.

“İyi geçti, değil mi?” dedi, sesi hemen kulağımın dibinden gelmişti.

“Öyle mi oldu?” dedim ve beşerî bilimler binasının cam kapısını gereğinden daha sert açtım. Açıkçası kapının sallanıp onun suratına çarpmasını umuyordum ama tabii ki kapıyı kolayca yakalayıp arkamdan içeri girdi.

“Demek istediğim, *benim için* iyi geçtiğiymiş,” diye açıklık getirdi. “İkisi de çocuklarını buraya yazdıracak. Eminim Bayan Hedge memnun olacaktır. Bu iş için doğru kişi olduğumu biliyor olmalıydı ama sanırım sen de minicik bir katkı sağladın.”

Sessizce küfrettim.

“Ne dedin, duymadım?” Ses tonuyla birlikte yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi de neredeyse duyabiliyordum.

“Yok bir şey. Sadece çene çalmaya devam edersek geç kacağımızı söyledim.”

“Eh, senin aksine benim aynı anda birkaç iş yapmakla ilgili bir sorunum yok.”

Mutlu yerine git, dedim kendi kendime bir sonraki kapıyı açarken. Zihnimde artık bu kalabalık koridorlarda yürümüyor, uyarı zilinin çalışını dinlemiyordum. Hatta bu kasabada bile değildim. Namağlup mezun olmuş, okul birincisi ve okul kaptanı olarak Berkeley Üniversitesi’ne kabul edilmiş, büyük bir şehirde annemle abim Max’e (tercihen abim pahalı spor üniversitesini bitirdikten sonra tek başına bir iş bulmayı başarabilmişti ama bunun ulaşılabilir bir hayal olması gerekiyordu, alternatif bir evren değil) bir ev almıştım. Bu yeni evde duvarlardan çok pencere vardı ve şafak vakti güneş ışığı dokunduğu her şeyi altın rengine boyuyordu. Taze yaseminlerle dolu vazolarımız olacak, tatlı niyetine çikolataya bulanmış çilekler tüketecek, bize ait bir bahçede öğle yemeklerimizi yiyecektik. Annem hâlâ pastanesinin başında olacaktı ama günde on iki saat çalışmasına gerek kalmayacak ve yeterince personeli de olacaktı. Oraya sadece fırından yeni çıkmış tarolu çörekleri ve ton balıklı ruloları gizlice yürütmek için gidecektik.

Biz bize olacaktık ve başka kimseye ihtiyaç duymayacaktık. Hayatımız, babamın yanımda olduğu zamana göre çok daha iyi olacaktı. Onun yapması gereken her şeyi ben yapacak, ailesine vermesi gereken her şeyi ben verecektim. O kadar çok şey yapacaktım ki salonumuzun ortasında dikilen sessiz bir hayalet misali kimse onun yokluğunu hissetmeyecekti. Belki annem yeniden gülümsemeye bile başlardı.

Hayalimdeki hayatı gerçeğe çevirmek için yapmam gereken tek şey şu birkaç ayı atlatmaktı. Ödevlerimi zamanında teslim etmek, geriye kalan tüm sınavlarımdan tam not almak ve öğretmenlerimi memnun ederek Berkeley'den aldığım şartlı kabulü korumaktı. Abigail her zaman *kabul* edildiğim kısma vurgu yapmaktan hoşlanırdı ama ben işin daha çok *şartlı* kısmıyla ilgileniyordum.

Yani sadece birkaç ay daha katlanmam gerekiyordu.

Kulağa basit geliyordu ama bunu düşündükçe neredeyse kaburgalarımı ezen fiziksel bir baskı hissediyordum. Sınıfa girmeden önce kendimi toparlamam gerekiyordu; burnumdan derin derin nefes aldım ve tıpkı koşudan önce yaptığım gibi parmak uçlarımda hafifçe zıpladım. Sınıfın çok aydınlık, çok gürültülü olması, herkesin sıraların etrafına yayılmış, bağıra çağıra konuşması işimi kolaylaştırmıyordu.

Julius yanımda durdu. "Ne oldu, girmiyor musun?" Dudaklarının kenarı her zamanki o küçümseyici tavırla kıvrıldı ama beni normalden daha uzun süre inceledi, sanki çözmeye çalıştığı bir şey vardı.

"Giriyorum," dedim göğsümdeki ağırlığa aldırış etmeden yanından geçerken.

Daha iki adım atmıştım ki karşımda çilli bir surat belirdi. Rosie Wilson-Wang. Ne kadar güzel olduğunun farkında olan insanlardan biriydi ve bunu da sonuna kadar kullanıyordu. Ayrıca geçen sene bana söylemeden bilim fuarı projemi kop-

yalayan kişiydi, bu da yetmezmiş gibi üstüne bir de “yenilikçi” ve “yaratıcı” yaklaşımıyla projeden A+ almıştı.

“Sadie,” dedi hevesle ki bu başlı başına kötü bir şey olacağına habercisiydi. Bilim projesi bir kenara, Rosie ve ben birbirimize arkadaşça davranıyorduk ama bunun sebebi benim herkesle öyle olmak için özellikle çaba harcamamdı. En azından görünürde.

“Selam,” dedim.

“Julius’la birlikte mi geldin?” Ona gereksiz bir hayranlıkla baktı ve “Harika biri, değil mi?” dedi.

Gülsem mi yoksa kan mı kussam bilemedim. Sanırım bu, duygularımı ne kadar iyi sakladığımın en açık göstergesiydi çünkü Julius’tan ne kadar nefret ettiğimi Abigail dışında kimse bilmiyor, hatta şüphelenmiyordu bile. “Hımm,” diyebildim sadece.

“Saçları bugün gerçekten çok iyi görünüyor.” Julius sınıfın en önünde yerini alırken kızın gözleri onu takip ediyordu. “Yani, yumuşacık görünüyor?” Bunu soru sorar gibi söylemesi biraz endişe vericiydi. Bir cevap beklediğini ima ediyordu.

“Pardon,” dedim rahatsız olduğumu çaktırmamaya çalışarak. “Bana bir şey mi soracaktın?”

“Doğru, evet.” Bana ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle baktı. “Ders notlarını bana da gönderme şansın var mı acaba?”

“Ah. Tabii. Tarih dersi için mi yoksa—”

“Şu âna kadarki tüm tarih derslerimizin notlarını,” dedi hızlıca. “Biliyorsun, önümüzdeki ay sınav var. Ve şey, evet, elbette kendi notlarımdan çalışabilirim ama senin notların çok daha kapsamlı ve düzgün.”

“Ah,” dedim tekrar. “Tamam, ol—”

“*Mükemmel*,” dedi bileğimi sıkarak. Uzun takma tırnakları tenime batsa da kıpırdamadım. “Sen bir meleksin, Sadie. Gerçekten hayatımı kurtardın.”

Bu iltifat boğazımdan tatlı bir şurup gibi akıp içimi ısıttı. Ama bu onay kırıntılarına nasıl yapıştığımı, insanlar tarafın-

dan sevimliyi ne kadar çok istediğimi ve insanları memnun etmek için ne kadar çabaladığımı fark etmek utanç vericiydi. Bazen nazikçe sorarlarsa bu insanlara kolumu bile verebileceğimi düşünüyordum.

Rosie, yakın arkadaş grubunun oturduğu cam kenarındaki sırasına geçti. Hepsi çok güzel kızlardı, çoğu dansçıydı ve büyük bir kısmı da sosyal medya fenomeniydi. Aralarından biri dün aynanın önünde dikilip başını salladığı on saniyelik bir video paylaşmıştı. Video yetmiş bin beğeni almıştı ve insanlar yorumlarda onun tarafından evlat edinmek ya da Porsche'si tarafından ezilmek istediklerini söylüyorlardı. "Bu arada," dedi Rosie omuzunun üzerinden, "notlarını renkli tarayıp tarihlerine ve konularına göre sıralayabilir misin? Deneme yazılarını da ekleyip hepsini bu akşam okul mailime atarsan süper olur."

"Hey, bana da gönderir misin?" diye sordu arkadaşlarından biri bana göz kırparak. Ayna karşısında kafasını sallayıp duran fenomen kızdı bu.

"Elin değmişken bana da at lütfen," diye araya girdi başka bir arkadaş.

Başımı onaylarcasına bir kez hafifçe salladım ve hepsi kafalarını çevirip telefonlarında baktıkları bir şeye gülmeye devam ettiler.

"Teşekkürler," dedi Rosie başını kaldırmadan. "Öpüyorum."

Yutkundum, biraz önce ettiği iltifat midemden çıkıp ağzıma oturacak gibi hissediyordum. Ama sorun yoktu. Çok da önemli bir şey değildi. Kesinlikle endişelenmeye değmezdi. Öğleden sonra annemin pastanesine gitmeden önce okulun yazıcısına uğramayı aklımın bir köşesine yazdım. Bunu yapmak zaten yoğun programımda beni otuz dakika geriye itecekti. Bu da akşamki koşumu sekiz kilometreye indirmem ya da çalışırken yemek yemem anlamına geliyordu, belki ikisini de yapmam gerekecekti ama sorun değildi.

Derin bir nefes aldım fakat kulağımda yankılanan ses bana bile gergin ve hatta biraz telaşlı geliyordu. Sanki uzun süredir suyun altında kalmış birinin, tekrar dalmadan önce hızla nefes alması gibiydi.

Kesinlikle büyütülecek bir şey yoktu.

Abigail Ong, yedi dakika geç kalmamış gibi salına salına yürüyerek geldiğinde ben çoktan not defterlerimi çıkarıp bugünün tarihini atmıştım bile.

En azından göze batmamak için *çaba göstermesini* isteyebilirdim ama bu ondan imkânsız istemek olurdu. Abigail, platin tonlarındaki gümüş saçları, kıvrılmış eteği ve stilde doruklara çıkan postallarıyla karanlıkta ışıldayan bir ünlem işareti gibiydi. Bana doğru gelirken postalları halıda tok bir ses çıkarıyordu. Bayan Hedge, okul kurallarına uygun ayakkabı giymediği için onu defalarca uyarmıştı ama buna karşılık Abigail, *botlarının kurallara tamamen uyduğunu* savunduğu beş sayfalık bir tez yazmış, bir de üstüne kaynakça falan eklemişti. Asıl yazması gereken makalelere bu kadar çaba harcadığını hiç sanmıyordum.

“Ben geldim,” diye duyurdu tüm sınıfa.

Tarih öğretmenimiz Bayan Rachel masasından başını kaldırdı. “Ne hoş. Sırana geç, Abigail.” Başka hiçbir öğretmen bu kadar sakin olmazdı ama zaten Bayan Rachel’in herkes tarafından sevilmesinin nedenlerinden biri de böyle biri olmasıydı. Diğer sebeplerse yirmili yaşlarında olması, her yıl sonunda Noel temalı pizza partileri organize etmesi ve bir de soyadı kulağa ilk adıymış gibi geldiğinden sanki aramızda bir samimiyet varmış hissi yaratmasıydı.

“Grup projenizde çalışabilmeniz için dersin ilk yarısını size bırakıyorum,” dedi. “Tabii saat dokuzda *teslim etmeniz* gerekti-

ğinden bitirmek üzere olduğunuzu düşünüyorum. Yine de size karşı cömert olayım dedim.”

Abigail öğretmene alaycı bir selam verip yanımdaki sandalyeye oturdu.

“Selam, canım,” dedi. Geçen sene insanlara şakasına *canım* demeye başlamıştı ama görünüşe göre bu hitap kelime dağarcığına temelli yerleşmişti. Aynısı *şaştı kaldı, tepesi attı* ve kendi uydurduğu *kuşu kaçırdı* sözcükleri için de geçerliydi.

Tarihin altını çizerken çizgi dümdüz olsun diye cetvel kullandım. Benim takıntım da buydu işte. “Selam,” dedim. “Gerçekten neden geç kaldığını bilmek istiyor muyum?”

“Neden olacak? Kız kardeşim yine Liam’la kavgaya tutuştu, Liam da son anda planlarını iptal etti. Bu topuklularla buraya tam dört kilometre yürümek zorunda kaldım.” Sözlerini vurgulamak istercesine botlarını gösterdi.

“Peki, hiç şunu düşündün mü mesela, ne bileyim günlük ulaşımın için kız kardeşinin bir görünüp bir kaybolan erkek arkadaşına *bel bağlamamayı*?”

“Liam Lamborghini kullanıyor.”

“Yani?”

“Yani ben lüks araçlara hastayım.”

Homurdandım. “Sen tam bir kapitalistsin.”

“Ekonomimize katkıda bulunan insanları destekliyorum diyelim.”

“Fikrimin arkasıdayım. Hem o arabayı kendi parasıyla da almış değil,” dedim. “Çocuk babadan zengin. Ailesi ona bu arabayı yirminci doğum gününde Sanya’daki yeni villasının yanında ufak bir hediye diye vermiştir. Ama para meselesi bir yana, bu çocuk bana baştan ayağa problem gibi geliyor.”

Abigail itiraz ederek elini kaldırdı. “*Hiç de değ-*”

“Arabasında ciddi ciddi kırmızı bayrak taşıyor.”

“Tamam ama sen bunu tüm erkekler için söylüyorsun,” dedi Abigail. “Hiçbirine güvenmiyorsun.”

Haklı olabilirdi. Liam'a kesinlikle güvenmiyordum ama hakkını teslim etmeliydim: Abigail'le arkadaş olmamızı o sağlamıştı. Üç sene önce Abigail'i okula bırakmaya başladığında birileri bu durumu yanlış anlamış ve Abigail'in parası için kendinden büyük biriyle çıktığına dair dedikodu yaymıştı. Woodvale'deki diğer her şey gibi herkesin kulağına gitmişti, danışmanların bile. Her ne kadar daha öncesinde sadece birkaç kez konuşmuş olsak da teneffüste dolabının yanına gidip iyi olup olmadığını sormaktan kendimi alamamıştım.

Şaşırtıcı biçimde iyiydi. Hatta bu durumu bir hayli eğlenceli bulmuştu. Birinin, başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamamasına gerçekten şaşırmıştım; onun içinde bulunduğu durum benim en kötü kâbusum olsa da Abigail sadece birinin hiç tanımadığı bir insan hakkında endişelenip onu teselli etmek için vaktini harcamasına şaşırmıştı.

Sonuç olarak teneffüs boyunca sohbet etmiştik; sohbetimiz bir sonraki derse ve hatta okulun bitmesine bir saat kalaya kadar uzamıştı ve bu noktada da yapılacak en mantıklı şey birbirimizin telefon numaralarını alıp konuşmaya evlerimizde devam etmektir.

"Bak diyorum, o kötü biri değil. Böyle konularda içgüdülerim çok iyidir. Bizim dönemdeki çiftlerden kimlerin ayrılacağını doğru tahmin ettim mi etmedim mi?" dedi. Çantasını kurcalamaya başladı, bir şeylerin kırıldığını duyduğuma yemin edebilirdim ve içinden ucu körelmiş bir kalem, geçen seneden kalma buruşmuş bir çalışma kâğıdı, bir paket ekşi jelibon ve öğle yemeğini çıkardı. Kesin annesi hazırlamıştı; ekmeklerin kenarları alınmış, havuçlar kalp şeklinde kesilmiş ve *Sen bir yıldızsın!* yazan bir not eklenmişti. Abigail'in ailesi pozitif mesaj yaymaya inanan insanlardandı ama aynı zamanda kızlarına da inanıyorlardı. Evine gitmeden önce böylesine karşılıksız bir sevgi ve desteğin sadece eski komedi dizilerinde olduğunu sanıyordum. "Ah, bu arada, ailelerin okul turu nasıl geçti?"

“Kaybettim,” dedim buruk bir tavırla. Olabildiğince kısık sesle konuşmuştum çünkü Julius’ın yenilgiyi kabullendiğimi duymasındansa ölmeyi tercih ederdim.

“Kaybettin?” dedi Abigail gülerek. “Bir gezi turunu *kaybedemez*—”

“Kaybedebilirsin. Ben kaybettim. Gerçekten.”

“Delirmişsin sen,” dedi. Bunu başkası söylese alınırdım ama Abigail sadece önemli gördüğü birkaç kişiye böyle takılırdı. Geri kalan herkes anca arka plandaki uğultu, sinek vızıltısı ya da bir toz bulutu falan olurdu. Abigail’in gözünde o insanlar resmen yoktu. “Eh, en azından artık grup projesini kafaya takmana gerek kalmadı. Akıllalmaz derecede düzenli bir insan olduğunu düşünecek olursak çoktan halletmişsindir, değil mi?”

“Tabii ki. Prensiplerimi biliyorsun.” Bana bir teslim tarihi verildi mi ben o tarihi otomatik olarak bir hafta öne çeker, kendi *son günümü* belirlerdim. Bu yüzden sömestr tatilinin ilk iki gününü, Çin’in Savaş Ağaları Dönemi projesinin bana ait kısmını tamamlamakla geçirmiş, dört bin kelimelik bir araştırma makalesinin yanı sıra Zhili-Anhui Savaşı’nın elle çizilmiş bir canlandırmasını ve güç odaklarını gösteren interaktif bir harita hazırlamıştım. Yorucuydu, evet ama ben ancak herkesten bir adım önde olduğumda rahat edebiliyordum. “Geriye sadece grup üyelerimin özetlerini vermeleri kaldı, sonrasında ödevi teslim edebileceğiz.”

Abigail başını kaldırıp grup üyelerimden bizim sıraya doğru gelen Georgina Wilkins ve Ray Suzuki’yi işaret etti. “Hımm, ellerinde bir şey varmış gibi görünmüyor. Endişelenmeli misin?”

Kaşlarımı çattım. İkisinin de *eli boştu* ve sıraları bir bir geçip bize yaklaşırken Georgina’nın yüzündeki mahcup gülümsemeyi görebiliyordum.

İçime kötü bir his doldu.

Yine de şimdilik onlara güvenmeyi seçtim. “Selam, nasılsınız?” dedim çünkü gelir gelmez özetlerini istemek kabalık olurdu.

Ama Ray’ın kabalık etmekle bir sorunu yoktu. Hiç çekinmeden, “Yapmadık,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. Karnıma yumruk atsa da olurdu. “Ben... Siz... Özet mi çıkarmadınız?”

“Yok,” dedi elini ceplerine sokarak.

“Tamam.” Kulaklarımın hafiften çınladığını ve bu çınlanmanın gittikçe yükselen bir uğultuya dönüştüğünü hissedebiliyorum. Kendimi toplamak için elimden geleni yaptım. *Sakin kal. Arkadaşça davran. Odağını kaybetme.* “Tamam. Tamam, hımm. Bitirmediyseniz de sorun yok, belki bana elinizde ne olduğunu göster—”

“Hiçbir şey yapmadım,” dedi.

Bir yumruk daha, hem de öncekinden daha şiddetli. Ayakta olsaydım kesin geriye doğru sendelemiştim.

“Peki. Bunun için bir *sebebin* ya da...”

Direkt gözümün içine baktı. “Bilmem. Sanırım nasıl yapacağımı bilemedim. Ya da ne yapmamız gerektiğini anlamadım, çaktın mı?”

“Özet,” demeyi başardım. *Senin için yazdığım özet*, dedim içimden. *Kelimesi kelimesine. Hani şu sen vaktin olunca yazabilesin diye önceden tasarlayıp çıktısını aldığım ve yarıyıl tatilinin ilk günü, buz gibi yağmurun altında kapına kadar getirdiğim şablona geçirmeni istediğim özet?* “Ben sandım ki... Yani, tabii,” dedim bana boş boş baktığını görünce. “Sorun değil. Ya sen, Georgina?”

Georgina öyle bir hareket etti ki bu hâli bana solan bir çiçeği hatırlattı. “Üzgünüm,” dedi dudaklarını büzerek. “Başlamayı denedim, gerçekten ama yüzüm hâlâ tuvaletin duvarına çarptığım için acıyor.”

“İyi olduğunu söylememiş miydin?” dedi Ray.

Georgina ona imalı bir bakış atıp bana döndü, koyu gözleri hüznle parlıyordu. “Ne zaman ödevin başına otursam kendimi çok kötü hissettim. Yani... acayip talihsiz bir durumdu. Keşke yardım etmek için daha fazla şey yapabilseydim ama...”

Sakin ol, diye hatırlattım kendime. Kol kaslarım öyle bir gerildi ki canım acıdı ama sonra yavaşça kaslarımı gevşemeye zorladım. Cinayet işleme dürtümden kurtuluna kadar bunu yapmaya devam ettim. “Senin suçun değil,” dedim saate bakarak. Teslim zamanına sadece on sekiz dakika kalmıştı. İki tane özet çıkarmam gerekiyordu, bu da özet başına dokuz dakikam var demekti. Teslim etmeden önce her şeyi bir kez daha kontrol etmek istiyorsam sekiz dakika. “Siz dert etmeyin. Kalanını ben halledebilirim. Hiç sorun değil.”

Biraz olsun karşı çıkmalarını bekledim ama onlar kucağıma bomba bırakmışlar gibi hızla uzaklaştılar.

Ama onlar için endişelenecek vaktim yoktu. Bu *benim* projemdi. Söz konusu olan benim alacağım nottu. Tek bir hatayla ortalamam düşerdi ve o zaman da Berkeley beni kabul etmek istemezdi. Kollarımı olabildiğince sıvadım ve notlarımı bulmak üzere okul bilgisayarımı açtım. Sadece on yedi dakikam kalmıştı. Ekranı dolduran minicik kelimelere ve aynı anda açılan düzinelerce sekmeye bakarken bir an öyle bunaldım ki boğulacağımı sandım. Kelimeler bir görünüp bir kayboluyor, görüşüm bulanıklaşıyordu. Hiçbir şey algılayamıyordum.

Ama sonra göz ucundan Julius’ın beni izlediğini fark ettim ve bir anda elektrik çarpmış gibi oldum. Her şey yeniden netleşmeye başladı. Ona, zor duruma düştüğümü görmenin zevkini yaşatmayacaktım. Bunu yapmayı reddediyordum.

Sahte bir sakinlikle kalemimi elime aldım ve özeti kopyalamaya başladım.

Sonraki on yedi dakika boyunca son kelimeyi de yazana dek hareket etmedim, kimseyle konuşmadım hatta kafamı bile kaldırmadım. İşimi bitirince öyle derin bir nefes aldım ki

nefesim tüm kemiklerimden ağrıyan kaslarıma ve tutulmuş parmaklarıma kadar indi. Kıl payı yırtmıştım. *Gerçekten kıl payıydı.* Bir dahakine her şeyi kendim yapsam daha iyi olurdu.

“Teşekkürler, Sadie,” dedi Bayan Rachel projelerimizi toplarken. “Bunu okumak için sabırsızlanıyorum. Savaş Ağaları Dönemi kesinlikle *büyüleyici*. Üniversitede en sevdiğim konulardan biriydi.”

Bunu ilk kez duyuyormuşum ve sadece tatlı bir tesadüf-müş gibi davrandım. Sanki Bayan Rachel’ı saatlerce internette araştırmamış ve mezun olduğu okulun dergisine verdiği eski bir röportajında bu döneme olan ilgisini okumamışım gibi. Sanki kişisel zevklerine uygun olarak özellikle bu konuyu seçmemişim gibi.

Abigail böyle davranışlarıma *sosyopat eğilimleri* diyordu.

“Bunları ofisime bırakıp hemen döneceğim,” dedi Bayan Rachel bana kucağındaki kâğıt yığınına göstererek. “Beş dakika sürmez. Ben yokken sınıfa göz kulak olur musun?”

“Elbette.”

“Harika. Sana her zaman güvenebileceğimi biliyordum.” Bayan Rachel herkese özel biriymiş gibi gülümserdi ama yine de bana gülümsediğinde gerçekten içten gelirdi.

O kapıdan dışarı adımını atar atmaz sınıfta kıyamet koptu. Çocuklar sandalyelerine yayılmış, ayaklarını sıraya dayamışlardı, ağızlarını kocaman açarak esneyerek geriniyorlardı.

Bu konuda bir şey yapamadan okul e-postama bir bildirim düştü.

Bir yeni ileti.

Kalbim tekledi. Gelen e-postanın matematik öğretmenimiz Bay Kaye’den olması için dua ettim; ona dün gece yarısı ek sorularından biriyle ilgili panikle bir e-posta göndermiştim. Ne yazık ki bütün sekmelerim hâlâ açıktı ve külüstür bilgisayarım açıkça isyan modundaydı; o dönen gökkuşağı çarkı yok olana dek gelen kutuma en az yirmi kez tıklamak zorunda kaldım.

Göndericinin ismine baktığımda içimdeki umut saf bir öfkeye dönüştü.

Julius'tandı.

Haberin olsun diye söylüyorum, biraz önce Bayan Rachel grup projemize şöyle bir göz attı ve –aynen aktarıyorum– “muhteşem” görüldüğünü söyledi. Notlarımız açıklandığında ve senden daha yüksek bir puan aldığımı gördüğünde şaşırma diye haber vereyim dedim. Seni her yendiğimde ne kadar sinirlendiğini ve üzüldüğünü biliyorum.

Sevgilerimle,

Okul Kaptanı Julius Gong

Kafamı hızla kaldırdım, gözlerim hemen ona kaydı ama o başını çevirmiş, yanında oturan güzel kızla konuşuyordu. O kahkaha attıkça yanına gidip tırnaklarımı pürüzsüz tenine geçirerek omuzlarından sarsma isteği, ilkel bir dürtü gibi tüm bedenime yayıldı. Onda kalıcı bir iz bırakmak istiyordum. Bunu *hissetmesini*, canının acımasını istiyordum. Onu yok etmek istiyordum.

“Sadie.” Tam yanımda oturuyor olsa da Abigail’in sesi sanki kilometrelerce öteden geldi. “Şey, şakağında atan damar bir sağlık görevlisi tarafından incelense iyi olur gibi.”

Ben cevap vermeyince omzumun üzerinden eğilip ekrandaki e-postayı okudu.

“Vay canına,” diye iç geçirdi. “Bu çocuk gerçekten seni çileden çıkarmayı kendine görev edinmiş.”

Çıkardığım ses kulağa sanki biri beni boğuyormuş gibi geldi. Sınıfın diğer tarafında Julius hâlâ diğer kızla gülüşüyordu.

Mutlu yer, diye hatırlattım kendime. Mutlu yerini hatırla. Geleceğini hatırla.

Ama güneş ışığıyla aydınlanan ve yumuşacık perdeleri olan o devasa evi aklımda canlandırmaya çalıştığımda gördüğüm tek şey Julius'ın alaycı suratı, kömür gibi kara gözleri, keskin elmacık kemikleri ve kıvrılmış dudakları oldu. Tıpkı doğada rastlanan parlak, göz alıcı ama aslında etçil olan çiçekler gibi güzel ve korkunçtu.

Bunun üzerine parmaklarımı klavyeye yerleştirdim ve harfleri tırnaklarımla delik deşik edercesine öfkeyle, aceleyle yazmaya başladım. Bu benim son çarem, sığınağım, içimdeki öfkeye karşı kullandığım tek panzehirdi. Ne de olsa melek gibi biri olmadığımı en iyi ben biliyordum. Yakınından bile geçmezdim. Ben sadece tüm öfkemi e-posta taslaklarıma kusmaktan hoşlanıyordum; burada istediğim kadar acımasız, fevri ve kindar olabilirdim. Çünkü bu e-postaları gönderecek cesareti asla bulamayacağımı biliyordum. Buraya hiç çekinmeden canımın her istediğini, aklıma her geleni yazıyordum.

Julius,

HABERİN OLSUN, bu e-postanı kanıt olarak saklayacağım, böylece notlarımız açıklandığında benimki –elbette– seninkinden yüksek geldiğinde kendi kazdığın kuyuya düşmek nasılmış göreceksin. O günün gelmesini iple çekiyorum. Ama berabere kalsak bile böbürlenmen için bir sebep yok. Sen projeni ekibinde Adam gibi zeki çocuklar olduğu için tamamladın ve Adam'ın senin ekibinin bir parçası olmasının tek sebebi de öğretmene “yeni insanlarla bağ kurmak istiyorum, biraz farklılık lazım” diye palavra sıkıdığın konuşmaydı. Bunun sonucunda da istediğin kişileri seçmene izin verdi.

Öğretmenler, bu sabah okulu gezdirdiğin veliler ve geri kalan herkes senin palavralarını yutuyor olabilir ama ben senin ciğerini biliyorum, Julius Gong. Sen ilgiye aç,

kendine fazlasıyla hayran, akıllalmaz derecede kibirli ve alaycılığını gurur duyulacak bir şeymiş gibi taşıyan birisin, sen parkta oyuncak çalan o çocuklardansın; istediğinden de değil, sırf başkasının olmasın diye.

Ayrıca saç stilin de çok gülünç. Doğal ve zahmetsiz göründüğünü düşünebilirsin ama kalıbımı basarım sabahları o tek tutam saç sol gözüne mükemmel açıyla düşsün diye elinde minicik bir tarakla saatler harcıyorsundur. Tarağının kırılmasını ve o saçlarını aslında olmadığı hâlde yumuşacıkmiş gibi gösteren hangi pahalı ürünü kullanıyorsan onun bir daha eline geçmemesini tüm kalbimle diliyorum. Çünkü senin yumuşak hiçbir yanın yok, hem de hiç–

“Günaydın, Bay Kaye!”

Bu ismi duymak beni şak diye kendime getirdi. Gözlerimi bilgisayarımdan ayırdım ve Bay Kaye’nin koridordan geçerken bize el sallayarak selam verdiğini gördüm.

Taslağı hızla kaydettim. Bu, elli yedinci taslak e-postamdı ve bunların çoğu Julius’a adanmıştı ama geçmişte hayatımı zora sokan bazı sınıf arkadaşlarım ve öğretmenlerim için de birkaç taslak e-postam vardı.

“Bay Kaye,” diye seslendim ve sıramdan öyle hızlı kalktım ki dizimi çarptım. “Bay Kaye, bekleyin–” İnlememi bastırdım ve hızla koridora çıkıp peşinden gittim.

“Sadie,” dedi, gözlerindeki ifadede tam da hiperaktif torununu idare etmeye çalışan bir dedenin sabrı vardı. Muhtemelen dedem olacak yaştaydı ama siyaha boyadığı saçlarından yaşını kestirmek zordu.

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedim. “Ama acaba gönderdiğim–”

“E-posta mı?” diye bitirdi benim yerime. Saçının aksine kaşları kırçillı griydi. Ve o kaşlar yavaşça geniş alnına doğru

yükseldi. “Evet, e-postanı aldım. Sen genellikle gecenin birinde uyanık mı olursun?”

“Hayır, elbette olmam.” Çoğunlukla daha geç saatte yatar-dım ama şimdi onu endişelendirmenin ne yeri ne de zamanıydı. Bu konuşmanın sağlıksız uyku alışkanlıklarım ile ilgili olması da en son istediğim şeydi. İstediğim tek şey, cevabımın doğru olup olmadığını bilmektir. “Altıncı soru için...”

“Soru kitapçığı hatalıydı,” dedi bana. “Merak etme, Sadie, hesaplamaların tamamen doğrudur. Cevap doksan iki olma-lıydı. Derste bundan bahsedeceğim ama Julius dışında herhangi birinin bu ekstra soruya göz atmadığına eminim.”

Soru kitapçığı hatalıydı. Duyduğum en güzel cümleydi bu. Sanki biri güneş ışığını direkt damarlarıma enjekte etmişti. O kadar rahatlamıştım, o kadar mutluydum ki Julius’tan bahset-mesine bile takılmadım.

“Aman Tanrım, bu harika,” dedim, ilk kez yüzde yüz sam-iydim. “Bu... Çok teşekkürler, Bay Kaye. Defalarca hesaplama yaptım; sekiz tane falan farklı yöntem denedim—”

“Eminim denemiştir,” dedi ve bu sefer dudakları hafif bir memnuniyetle kıvrıldı. “Başka bir şey var mıydı?”

“Hayır,” diye geveledim. Resmen otuz iki dış sırtıyordum. “Hayır, hepsi bu, tekrar teşekkür ederim. Günümü ne kadar güzelleştirdiğinizi bilemezsiniz.”

Sınıfa dönerken hâlâ keyiften dört köşeydim, havada uçar gibi yürürken atkuyruğu yaptığım saçlarım sağa sola sallanı-yordu. Sabahım güzel başlamamış olabilirdi ama sorun yoktu. Artık her şey yolundaydı.

Sınıfın iyice kontrolden çıkmasına ya da Rosie ve arkadaşlarının benimki de dâhil olmak üzere birkaç sırayı yerin-den oynatıp kim bilir hangi sebepten oldukları yerde dönerken kendilerini videoya çekmelerine bile aldırmadım. Sadece işleri bitene kadar bekledim ve sıraları kendim düzelttim.

“Modun hızlı değişti,” dedi Abigail yüzümü görünce. “Bay Kaye sana para ödülü falan mı verdi?”

“Daha da iyisini yaptı: Soru kitapçığı hatalıymış.” Mutlulukla iç çektim. “Haklıydım.”

Tekrar sırama geçtiğimde bilgisayarımın bıraktığım yerde olmadığını fark ettim, pozisyonu çok hafif değişmişti. Duraklayıp kaşlarımı çattım. Ekranı yarıya kadar değil, tamamen aşağı indirdiğime yemin edebilirdim. Ama Bayan Rachel yaklaşan sınavımız için önemli bilgilerle döndüğünde geri kalan her şeyi unuttum. Tüm dikkatimi Julius’ı alt etmek için bir sonraki hamlemi planlamaya verdim.

*Düzenleme
ny.ozlem*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bazen insanın bedeni, olup biteni aklından önce fark ediyordu. Nedenini bir türlü *çözemesem de* öğle yemeğinde okul kafeteryasına yürürken tüm bedenimin hafif hafif karıncalandığını hissettim. Görünüşte farklı olan bir şey yoktu. Hava serindi, öğrenciler sıcak poğaça ve sıcak çikolata için dışarıda sıraya girmiş beklerken ısınmak adına avuçlarına hava üflüyor, mavi-beyaz renkli okul atkılarına sıkıca sarılıyorlardı.

Ama farklı olan bir şey vardı. Bir şey değişmişti.

Sıranın sonuna geçerken, “Sen de hissediyor musun?” diye sordum Abigail’e. Güneş iyice yükselmiş, avluyu boydan boya altın sarısına boyuyordu.

“Neyi?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım etrafa bakınarak. Alt sınıflardan bir kızla göz göze geldim. Kısa bir an için bana baktı, sanki bir şeyleri onaylıyor gibiydi, ardından başını çevirdi ve eliyle ağzını kapayarak yanındaki arkadaşına bir şeyler fısıldadı. *Seninle ilgili bir şey yok*, dedim kendi kendime. *Senin hakkında konuşmaları için en ufak bir sebep yok*. Ama o an mide bulandırıcı bir his kaburgalarımın etrafını sardı. “Ben sadece... insanlar bana bakıyor gibi hissediyorum.”

“Belki göz alıcı olduğumuz içindir.” Abigail ısıltı ısıltı parlayan saçlarını bir omzundan diğerine savurdu. “Ben olsam ben de bize gözlerimi dikip bakardım.”

“Bu özgüvenin takdire şayan,” dedim, “ama bence bu öyle...”

Sırada öne doğru ilerledik ve yine aynı şey oldu. Başka bir kız da benimle göz göze geldi, sonra bakışlarını kaçırdı.

“Eh, canım, *sen* okul kaptanısın,” dedi Abigail. “İnsanlar seni fark edecek tabii ki, değil mi ama? Şimdiye kadar buna alışmışsındır diye düşünmüştüm.”

İnsanlar beni gerçekten fark ediyordu. Zaten bu yüzden okul kaptanı seçileyim diye çok sağlam bir kampanya yürütmüştüm. Sırf insanlar beni fark etsin diye toplantılarda konuşmalar yapmaya, bağış toplantısı etkinleri için sağa sola hatırlatıcı afişler asmaya ve okul müdürünün ancak okumuş gibi yaptığı öğrenci anketlerini hazırlamaya kendimi adamıştım. Tabii bir de Berkeley başvurumda bunlar harika görünecekti ve Julius’ın da okul kaptanlığı için aday olduğunu duymuştum. O bir şey yapıyorsa ben de yapmak zorundaydım. Ama şimdi insanlar fark etmekten *fazlasını* yapıyordu. Göz ucuyla daha önce hiç konuşmadığım birinin beni işaret ettiğini gördüm.

“Tamam,” dedim huzursuzluğum gittikçe artarken. “Belki paranoyaklığım tuttu ama insanlar gerçekten de—”

“Bu da *ne*?”

Hızla arkamı döndüğümde onca insan arasından Rosie’nin hışımla bize doğru geldiğini gördüm. Hayır, bize değil, *bana*. Gözlerini kıpmıştı, bir elinde telefonunu sıkıca tutuyordu. Boyu sadece bir elli beşti, o kadar minyondu ki bazen sınıf arkadaşlarımız sırf eğlencesine onu omuzlarına almaktan hoşlanırdı fakat şu an tam karşıma dikilirken onunla ilgili hiçbir şey minyon ya da narin görünmüyordu.

Aklım tamamen durdu. Tek düşünebildiğim şeydi: *Neler oluyor?*

“Yüzüme söylemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu. Sesi çok sert ve suçlayıcıydı. “Benimle bir sorunun mu var, Sadie?”

“Ne?” Ona bakakaldım. Kafamdaki çarklar delicesine dönüyor, beni melek ilan eden Rosie’nin iki ders sonra sanki arabamla köpeğini ezmişim gibi davranmasına neyin sebep olabileceğini bulmaya çalışıyordum. Notlarla mı ilgiliydi? Onları daha erken göndermemi mi istemişti? Ama mesele sadece bu olamazdı. Yakından bakınca dudaklarının titrediğini, çenesinin kasıldığını görebiliyordum. “Ben... Elbette hayır. Seninle hiçbir problemim yok—”

“Senin iyi biri olduğunu sanmıştım.” Sesi gittikçe yükseliyor, yüzünden ne kadar öfkeli olduğu anlaşılabilirdi. “Benimle bir derdin varsa bile bunu ulu orta söyleyeceğine bana *özel olarak* söylemeliydin.”

Avluya sessizlik çökerken herkesin kafası olanları izlemek için bize döndü.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedim ona, sesim yalvarmaya yakındı. Midem fokur fokur kaynıyordu. İnsanların bana kızgın olmasından nefret ediyordum. İliklerime kadar nefret ediyor, tiksiniyor, buna katlanamıyordum. “Yemin ederim, muhtemelen bir yanlış anlaşılma—”

“Evet, kesin öyledir.”

“Ben bir şey yapma—”

“Gerçekten bunu yapan sen değilmişsin gibi mi davranacaksın?”

“Hey,” diye sertçe çıkıştı Abigail ve bedenimi korumak için kolunu bana doğru uzatıp önüme geçti. Ama bunu yapmasına rağmen titriyordum; dişlerim birbirine öyle şiddetli çarpıyordu ki etkisini kafatasımda hissedebiliyordum. Un ufak olmak, yerin dibine geçmek istiyordum. Kulağa ne kadar acınası gelse de *Lütfen kızma*, demek istiyordum. *Ne olduğunu bilmiyorum ama lütfen kızma*. Çünkü şu an karşımda duran Rosie olabildi ama zihnimde o başka biriydi. Öfkeyle salondan uzakla-

şan ayak sesleri, gök gürültüsünü andıran bir kapı çarpması, motorun homurtusu ve ardından gelen o korkunç, dayanılmaz sessizlik. İnsanlar sinirlendiklerinde böyle olurdu. Sonsuza dek çekip giderler ve seni unuturlardı; bunun geri dönüşü yoktu.

“Bunu,” dedi Rosie telefonunu gözüme sokarak, “yazdın mı yazmadın mı?”

Ekrandaki e-postayı okuduğumda yer ayaklarımın altından kaydı.

Kesik kesik aldığım nefesleri duyabiliyordum, kalbimin kulaklarımda atıyordu.

Gördüğüm her kelimeyi tanıdım çünkü hepsini ben yazmıştım. Yazarken nerede olduğumu bile hatırlıyordum; sırtımı yatak odamın duvarına yaslamıştım, çok öfkeliydim. Rosie, bizim dönemimizdeki herkese, bilim fuarını kazanmasının şerefine vereceği partiyi duyurduğu toplu bir e-posta göndermişti. *Sanırım artık bana inek diyebilirsiniz*, diye de espri patlatmıştı. Bunu gördükten sonra jet hızıyla cevap yazmıştım:

Birinin projesini çalıp tüm övgüyü alacaksan en azından bunu ulu orta söylememe nezaketini gösterebilirsin, ne de olsa parmağını bile oynatmadın. Hem sen ne zamandan beri bilimle ilgili bir şeye önem veriyorsun? Herhangi bir ödevini ne zaman önemsedin? Derslerin çoğunu insanlarla mesajlaşarak, online alışveriş yaparak ve kedi videoları izleyerek geçireceksin, sonra da teslim tarihleri yaklaşıp yumurta kapıya dayandığında kan emici bir sülük gibi benim emeğime konacaksın, öyle mi? O anda bir şey söylememiş olmam bilmediğim–”

“Eee?”

“Orada olmamalı,” dedim, parmaklarım karıncalanmıştı. Bütün bedenim uyuşmuştu. Orada olmamalıydı. Orada olma-

ması gerekiyordu. Orada *olamazdı*. O e-postanın taslaklarımda durması, sadece benim için olması gerekiyordu. Ama gerçek kabak gibi önümdeydi. Kim bilir ne sebepten taslak e-postam gönderilmişti, hem de sadece Rosie'ye değil. Tümünü Yanıtlı seçeneğiyle gönderilmişti, bu da orijinal e-postada kim varsa – yani bizim dönemimizdeki herkese– gittiği anlamına geliyordu.

Ama sonra daha başka, korkunç bir ihtimal kafama dank etti.

Bu öyle korkunç bir şeydi ki kalbim durdu. Kanım dondu.

Aman Tanrım–

Kalabalık açıldı ve görmek istediğim son kişi karşımda belirdi. İnsanları yararak geçmesine bile gerek yoktu; başı dimdik, normal bir şekilde yürümüştü ve insanlar ona yol vermiş, ihtiyacı olan alanı açmıştı.

Julius, Abigail ve Rosie orada değilmiş gibi yanlarından geçip tam önümde durdu. Gözleri öfkeyle alev alev yanarken geri kalanı buzdan oyulmuş gibi ifadesizdi. Ve o anda en kötü kâbusumun gerçekleştiğini anladım.

“Sadie,” dedi, sesinde o her zamanki gevşeklik yoktu, kulağa daha hırıltılı ve sert geliyordu. İsmimi zehir yutmuş, adımları anmak ona çok büyük şeylere mal oluyor gibi söylemişti. “Benimle gel.”

Sonra da geliyor muyum diye bakmadan yürüyüp gitti.

Peşinden gittim.

Bunu yapmak istemiyordum ama ya peşinden gidecektim ya da geride kalıp herkes beni izlerken Rosie'nin bana bağırıp çağırmasına izin verecektim.

Julius sonunda okul bahçesinde yavaşladığında yüzüm alev almış gibi acıyordu. Kafeden ve basketbol sahasından bir hayli uzaktaydık, etrafta kimseler yoktu. Panik içindeyken bile buranın güzelliği gözüme çarptı: Çitlerin üstünü sarmaşıklar kaplamıştı,

arka planda Noel gülleri seçiliyordu. Hatta yeşillikler arasında parlayan bir gölet bile vardı. Okul, bu bahçeyi yaptırdığı ilk zamanlar buraya bir ördek de getirmişti ama sonra gecenin bir yarısı bir tilki bahçeye girip onu öldürmüştü. İnsanlar o kadar üzülmüştü ki ördeğe cenaze töreni düzenlemiştik. Cenazeye herkes katılmıştı ve benim dönemimden bir çocuk o kadar ağlamıştı ki ördeği çimlere gömmek durumunda kalmıştık.

Sanırım tam olarak ördeğin mezarının üstünde duruyordum.

“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım,” diye başladı Julius, öfke-den kısık sesle konuşuyordu, “adımı bir Roma diktatöründen *almadım.*”

Kafam öyle karışık ki –ya da hâlâ olaylara anlam vermeye çalışıyordum diyebilirdik– tek söyleyebildiğim, “Öyle değil mi?” oldu.

“Kesinlikle hayır.”

“Peki... adını kimden aldın o zaman?”

“Bir matbaa şirketinden,” dedi ve sonra isteyerek böyle bir bilgi paylaştığı için pişman olmuş gibi duraksadı. “Ama konumuz bu değil.”

Neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. *Roma diktatörü.* E-postalarım. Ona yazdığım onlarca öfke dolu e-postadan birinde ismiyle alay etmişim. *Ailen seninle gerçekten gurur duyuyor olmalı,* demişim. *Bakıyorum da isminin hakkını veriyorsun.*

“Hayır,” diye fısıldadım, midem ağzıma gelmişti. “Hayır, hayır, hayır, hayır. Hayır. Hayır–”

“Bunu ne zamandır planlıyordun?” diye sordu. Sesi de bedeni kadar baskındı. Öne doğru eğilip üstüme geldi. Geri çekildim, dikenli çalılar sırtıma batıyordu. Ama beni bu beladan koruyabileceklerse seve seve dikenlerin sırtıma batmasına izin verirdim. Bunların hiçbirisi olmamalıydı. “Bana yazılmış kırk iki e-posta vardı. En eskisi *dokuz yıl öncesine* dayanıyordu.”

“Hepsini okudun mu?” Birden o ölü ördekle yer değiştirmek istedim. “Ben... Nasıl? Ne zaman?”

“Bunu *bana mı* soruyorsun?” diye çıkıştı. “Onları gönderen sendin. Fizik dersinin başında bilgisayarımı açtığımda posta kutumun senden gelen e-postalarla *dolup taşıdığını* gördüğümde ne kadar şaşırdığımı bir hayal et istersen. Karakterime yönelttiğin hakaretlerle dikkatim dağılmışken derste önemli bir şey kaçırdıysam bil ki bu tamamen senin suçun.”

“Hayır,” dedim tekrar tekrar, sanki olanları şiddetle inkâr ederek gerçeği değiştirebilirmişim gibi. “*Hayır.*”

“Bunca zamandır onları biriktiriyor muydun? Saldırmak için doğru ânı mı kolluyordun?”

“Yapmadım.”

“Neyi yapmadın?” Rosie’nin aksine o gerçekten de cevap vermemi bekledi.

“Ben... Ben o e-postaları göndermek istemedim,” dedim. Bayılacağımdan, kusacağımdan ya da ikisini birden yapacağımdan korkuyordum. “Ben sadece... Şu an her şey üst üste geliyor. Ama onların eline nasıl geçtiğini bilmiyorum. Ben gerçekten... Yemin ederim, bana inanmak zorundasın. Onları asla görmemen gerekiyordu.”

Koyu renk gözleri yüzümde gezinirken nefesim kesildi. Bana bakışı... Sanki aklımdan geçen her korkunç, çirkin düşünceyi, her dürtüyü, hayali, her yalanı, güvensizliği, her şeyi görebiliyordu. Sonunda sakince, “Sana inanıyorum,” dedi.

O kadar şaşırdım ki neredeyse küçük dilimi yutacaktım. “Sen... İnanıyor musun?”

“Kimsenin o e-postaları okumasını istemediğine inanıyorum,” dedi. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, yüz ifadesi sert ve düşmancaydı. “Bu senin *örnek öğrenci* itibarına leke sürer, öyle değil mi? Sen asla o kadar cesur olamazsın,” dedi kaşlarını çatarak. “Fazlasıyla yapmacıksın.”

Biri yanaklarımın dibine meşale tutuyor gibi hissettim. İçimdeki her şey yanıyordu. “Yapmacık olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?” Başını yana eğdi. “Etrafına gülücükler dağıtarak öğretmenlerin kalbini kazanıyor ve âdeta cennetten düşmüş bir melek gibi biri senden ne isterse yapıyorsun, sonra da benden ne kadar nefret ettiğine ve beni bir kaşık suda boğmak istediğine dair gizli gizli e-postalar yazıyor—”

“Buna iyi biri olmak denir,” diye sözünü kestim.

“Evet, birini boğmak bayağı iyidir. Resmen bir barış teklifi.”

“Kastettiğim bu değildi.”

Güldü, sesi çok soğuk ve sertti. “Sen zaten hiçbir zaman gerçekten içinden geçenleri söylemezsin.”

Gözlerimin ardında patlamaya hazır, tehlikeli bir baskı hissettim. Çılgınca gözlerimi kırıştırdım, ellerimi yumruk yaptım ve boğazımdaki can yakan o tuhaf yumruyu görmezden geldim. “İnsanlara *kibar davrandığım için* beni yapmacık olmakla suçlayamazsın.” Eğer başka bir zaman olsaydı tam bu noktada çenemi kapatırdım. Gerçek bir yüzleşmenin, aklımdan gerçekten geçenleri söylemenin eşiğindeydim. Ama sonra histeriye yakın bir dehşetle Julius’ın zaten gerçek düşüncelerimi bildiğini fark ettim. En kötü yanlarımı görmüşken “mış gibi” yapmamın bir anlamı yoktu. Bu neredeyse insanı özgürleştiren bir histi. “Kendinden başka kimseyi umursamadığını ve bundan paçayı sıyrabileceğini de biliyorum çünkü *sen sensin* ama hepimiz senin gibi yaratılmadık.”

Yüz ifadesi bir anlığına değişince duraksadım.

Belki çizmeyi aşmıştım. Belki çok sert konuşmuştum. Ondan ne kadar nefret edersem edeyim bu e-postalar hâlâ benim suçumdu. “Üzgünüm,” demeye çalıştım, ses tonum da yumuşamıştı. “O e-postaları yazarken gerçekten ama gerçekten sinirliydim, eğer yazdıklarım seni incittiye—”

O anda sanki bir düğmeye basmışım gibi tüm ifadesi sertleşti. Dudaklarına küçümseyici bir gülümseme yerleşirken siyah gözleri parlamaya başladı. Ofladığında nefesinin aramızdaki

soğuk havada hayalet gibi süzüldüğünü görebiliyordum. “Beni incitmek mi?” Bunu sanki bir şakaymış gibi söylemişti. “Kendini fazla büyütüyorsun, Sadie. Sen beni incitebilecek biri değilsin. Hatta tam tersi... yoksa yazdıklarını hatırlamıyor musun?”

Kafamın içinde alarm çanları çalmaya başladı.

Tehlike.

Geri çekil.

Ama yerimden kıpırdayamıyordum, hareket eden tek şey kalbimdi ve o da her geçen saniye daha hızlı atıyordu.

“Hatırladığım kadarıyla sadece göz rengimi eleştirmek için iki koca paragraf yazmıştın,” dedi gevşek gevşek ve dehşetten yüzümün bembeyaz kesildiğini hissettim. “Çok karanlıklarmış, masallardaki canavarların gözlerini çağırıyorlarmış. Kışın en soğuk günlerinden birinde boğulabileceğin bir göl gibilermiş. Kirpiklerim de çok uzunmuş, daha çok bir kıza yakışıyormuş. Bu kadar güzel olmayı hak etmiyormuşum. Bakışlarım çok keskin ve yoğunmuş; bunaldığını hissetmeden uzun süre bakamazmışsın.” Gözümün içine bakarak konuşuyordu; yazdıklarımın gerçek olup olmadığını yüzümden okumak, üzerimde yarattığı etkiyi canlı canlı izlemek istiyordu. “Derslerde odaklanmanı zorlaştırdığını söylemişsin.”

Julius’ın o fil hafızasından her zaman rahatsız olmuştum ama şu an bu rahatsızlığım bambaşka bir seviyedeydi.

“Yeter artık,” demeye çalıştım.

Ama tabii ki beni dinlemedi. Hatta devam etmek için daha da heveslenmişti. “Sonra ellerimle ilgili üç yüz kelime kustuğun.” Uzun parmaklarını esnetip ellerini dikkatle inceledi. “Kalem tutuşuma, keman yayını kavrayışıma ya da tahtadaki bir soruya cevap verirken nasıl görüldüğüme bu kadar dikkat ettiğini hiç bilmiyordum.”

Kasılan çenemi gevşetip kendimi savunmak istedim ama aklıma söyleyebileceğim tek bir şey bile gelmedi. Gerçekten kulağa geldiği kadar utanç verici, rezil bir durumdaydım.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” diye mırıldandı. O kadar yakınım gelmişti ki dudakları kulağıma temas etti, o acımasız yüzü görüşümü bulanıklaştırdı. Nefesim kesildi. Tüylerim diken diken oldu. “Bence sen bana kafayı takmışsın, Sadie Wen.”

Vücudum resmen alev aldı. Onu itmek için öne atıldım ama ellerim sadece sert, kaslı ve güçlü gövdesine dokunmakla kaldı. Bana güldüğünde onu öldürmek istedim. Bunu tüm hücrelerimle diledim. O âna kadar onu hiç şimdiki gibi şiddetle öldürmek istememiştim. Ondan o kadar nefret ediyordum ki ağlayabilirdim.

“Defol git,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Utanmana gerek yok—”

Sesini çok nadir yükselten biri olmama rağmen o an bağırdım. “*Tanrım*, sadece beni yalnız bırak. Bıktım senden.” Sesim istediğimden de yüksek çıktı, bahçenin bütün sükûnetini bozup ağaçların tepesinde yankılandı. Kelimeler sanki boğazımı parçalarcasına çıkmıştı.

Sonunda geri çekildi, yüzü ifadesizdi. “Ah, merak etme, zaten gidecektim.” Çünkü o ben söyledim diye değil ancak kendisi isterse giderdi. Bana bu kadarcık tatmini bile yaşatamazdı.

Gidişini izlemedim. Onun yerine eteğimin cebinden telefonumu çıkarıp e-postamı açtım. *Belki de e-postalarımın hepsi düşündüğüm kadar kötü değildi*, diye kendimi teselli etmeye çalıştım. Ama bu kulağa, evi cayır cayır yanarken hâlâ yangının o kadar da büyük olmadığını söyleyen hayalperest bir kızın sesi gibi geliyordu. *Belki fazla tepki veriyorsun. Belki de her şey için henüz çok geç değildir.*

Ama Julius’a dokuz yıl önce yazdığım o ilk e-postayı açıp da birkaç cümleyi okuyunca donup kaldım.

sen yalancının tekisin, Julius Gong.

Çince öğretmeni “su ve ateş birbirine karışamaz” deymini sorduğunda ben de seninle aynı anda cevap

verdim!!!! Ne CÜRETLE öğretmene sadece senin bildiğini söylersin??? Sen NASIL BENİM altın çıkartmamı alırsın??? Kim sana böyle bir hak verdi ki? sen çıkartma almayı falan hak etmiyorsun. Sen çok ama çok kötü birisin. İnsanların senin ne kadar iyi biri olduğunu düşünmeleri umurumda bile değil. Bunu yaptığın için seni öyle pişman edeceğim ki zırlı zırlı ağlayacaksın, bekle ve gör.

Sekiz yaşındaki heceleme becerim neredeyse yazdığım şeyler kadar utanç vericiydi.

Umutsuzluk içinde bir e-posta daha açtım. Ders notlarımı alt sınıflara satmayı teklif etmemden yalnızca bir gün sonra, Julius kendi notlarını fahiş bir fiyatla satmak için bir e-posta göndermişti ve buna Tümünü Yanıtlı seçeneğiyle cevap vermiştim. Hecelemem daha iyiydi. İçerikse kesinlikle daha kötüydü.

Bazen seni gırtlakladığımı hayal ediyorum. Bunu yavaş yavaş yapıyorum. Hiç beklemediğin, kendini rahat hissettiğin bir anda yapıyorum. Ellerimi uzun, solgun boynuna sardığımı ve gözlerine çöken korkuyu izlediğimi hayal ediyorum. Teninin gittikçe kızardığını, nefesinin kesildiğini ve kurtulmak için çabaladıkça daha da dibe battığını hayal ediyorum. Seni acı çekerken izlemek istiyorum. Bana yalvarmanı istiyorum. Haksız olduğunu, benim kazandığımı kabul etmeni istiyorum. Belki benim için dizlerinin üstüne bile çökersin. Merhamet dilenirsin. Bu çok eğlenceli olurdu ama yine de yetmezdi-

Telefonu gölete atmamak için bütün irademi dibine kadar kullanmam gerekti.

Gözlerimi o kadar sıkı kapadım ki resmen yıldızları gördüm. Kendimi zeki bir insan olarak görüyordum. Bir şeyleri bilmekle gurur duyardım; bir grafiğin orantısız olduğunu anlayabilmek, bir cevabın doğru olup olmadığını anlamak ya da hangi kompozisyon konusunun daha başarılı olacağını sezebilmek gibi.

Ama şu anda tamamen, düpedüz çuvalladığımı anlamak için çok da zeki olmaya gerek yoktu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir sonraki dersin zili çaldığında, başka bir şehre taşınmanın ne kadar süreceğini hesaplamakla meşguldüm.

Şimdi eve gidebilirdim. Pasaportumu kapıp bir taksiye atlar ve ilk uçakla buradan ayrılabilirdim. Her Bahar Festivali'nde kazandığım parayı zor günler için bankada biriktirmiştım ve beni bir ay idare edecek kadar param vardı. Bu sırada da yarı zamanlı bir iş bulabilirdim; çocuklara ders verebilir ya da Doğu Asya yemekleri servis eden bir restoranda garson olarak çalışabilirdim. Böyle yerlerin her zaman çift dil bilen elemanlar aradığını duymuştım. Belki saçımı sarıya boyar, bronzlaşır, lens takar ve adımları değiştirip tamamen yeni bir kimlik edinebilirdim. Böylece Woodvale'den kimse beni bulamazdı...

Ama bu hayalleri kurarken bile ayaklarımı beni kampüsün öte tarafındaki edebiyat dersine götürüyordu.

Elimde değildi.

Kurallara uyma ihtiyacı, olmam gereken yerde vaktinde olma dürtüsü, mükemmel devamlılığımı koruma arzusu iliklerime işlenmişti. Pavlov'un köpeği gibiydim, aramızdaki tek fark ben zil sesini her duyuşumda içgüdülerim beni sıramı bulup not defterlerimi çıkarmaya itiyordu.

Sınıfın kapısında durduğumda resmen midem bulanıyordu. Baştan aşağı titriyordum, dişlerim öyle şiddetle birbirine çarpı-

yordu ki kırılacaklarından korktum. Dezenfektan ve ayakkabı cilasının kokusu insanın başını döndürecek kadar yoğundu, içeriden yükselen sesler kulaklarımı tırmalıyordu. Ne söylediklerini duyamıyordum ama içimdeki o mide bulandırıcı ses bana benim hakkında konuştuklarını söylüyordu.

Kapı kolunu tutan parmaklarım titriyordu. Derin derin nefes almaya çalıştım fakat o kadar hızlı solumuştum ki başım dönmeye başladı.

Zil tekrar çaldı.

Sadece içeri gir.

Yap şunu gitsin.

İçeri adım attığım an konuşmalar kesildi. İnsanlar bakışlarını benden kaçırdı ve tahtaya, yarım açılmış pencerelere ya da *Keep calm and Shakespeare on* posterine falan bakmaya başladı. Üstelik bu poster hiç mantıklı da değildi.

Ön sıradaki yerime geçerken izlenmenin verdiği hisle ensem karıncalandı. Bilgisayarımın açılışı, sandalyemin gıcırdaması, kollarımı sıyırdığımda ceketimin kırışması gibi en ufak ses ve hareketin bile fazlasıyla farkındaydım.

Sonra Bayan Johnson sınıfa girdi ve yüzündeki ifadeyi görünce donakaldım. Dudakları büzülmüş, ince kaşları çatılmaktan resmen birbirine girmişti. Burada altı yıldır öğretmenlik yapıyordu, üç yılı da doğum izniyle geçmişti. Onu tanıdığım bunca zaman içinde Bayan Johnson'ı daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Göz göze geldiğimizde bana bakışı o her zamanki *işte her daim grup münazaralarına liderlik eden favori öğrencim* bakışından ziyade *işte günümü mahveden şımarık velet* tarzındaydı. Bir anda jetonum düştü ve kafa karışıklığım yerini midemi bulandıran bir dehşete bıraktı.

O lanetli e-postalar.

Julius'a yazdıklarına o kadar odaklanmıştım ki başka kimlere böyle e-postalar yazdığımı unutmuştum. Tıpkı edebiyat öğretmenim gibi.

“Edebiyatın büyüğü dünyasına dalmadan önce,” diye başladı ve çantasını sertçe masasına bıraktı, “genel bir duyuru yapmak istiyorum. Eğer herhangi bir sebepten ötürü geçmişte size verdiğim notla ilgili bir probleminiz varsa bunu gelip benimle *medenice* konuşabilirsiniz.” Bakışları hızla bana döndüğünde yer yarılrsa da içine girsem diye düşündüm.

“Ayrıca, sizin öğrencilik hayatınızdan daha uzun süredir öğretmenlik yaptığımı da belirtmek isterim,” diye devam ettim. “Edebiyat diğer derslere göre daha yoruma açık bir alan olabilir fakat biz not verirken net bir puanlama çizelgesini esas alıyoruz. Yani aldığınız not rastgele değil, daha iyisini hak ettiğinizi düşünüyorsanız daha iyi iş çıkarın. Yeterince açık konuştum mu?”

Sınıftakiler yavaşça başlarıyla onayladılar. Arkamdan birinin, “Kahretsin, bu sabah *onu* kim kızdırdı?” diye fısıldadığını duydum.

“Muhtemelen herkesi sinirlendirenle aynı kişi.”

Bir anlık sessizlik olunca aklım bu boşluğu onların beni işaret ettiği görüntülerle doldurdu. Bedenimdeki bütün kan kulaklarıma ve yanaklarıma hücum etmiş gibi hissediyordum.

Ellerimi alev alev yanan yanaklarıma bastırıp bilgisayarımın ekranını olabildiğince aşağı çektim ve e-postamın gönderilenler klasörünü açtım. Sonra da kendimi, Bayan Johnson’la aramda geçen tüm e-posta trafiğini okumaya zorladım. İlk postayı yazmak için bir saat harcadığımı hatırlıyordum; kulağa arkadaşça gelsin diye eş anlamlı kelimeler kullanmıştım ve göndermeden önce o kadar çok kontrol etmişim ki sonunla gözlerim sulanmaya başlamıştı.

Sevgili Bayan Johnson,

Umarım keyfiniz yerindedir! Ben sadece metin analiziyle ilgili makalelerimizin notları ne zaman açıklanacak diye

merak etmiştim. Geçen perşembe açıklanacağını söyledığınızı hatırlıyorum ama üzerinden bir hafta geçti ve bana notumla ilgili bir bilgi gelmedi. Elbette, ne kadar meşgul olduğunuzu bildiğimden henüz açıklayamamış olabileceğinizi kesinlikle anlıyorum, asla sizi acele ettirmek istemem. Ben gözden kaçırmış olabilir miyim acaba diye bir sormak istemiştim!

Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim ve size zahmet verdiğem de lütfen kusuruma bakmayın!

Saygılarımla,
Sadie Wen

Heyecanla cevabını beklemiştim. Bana iki gün sonra dönmüştü:

notun 89,5

iPhone'umdan gönderildi

Okuduğum her satırda geçmişe gittiğimi, öfkemin tazelendiğini ve kabuk bağlayan yaramın açıldığını hissediyordum. Benim standartlarıma göre berbat bir nottu, anca ortalamanın üstü denebilirdi. Daha da kötüsü, Julius 95 almıştı çünkü *onun* edebiyat öğretmeni not konusunda daha yumuşaktı. Aramızdaki fark çok büyüktü. Kabul edilemezdi. Dayanılmazdı. Ben B almışken o A almıştı. Bu yüzden pazarlık yapmak için elimden geleni yapmıştım.

Sevgili Bayan Johnson,

Beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim, gerçekten minnettarım! Sadece 0,5 puan eksik olduğu için notumu yüzde 90'a yükseltmemin bir yolu var mı? Bir

SANA ULAŞMAMASI DİLEĞİYLE

telafi makalesi yazmam ya da kanaat notu alabilmem mümkün mü? Bu konuda bana bilgi verebilerseniz sevinirim. Çünkü bu aldığım not ve sizin dersiniz benim için çok önemli. Notumu yükseltmek için ne gerekiyorsa seve seve yaparım.

Saygılarımla,
Sadie Wen

Buna cevabı şu olmuştu:

Hayır. Verilen notlar sonradan değiştirilmez, kesindir.

Aslında konu burada kapanmalıydı. Bu konuyla ilgili son konuşmamız olmalıydı. Bütün utancımı ve öfkemi o gece geç saatlerde taslak mailime yazıp hayatıma devam etmiştim.

Şu âna kadar.

En son e-postaya güç bela gelebildim, yüzüm gittikçe daha fazla kızarıyordu.

Bayan Johnson,

Gidip size teslim ettiğim makalemi tekrar okudum ve notumla ilgili size katılmadığımı söylemek zorundayım. Tam puanı hak etmese bile en azından 90 almaya değer. Notu yükseltmek size hiçbir şeye mal olmaz ama bu hâlde bırakmak benim neredeyse her şeye mal olur. Sadece 0,5 puan. Sıfır. Virgöl. Beş. Puan. Bir öğrenciyi bu kadarcık bir şeyden mahrum bırakmak için ne kadar kalın kafalı olmanız gerekiyor? Bildiğiniz üzere, Berkeley Üniversitesi'ne başvurma aşamasındayım ki orası çocukluğumdan beri hayalini kurduğum okul. Notlarım her zamankinden önemli, bu kadar küçük bir fark

bütün ortalamamı etkileyebilir ve bu da hayalimdeki okulun beni reddetmesi ya da kabul etmesi arasındaki o incecik çizgiyi oluşturuyor.

Üstelik bu sizin notlandırma kriterlerinizi anlayamadım ilk sefer de değil. Sınıfta bize örnek olarak sunduğunuz makale o kadar da iyi değildi, ne zaman bir alıntıya referans verse kelimesi kelimesine şunlar yazıyordu: “Bu, metinden bir alıntıdır.” Ayrıca tüm paragraflardaki ikinci cümle “önemli ölçüde” diye başlıyordu. Bu da bana göre dikkatleri metindeki asıl önemli şeylerden uzaklaştırıyor...

İki hafta önce, bu maili taslaklarıma yazdıktan aylar sonra, Bayan Johnson’ın sınıfta bize örnek olarak gösterdiği tüm makaleleri kendisinin yazdığını öğrenmiştim.

Yerin yarılmasını boş verin, diye düşündüm sertçe bilgisayarımı kapayıp gözlerimi tavana dikerken. *Bina üstüme yıkılsa daha iyi.*

Ne yazık ki bina okulun son üç saatinde çökmedi ama benim hayatım yerle bir oldu.

Nereye gitsem fısıltılar da beni takip ediyordu. İnsanlar bana sanki çıplak elle birini öldürmüştüm gibi davranıyorlardı ama sanırım bu yaşananlar da bir bakıma cinayetti. Bugün itibarıyla Örnek Öğrenci, Kusursuz Okul Kaptanı Sadie, hayata gözlerini yummuştu.

“Durum *o kadar da* kötü değil,” dedi Abigail beraber koridorları bir bir geçerken. Beş dakika sonra matematik dersimiz vardı ama hayatımda ilk defa aniden yapılacak bir sınavı kafama takmıyordum. Yanından geçtiğimiz bir kız dirseğiyle

yanındaki arkadaşını dürtüp beni gösterdi. İkisi de beni görünce deli gibi gülmeye başladı.

Midemde kendine kalıcı bir yer edinen o huzursuzluk iyice kök saldı.

“Bu kadar komik olan ne?” diye bağırdı Abigail kızların arkasından. Çünkü *o*, insanlarla böyle açıkça yüzleşmekten hiçbir zaman korkmamıştı. “Yeni kâkülleriniz mi?”

“Aslında kâkülü çok tatlı görünüyordu,” dedim parmaklarımın arasından.

“Evet, gerçekten yakışmış,” diye bana katıldı Abigail ama çok kısık sesle konuştu. “Ve tamam, durum *çok iyi* değil ama gönderdiğin e-postaları okuma fırsatım oldu—”

“Sen ve okuldaki herkes,” diye mırıldadım ve ellerimi iyice yukarı kaldırıp yüzümü sakladım. Başka bir arkadaş grubu sırf bana bakabilmek için tuvaletin önünde dikiliyordu. Konuşmalarının bir kısmı kulağıma çalındı.

“...bu o...”

“Rosie bu sabah ortalığı birbirine katmış diye duydum...”

“Eh, normal. Neler yazdığını gördün mü?”

“Rosie’yi boş ver. Ben Julius Gong’un yerinde olsaydım *öfkeden delirirdim*. Yani, gerçekten kızın *bu kadarını* yaptığına inanamı—”

Abigail daha da yüksek sesle konuşmaya devam etti, insanların sesini bastırmaya çalıştığı açıktı. “Elbette yer yer biraz sert şeyler yazmışsın ve bence bir ara gerçekten zaman yaratıp Julius’a olan nefretini irdelemeli—”

Gözlerim bir an dehşetle kapandı. “Lütfen, sana yalvarıyorum, ondan bahsetme.” Bir daha ne adını duymak ne yüzünü görmek ne de varlığının bana hatırlatılmasını istiyordum. Tenimin dibindeki dudaklarının sıcaklığını, gözlerindeki pırıltıyı ve sesinden akan o zalimliği hatırlamak istemiyordum.

“Tamam ama demek istediğim şu, yasa dışı bir şey yapmadın. Sen sadece dürüst davrandın. Senin yerinde olsaydım,

canım, yaptıklarımın arkasında dururdum. Bırak senden biraz korksunlar. Kendine ait fikirlerin ve duyguların olduğunu bilsinler.”

“Ben sadece bütün bunların nasıl olduğunu anlamıyorum,” dedim ona, daha da hızlı yürüyerek. Yavaşlarsam ve durumu didik didik edecek kadar düşünürsem darmadağın olurdu. “Ben asla ama *asla* o e-postaları göndermezdim. Tanrım, o tuhaf siteden deneme sorularını indirmenin başıma iş açacağını biliyordum. Başka yerde yok diye oradan indirmiştim.”

Abigail dudaklarını çiğniyordu. “Şey, ben...” Ama aklındaki neyse dudaklarından dökülmedi çünkü koridorun sonunda aniden durdu.

Neden böyle donup kaldığını anlamam uzun sürmedi.

Kürek kulübünden satranç takımına, eyaletler arası münazara yarışmalarına kadar pek çok başarıya ait kupa ve madalyayla dolu o göz kamaştırıcı ödül vitrininin hemen yanında, Julius’la benim çerçeveli bir fotoğrafımız duruyordu. Bu fotoğrafı ikimizin de kaptan olarak seçilmesinden kısa bir süre sonra profesyonel bir fotoğrafçı çekmişti. İkimiz de okul üniforması içindeydik, Julius’ın kravatı düzgün, benim siyah saçlarım sıkı bir topuzdu, rozetlerimiz de ceketlerimizin tam ortasına takılıydı. Julius kollarını göğsünde gevşekçe kavuşturmuştu ve o kibirli havası camın ardından bile buram buram hissediliyordu. Ben ondan daha fazla gülümsüyordum, kameranın ışığı yanaklarımdaki çilleri iyice ortaya çıkarmıştı ve yoğun kirpiklerim daha da uzun görünsün diye güzelce kıvrırmıştım.

Fotoğrafçı birbirimize dokunacak kadar yaklaşmamızı istemişti ama ikimiz de bir adım bile atmaya yanaşmamıştık, bu yüzden aramızda en az üç santimlik mesafe vardı.

Ve şimdi, o aramızdaki üç santimlik boşluğa biri boylu boyunca kırmızı bir çizgi çekmişti.

Bununla kalmamış, benim elime mızrak, Julius’m eline de kılıç çizmişti. Okul kaptanları yerine birbirimizle savaşmak

üzereymişiz gibi görünüyorduk. Sanki düşük bütçeli bir süper kahraman filminin posterindeymiş gibiydik.

“Aman Tanrım,” dedim.

Abigail dudaklarını büzdü. “Panik yapma—”
Panikledim.

“Bu çok korkunç,” diye tısladım resmen. Sanki camı aşır fotoğrafı silebilirmişim gibi ellerimi cama dayadım. “Berbat görünüyor. Bu *bizi* berbat gösteriyor.”

“Ne demek istediğini anlıyorum ama bir faydası olacaksa ikiniz de baya seksi—”

“*Abigail.*” Sesimin tonu çaresizlik ve itiraz karışımı bir şeydi. Birinin beni teselli etmesine ihtiyaç duymaktan bile nefret ediyordum; insanları rahatlatan kişi her zaman *bendim*. Herhangi birinden bir şey istemekten nefret ediyordum.

“Tamam, tamam, anladım.” Kollarımı tuttu ve beni nazıkçe vitrinden uzaklaştırdı; meditasyon eğitmenlerinden duyduğum o yatıştırıcı tonla konuşuyordu. “Bak, canımın içi, bu dünyanın sonu değil. İnsanlar sadece şaşırdıkları için böyle tepki veriyorlar. Yani, herkes ikinizin çok iyi anlaştığını düşünüyordu, özellikle de şu kaptanlık meselesinden sonra. Fakat şimdi dramının kokusunu aldılar ve peşini bırakmayacaklar. Ama merak etme, birkaç güne bu olay gündemden düşer.”

“Emin misin?” diye sordum ona etrafı gözleyerek. Okul çantaları, dosya çantaları, mavi ve beyaz ceketler selinde git-tikçe daha fazla insan bana bakıyor, sonra da gözlerini tahrip edilen fotoğrafa çeviriyordu. Utançtan boğazımın tıklandığını hissettim.

“Son derece eminim,” diye teselli etti beni Abigail. Ama bunu söylerken gözlerini deli gibi kırpmıştı ve bu, Abigail’in yalan söylediğinin işaretiydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Pastane okuldan sonra genellikle kalabalık olurdu.

İçeri girdiğimde Hindistan cevizi, tereyağı ve sütün o tanıdık kokusunun beni sarıp sarmalamasına izin verdim. Ev gibi kokuyordu. Verdiği his de öyleydi. Pastanemiz kasabanın tam ortasında, kışın herkesin akın ettiği Kore barbekü restoranının ve bitmek bilmez Wang Wang jelibonları, balık sosu ve haşlanmış etli hazır *noodle*larıyla tanınan Asya marketinin yanındaydı. Biraz ötede en yeni *wuxia*¹ filmlerini, Çin romantik komedilerini ve bilim kurgu yapımlarını izleyebileceğiniz bir sinema salonu, yaşlılara bedava gazete veren Çin mantısı restoranı ve eğer ayrılık acısı yaşıyorsanız manikürünü bedava yapan bir tırnak salonu vardı.

Bunların hepsi benim için evimin yolu kadar tanıdıktı.

Çantamı tezgâhın yanına bıraktım ve ellerinde tepsilerle sırada bekleyen müşterilerin arasından sıkışarak geçtim. Krema dolgulu sarmalar, ton balıklı çörekler, yeşil çaylı *mochi*²ler, reçelli donutlar. Doğranmış çilek, kivi ve taze kremayla hazırlanmış ufak pastalar. Normalde raflarda kalan kapkeklerden birini

---

1 Antik Çin dönemi dövüş sanatçılarının maceralarını konu alan Çin filmleri. -ç.n.

2 Japonya'ya özgü pirinç unundan yapılan bir tatlı türü. -ç.n.

aşırmak için herkesin gitmesini beklerdim ama bugün yemek bile yiyemeyecek kadar hasta hissediyordum.

“Yakala!”

Arkamı döner dönmez parlak renkli bir şeyin hızla bana doğru geldiğini gördüm. Ani bir refleksle ellerimi kaldırıp basketbol topunu burnumu kırmadan saniyeler önce yakaladım.

“Uyarsan iyi olurdu,” diye homurdandım Max bana doğru yürürken.

“O yüzden *yakala* dedim ya zaten,” dedi ve topu elimden alıp tek parmağında çevirmeye başladı. Siyah, sert saçları öyle parlaktı ki ilk başta duştan yeni çıktığını sandım ama sonra dikkatli bakınca bu aşırı parlaklığın mide bulandıracak kadar jöle kullanmasından kaynaklandığını anladım.

“Senin şu an kampüste olman gerekmiyor muydu?” diye sordum. Max hiçbir zaman pastanemize ilgi göstermemişti ama üniversite yurduna yerleştikten beri ziyaretleri daha da azalmıştı. Buraya ancak yemek yapmak için fazla tembel olduğunu iddia ettiği zamanlarda geliyordu. “Eminim siz sporcu öğrencilerin de katılması gereken gerçek dersler vardır.”

Omuzlarını silkti. “Ektim. Dersler çok sıkıcıydı.”

“Bunu yapamazsın. Derslerini öyle pat diye *ekemezsin*.” Özellikle *de okul harcın neredeyse bu pastanenin yıllık kazancı kadarken*, diye eklemek istedim ama çenemi tuttum. Abimin sadece dört şeyden oluşan basit, mutlu bir hayatı vardı: kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği ve basketbol. Bu, onun için dilediğim hayattı ve babamız gitmiş olsa bile o hayatı sürdürebilmesini sağlayacağıma söz vermiştim.

“Tabii ki yapabilirim,” dedi rahat bir gülümsemeyle. “Herkes yapıyor. Hem ailede bir tane mükemmel öğrenci olması yeterli, değil mi?”

Midem büzülürken yüz ifadem beni ele vermek üzereydi. Burada, pastanenin sıcaklığında e-posta felaketi gerçek gibi

gelmiyordu. Yutkunmaya çalıştım ama bu, kocaman bir haps su olmadan boğazımdan geçirmeye benziyordu.

“Annem nerede?” diye sordum konuyu değiştirerek. Sesimin hâlâ normal çıkması bile bir mucizeydi.

“Arka tarafta.”

Annemi bulmak üzere mutfığa yöneldim, o sırada abim de bir video oyunu melodisini mırıldanarak peşimden seke seke geliyordu. Annem çöp kutularının yanındaki duvara yaslanmıştı, ayakta durabilmek için süpürge sapından destek alıyordu, yanıp sönen floresan ışıklarının altında teni solgun görünüyordu ve gözlerinin altı koyulaşmıştı. Kalbim acıdı. Yorgun görünüyordu ama bu yeni bir şey de değildi.

Olabildiğince neşeli bir sesle, “Burayı ben süpürebilirim,” dedim.

Annem gözlerini kırptırdı. Başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Ben iyiyim. Sen ödevlerine odaklan.”

Aklım yarın teslim edilmesi gereken ödevlerime ve hâlâ yazmam gereken makalelere kayarken bile, “Çok ödevim yok,” diye yalan söyledim.

Annem tereddüt etti, kemikli elleri süpürge sapını sıkıca tutuyordu.

“Bana ver,” dedim kararlılıkla ve süpürgeyi elinden çekip aldım. “Ben hallederim.”

Max beni dirseğiyle dürttü. “Bekle bir dakika. Pas atışlarımı çalışmama yardım edeceğini söylememiş miydin?”

Haklıydı. Ona söz vermiştim.

“Temizlik yaparken seninle çalışabilirim,” dedim. “Sadece bir şeyleri devirme.”

“Halledebileceğinden emin misin?” diye sordu annem, bana kaşlarını çatmış bir hâlde bakıyordu. İkimiz de Max’in temizliğe yardım etme ihtimalini bile dillendirmedik. Bunu son yaptığında bütün çöp kutularını devirmiş ve saatlerce yerden yumurta kabuğu toplamıştı. “Önce dinlenmek ya da—”

“Anne, gerçekten sorun değil.” Ona o kadar rahat gülümse-dim ki bir an kendi söylediklerime ben bile inandım ve annemi yavaşça kapıya doğru ittim. Parmaklarımın altında omurgası-nın çıkıntılarını hissedebiliyordum. Ortada et namına bir şey yoktu; yalnızca emeğin getirdiği kas ve kemik vardı.

Annem görüş açımdan kaybolur kaybolmaz bir robot misali ortalığı süpürmeye başladım. Avucumdaki ve parmaklarımdaki nasırların yarısı uzun süre kalem tutmaktandı. Kalan yarısı da bu istendi.

Yanımda duran Max topu sürmeye başladı. “Hazır mısın?” diye sordu.

Sol elimi süpürge den çektim. “Tamam. Başla.” Basket topu havada süzüldü ve avucuma kusursuzca oturdu. Topu birkaç kez sektirdikten sonra ona geri attım, Max de kolayca yakaladı.

“Vay canına, fena değil. *Hiç* fena değil,” dedi. “Okul ta-kımına katılmalısın.”

Ona gözlerimi devirdim. “Beni iltifata boğmana gerek yok.”

Basket topu uçarak bana döndü. “Gerçekten,” diye ısrar etti ve durdu. “Yani, biraz kas yapman gerekebilir—”

Bu sefer basket topunu suratına nişan aldım. “Senden daha güçlüyüm.”

“Hayır, ailedeki en güçlü kişi açıkça *benim*,” diye itiraz etti. “Hatırlarsan babam bile demişti ki—”

İkimiz de duraksadık. Basketbol topu yere düşüp raflara doğru yuvarlanırken ikimiz de hiçbir şey olmamış gibi, babam hiç var olmamış gibi davranmaya çalıştık. Ama bu, bir cinayet mahallini peçeteyle temizlemeye çalışmak kadar imkânsızdı. Her şeyin eski işleyişini hatırlamak daha kolaydı; o geride kalmış silik öğleden sonraları babam, Max ve ben küçük arka bah-çemizde vakit geçirir, birbirimizle yarışır ve akşam yemeğine kadar basketbol oy—

Hayır. Nostalji sinsice beni ele geçirmeden önce kendimi durdurdum. Babamı özlemeyi, hayatımıza geri dönmesini istemeyi reddediyordum.

“Daha fazla pratik yapman lazım,” dedim kibarca.

Max topu yerden aldı ve tekrar birbirimize atmaya başladıığımızda ikimiz de babamızdan bahsetmemeye dikkat ettik. Yine de bu konu aklımı kurcalıyordu. Bilmem kaçınıcı kez olanlardan ötürü onun da beni suçlayıp suçlamadığını merak ettim. Aramızdaki silik ama her zaman var olan o kırgınlığın sebebinin bu olup olmadığını, neden sadece birkaç haftada bir geldiğini, neden sohbetlerimizin yarısının sessizlik içinde geçtiğini merak ediyordum.

İşimizi bitirdiğimizde güneş çoktan batmıştı. Elde kalan ekmeklerin tümünü komşularımız için devasa bir kaba koymuştum: Beş çocuklarını doyurabilmek için iki işte çalışan Dugonlar, eşi üç kış önce vefat ettiğinden beri yalnız yaşayan ve İngilizce sadece birkaç cümle kurabilen yaşlı büyükanne, bize her zaman kendi bahçesindeki limon ağacından taze limon getiren Henan doğumlu boşanmış kadın. Dükkânı kapamadan önce keklere fazladan birkaç dilim çilek eklemeyi de ihmal etmedim.

Sonra üçümüz eve gitmek üzere otobüse bindik; ekmekleri kucağımda tutuyordum, ağır okul çantam kolumun altındaydı ve Max'in basketbol topu da onun kolunun altında duruyordu. Otobüsün içi plastik ve parfüm kokuyordu, arkamda oturan çocuk koltuğumla *kickball* oynamakla meşguldü.

Güm.

Güm. Güm.

Öfke içimden taşmak üzereydi.

Aldırış etme, dedim kendime. *Olay çıkarmana değmez ve zaten yakında ineceksin.* Dikkatimi önümde akıp giden manzaraya çevirdim. Sokak lambaları yerini yavaşça yaşlı meşe ağaçlarına

bıraktı, griler yeşile döndü, evlerin arasındaki mesafe gittikçe büyüdü, ta ki banliyöye gelene dek—

Güm. Güm. Güm.

Derin bir nefes aldım. Bir kez daha yumruklarımı sıktım ve parmağımdaki her bir kası tek tek rahatlatmaya çalıştım. Ama yumruklarım sıkılı kaldı ve dikkatimi dağıtacak daha iyi bir şey olmadığından öğleden sonra boyunca düşünmemek için elimden geleni yaptığım görüntüler aklıma doluştu. Julius'ın o sahte gülümsemesi ve sahte karizmasıyla teyzeleri karşılaması. Georgia'nın grup projesinden çekilmesi. Julius'ın yanındaki kızla gülüşmesi. Rosie'nin öfkeyle karşıma dikilmesi, gözlerinin beni suçlarcasına kısılması. Julius'ın bahçede üstüme eğilmesi, kulağımın dibindeki pürüzlü sesi: *Bence sen bana kafayı takmışsın, Sadie Wen.* O çarpık gülüşü ve insanı delip geçen soğuk bakışları.

Güm. Güm—

“Şunu yapmayı keser misin?” diye çıkıştım hışımla arkamı dönerek.

Çocuk donup kaldı. Annem de aynı şekilde şok olmuş görünüyordu.

Ben bile şaşırmıştım. Bu kelimeler kendi ağzımdan çıkmış gibi gelmiyordu. Sanki biri özenle yerleştirdiğim tüm filtreleri çıkarmış ve beynimle dudaklarımın arasına direkt bir hat çekmişti.

Derken çocuk hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Tanrım.

Aman Tanrım. Ufacık bir insanı ağlatmıştım. Bugün benim neyim vardı?

“Ö-özür dilerim,” diye mırıldandım, boynumun kızardığını hissediyordum. Etrafımızdaki yolcuların hepsi bana bakıyor, muhtemelen nasıl bir canavar olduğumu merak ediyorlardı. Otobüs bizim sokaktaki durakta durduğunda inanılmaz rahatladım.

Ekmek kabını kaptığım gibi rekor bir hızla otobüsten indim. Otomatik kapılar arkamdan kapanırken çocuk hâlâ ağlıyordu.

Sessizlikte Max kısık sesle ıslık çaldı. “Vay canına, bir an için gerçekten o çocuğu yumruklayacağını sandım. Yalan yok, biraz korkutucuydu.”

Annem dikkatle bana baktı. “Her şey yolunda mı, Sadie?”

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Evet, elbette,” dedim neşeyle. “Özür dilerim. Ben sadece... sinirlendim. Kimseye *yumruk atmayacaktım*,” diye ekledim Max’e ters ters bakarak.

Annem bir süre daha beni inceledi, sonra burnunu çekti. Beni azarlamasını bekledim. “Eh, bir yetişkin olduğum için bunu kabul etmemem gerektiğini biliyorum ama o çocuğa ben de bağırarak istedim. Hadi gel,” diye ekledi ve elimdeki kabı alıp evimize doğru döndü. Yeşim rengi çatısı ve ön verandada asılı duran renkli küçük ışıklarıyla karanlıkta bile fark edilebiliyordu. “Duş alıp erken yat. Yarın okul var.”

Yarın okul var.

Bu hatırlatma mideme bir balyoz gibi indi. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyordum.

*Düzenleme
ny.ozlem*

ALTINCI BÖLÜM

Ana Salon'da daha önce hiç güzel bir şey olmamıştı. Burası finallerimize girdiğimiz ve *değişen bedenlerimizle* ilgili dayanması güç dersleri dinlediğimiz, Ryan'ın bir keresinde kürsünün arkasına muz düşürdüğü ve o muzı öğretmenlerden önce farelerin bulduğu yerd.

Yani, öğle yemeğinden sonra buraya yönlendirildiğimizde hemen endişelenmiştim.

“Neler oluyor?” diye sordum Abigail'e, arkalarda bir yere otururken. Tüm oda sıkıcı, renksiz, penceresiz duvarları ve plastik sandalyeleriyle resmen insanı bunaltsın diye tasarlanmıştı. Olayın üzerinden koca bir yıl geçmişti ama çürük muzun kokusu, büyük bir film serisinin izi sürülemeyen ve tamamen yok edilemeyen kötü karakteri gibi hâlâ etraftaydı.

“Sen biliyorsundur diye ummuştum,” dedi Abigail kaya tostunu³ gürültüyle ısıtırken. Bugün öğle yemeği kabının üstüne yapıştırdığı not kâğıdında PARLAMAYA DEVAM ET! yazıyordu. “Okul kaptanlarının böyle şeylerle ilgili önceden bilgisi olmuyor mu?”

---

3 Kaya toast: Güneydoğu Asya mutfağına özgü, özellikle Singapur ve Malezya'da yaygın olan bir kahvaltılık. Tereyağlı kızarmış ekmeğin üzerine kaya reçeli (hindistancevizi sütü, yumurta ve şekerle yapılan yoğun bir marmelat) sürülerek hazırlanır. -y.h.n.

“Bu konuda değil,” dedim bir ipucu yakalamak için odayı tararken. Projektörün yanına bir dizüstü bilgisayar koyulmuştu ve parke zeminin üstünde bir termos vardı ki bu da bize bir çeşit sunum yapılacağını gösteriyordu. Sonra istemsizce bakışlarım ikinci sırada oturan Julius’a kaydı; o da tam o anda başını kaldırıp bana ters ters baktı.

Yüzündeki bu nefret dolu bakışı görmemle bütün vücudum sarsıldı. Dünden sonra öfkesinin azalacağını ummuştum ama görünen o ki tam tersi olmuştu.

Sadece o da değil. E-postalarım ile ilgili dedikodular şimdiye dek sınıfımızdaki herkese yayılmış olmalıydı. Yerime oturduğumda yanımdaki kız bana kaşlarını çatarak baktı ve muz kokusunun sorumlusu benmişim gibi sandalyesini benden uzaklaştırdı.

Midem yanıyordu.

Topuklu ayakkabıların sesi beni bir anlığına hissettiğim kederden çekip çıkardı. Annemin yaşlarında, ciddi görünümlü bir kadın öne doğru geldi, sarı saçları o kadar sıkı bir topuz yapılmıştı ki kafatası için üzüldüm. Yün ceketinin üzerinde ziyaretçi kartı vardı. Kartta Samantha Howard yazıyordu ve isminin altında bulanık bir fotoğrafı vardı. Hiçbir şey söylemedi, sanki evcil hayvanına karşı topluca bir suç işlemişiz gibi bizi izliyordu. Bir düğmeye bastı. Projektör açıldı ve kadının arkasında devasa büyüklükteki beyaz ekrana bir slayt yansıdı.

Başlığı görmemle –“Dijital Öğrenci: Online Etiket ve Siber Güvenlik”– midem düğüm düğüm oldu ve hissettiğim keder tüm gücüyle üstüme çöktü.

“Okulunuz beni... son zamanlardaki olaylara ilişkin çağırı,” diye konuşmaya başladığında şüphelerimi doğrulamış oldu. “Benden, size dijital iletişim araçlarında nasıl iletişim kurmanız gerektiğini hatırlatmamı istediler.”

Otuz çift göz ânında bana döndü.

İşte yaptım, diye düşündüm. Dünyadaki cehennemin yerini keşfettim, tam burası.

“Şimdi, genç jenerasyon olduğunuz, minik tabletleriniz, bilgisayarlarınız, iPad ve onun gibi şeylerle büyüdüğünüz için bu konuda tavsiyeye ihtiyacınız olmadığını düşünebilirsiniz. Ne yaptığınız çok iyi biliyorsunuz, değil mi? *Değil.*” Bunu o kadar yüksek sesle söyledi ki birkaç kişi oturduğu yerde zıpladı. “Konuya dalmadan önce minik bir soru cevap yapalım: Bu odadaki kaç kişinin bir sosyal medya hesabı var? El kaldırsın.”

Öğrenciler kısa bir an tereddüt etti. Ama sonra herkes elini havaya kaldırdı.

“Bu çok üzücü,” dedi Samantha Howard ağır bir iç çekişle. “Şaşırtıcı değil ama üzücü. Peki, söyleyin bakalım. Kaçınız sıklıkla hesaplarınızda bir şeyler paylaşıyorsunuz? Video, fotoğraf falan?”

Birkaç kişi elini indirdi ama çoğunluğun eli havadaydı.

“İşte, bu sizin ilk hatanız,” dedi Samantha. “Paylaştığınız her şey sonsuza kadar internette kalır. Her yorum, her konuşma, her *selfie*.” Sanki bir keresinde sabah çayına zehir koyan birinin adını söylüyormuş gibi kelimeyi resmen tiksintiyle söylemişti. “Bugünkü oturumdan sonra umarım hepiniz hesaplarınızı gizliye alırsınız. Daha iyisi, tüm hesaplarınızı silin. İçeriklerinizi kendinize saklayın—” Cümlesinin ortasında durdu ve Abigail’e gözlerini kırpıştırarak baktı. “Evet? Sormak istediğin bir şey mi vardı?”

Abigail ayağa kalktı, yüzündeki ifade en az Samantha’nınki kadar ciddiydi, gümüş saçları omuzlarından dökülüyordu. “Evet, bir sorum var.” Boğazını temizledi. “Ya kendimize gerçekten bayılıyorsak, o zaman ne yapacağız?”

Salonun her köşesinden kahkahalar yükseldi.

Samantha kaşlarını çattı. “Bu bir şaka değil. Bu güvenlik meselesi—”

“Anladığınızı sanmıyorum,” dedi Abigail masumca. “Ben gerçekten *kendimize hayran olmaktan* bahsediyorum. Daha önce hiç mükemmel bir *eyeliner* çekip bunu sonsuza dek saklama,

tüm dünyayla paylaşma arzusu duymadınız mı? Yeni aldığım siyah elbisemin içinde ne kadar iyi göründüğümü göstermemenin bir *suç* olduğunu mu düşünüyorsunuz?” Bu minik konuşmasını bitirip yerine oturdu ve bana sırtıttı.

Davranışı gereksiz olsa da onunla birlikte gülmek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. Çünkü bunu neden yaptığını biliyordum. Sınıfta ortalığı karıştırmak Abigail’i hiç rahatsız etmezdi ama benim keyifsiz olduğumu hissettiğinde dozu her zamankinden daha fazla artırırdu. Bu onun hem modumu hem de tansiyonumu aynı anda yükseltme şekliydi.

“Sizi temin ederim, genç hanım, bu şekilde anılmak istemezsiniz,” dedi Samantha, burun delikleri genişlemişti. “İşte bahsettiğim şey tam olarak bu. Prefrontal kortekslerinizin henüz tam olarak gelişmediğini biliyorum ama anlık dürtülerinizin *ötesinde* düşünmek zorundasınız. Dijital ayak izlerinizin okul kayıtlarınızı, gideceğiniz üniversiteyi, gelecekteki *işinizi* etkileyebilir. Şimdi, hep birlikte yapmaktan kaçınmanız gereken davranışların örneklerine bakalım, ne dersiniz?”

Bir sonraki slayta geçti, bu da bir e-posta örneğiydi.

Sevgili Brady,

Kişiliğin boktan, suratın boktan, varlığın bile boktan. Senden hiç ama hiç hoşlanmıyorum. Kendini bir trenin önüne atmalısın.

Salonun tüm dikkati bana yöneldi.

Başımı öne eğdim, utançtan yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Ekrandaki e-posta *benim* olmasa da yapılan gönderme çok açık ve bariz biçimde kasıtlıydı.

“Biri bana burada sorunun ne olduğunu söyleyebilir mi?” diye sordu Samantha. Kimse gönüllü olmayınca o birkaç aptal saniye boyunca saf saf güvende olabileceğimi düşündüm. Selfie

paylaşmamızın bizi nasıl da kaçınılmaz sonumuza sürükleyeceğine dair o tatlı derse dönebilirdik. Ama sonra Samantha salona baktı. “Katılım önemli. Utangaç hissediyorsak ben rastgele birini seçeceğim. Mesela...”

Julius olmasın, diye içimden dua ettim, tırnaklarım eteğime batıyordu. *Lütfen, Julius olmasın*.

“Sen,” dedi Samantha ve parmağıyla Julius’ı gösterdi.

Belki de kendimi bir trenin önüne atmalıydım.

“Ben mi?” diye sordu Julius, sınıf öfkeli bir fısıltıya bürünürken. Sandalyesinden kalktığı anda sırtı dimdik, elleri ceplerindeydi ve ben de istemediğim bir profil manzarasıyla karşılaştım. İlk kez bir soruya cevap verme konusunda ukala görünmüyordu.

“Evet. Bu örnekteki sorun nedir?” diye sordu Samantha. “Bir kişi nasıl hissediyor olursa olsun, böyle bir e-posta göndermeli mi?”

Julius’un yıldırım kadar hızlı, buz kadar soğuk bakışları bana döndü. “Şey, bence hiç kimse en başta böyle bir e-posta *yazmamalı*. Oldukça çocukça ve gönderen kişinin bastırılmış öfkesinin –özgüven eksikliğinden bahsetmiyorum bile– bir işareti.”

“Ya e-postanın alıcısı bunu hak ettiyse?”

Herkes dönüp bana bakana kadar ayağa kalkıp konuştuğumu fark etmemiştim bile; bu yoğun ilgileri mideme yumruk yemişim gibi hissetmeme neden oldu. Ama ben sadece tek bir kişiye bakıyordum. Julius. Çenesinin kasılmasına, gözlerinin kararmasına...

“Yani diyorsun ki suç alıcının,” dedi gülerek. “Vay canına. Kesin öyledir.”

Pekâlâ, sus artık, dedi beynimin mantıklı tarafı. *Kapa çeneni ve otur yerine*.

Ama ağzım beynimle arasındaki bağı koparmış gibiydi. “Ben sadece diyorum ki belki alıcı *daha az* sinir bozucu olsaydı ve göndericiye yıllarca eziyet etmeseydi–”

“Belki gönderici o kadar hassas olmasaydı—”

“Buna normal insan tepkisi denir. Anlarsın ya, duygular falan. Sana yabancı bir konsept olduğunu biliyorum—”

“Pardon, siz ikiniz,” diye seslendi Samantha kürsüden. “Aktivitenin amacı bu değil.”

İkimiz de bir öğretmene —sanat öğretmeni olsa bile— yapmayacağımız bir şeyi yaptık ve Samantha’yı duymazdan geldik.

“O e-postaları yazarken herhangi birinin tepkisini çok da umursuyor gibi görünmüyordun,” dedi Julius sesini yükselterek.

“Tekrar söylüyorum, e-postaların açığa çıkması gibi *bir amacım yoktu*,” diye tersledim. Tüm salonun ölüm sessizliğine büründüğünü sonradan fark ettim; herkes izliyor, dinliyor ve bu âna tanıklık ediyordu. Biri telefonunu kaldırmıştı. Ama damarlarımda yoğun şekilde dolaşan öfke ve karşımda duran çocuğu yok etme arzusu dışında bir şey düşünemiyordum. “Ben sadece içimi döküyordum—”

“Hiç günlük diye bir şey duydun mu, Sadie? Mantıklı bir yatırım olabilir.”

“Midemi bulandırma. Seninle ilgili asla günlük tutmam—”

Başını yana eğdi. Gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. “Ama yine de düşündüğün tek şey benim.”

“Öldürmeyi düşündüğüm,” diye karşı çıktım dişlerimi sıkarak. Onu şuracıkta öldürebilirdim.

“Gördünüz mü?” dedi Julius sanki bir konuşma yapıyormuş gibi. “Bastırılmış öfke derken kastettiğim buydu.”

“Kaynağının sen olduğu mu? Çünkü evet, bu konuda haklısın—”

“*Sessizlik!*” diye bağırdı Samantha.

Çenemi kapadım ve dikkatimi Julius’tan uzaklaştırdım.

Salondaki yapay ışıklardan olabiliirdi ama Samantha’nın yüzü korkunç bir griye bürünmüştü. Alnındaki damarlar şişmişti, o kadar belirgindi ki birinci sınıf sağlık öğrencileri için şema olarak kullanılabilirdi. “Yıllardır okulları ziyaret ediyorum,” diye

resmen hırladı, “ama *hiç* bu kadar *kaba* ve disiplinsiz öğrencilerle karşılaşmadım. Bu davranış kesinlikle kabul edilemez.” Rozetlerimizi işaret etti. “Siz bir de okul kaptanları olacaksınız, öyle mi? Akranlarınıza böyle mi örnek oluyorsunuz?”

Utancın başka bir seviyesine erişebileceğimin mümkün olmadığını sanırdım ama yanılmışım. Yanaklarım ve ensem o kadar yanıyordu ki kaşınyordum.

“Buraya gelmeden önce Woodvale’in eyaletin en iyi akademik kurumlarından biri olduğunu duymuştum. Seçici. *Saygın*.” Konuşurken dizüstü bilgisayarından kabloyu hışımla çıkardı. “Ama bu... Eh, hayal kırıklığının da ötesinde.” Yerden termosunu aldı. “Maalesef buna devam edemeyeceğim.” Trajik bir oyundaki aktris misali elini göğsüne koydu. “Bu semineri erken bitirmem gerek.”

Bunu söyledikten sonra hızla kapıdan çıktı ve geride birkaç saniyelik bir sessizlik bıraktı.

Sonra Georgina heyecanla, “Bu boş ders demek mi oluyor?” dedi.

Herhangi biri kutlama yapamadan kapılar bir kez daha açıldı ve Samantha hızla yürüyerek içeri girdi. Rengi griden kırmızıya dönmüştü. “Seminer boyunca kalmazsam ödeme alamayacağımı hatırladım.” Burnunu çekti ve dizüstü bilgisayarını projektöre tekrar bağladı. Sonra da az önce hiçbir şey olmamış gibi sunumuna devam etti. “Nerede kalmıştık? Ah, evet, dijital ayak izleri...”

YEDİNCİ BÖLÜM

İki yıl önce edebiyat dersimizin final ödevi sınıf münazarasıydı. Julius olumlu görüşü, bense olumsuz görüşü savunan takıma yerleştirilmiştik ve savaş sınırları erkenden belirlenmişti. Münazara öncesinde haftalarca çalışmış, akademik makalelere dalmış ve tartışma konumuz olan insan klonlamasının yasallaştırılması üzerine her şeyi araştırmıştım. Münazara günü geldiğinde beynim alev almak üzereydi. Hazırdım. Çoğu zaman aslında zeki biri olmadığımı, sadece öyleymişim gibi davrandığımı hissediyordum; tıpkı bir beyin cerrahını canlandıran bir oyuncu gibi. Ama zaten asıl olay diğerlerini zeki olduğuma inandırmaktı.

Fakat ayağa kalkıp argümanlarımı sunduğumda gerçekten öyleymişim gibi hissetmiştim. Zihnim bir makine kadar hızlı ve akıcı çalışıyor, ellerim ipucu kartlarının üstünde hiç titremeden duruyordu. Onlara bakmama gerek bile yoktu. Julius'ın düşünme biçimine o kadar aşinaydım ki argümanlarını ve karşı argümanlarını daha o ağzını açmadan tahmin edebiliyordum, akıl yürütmesindeki boşlukları görebiliyordum, kanıtlarındaki tutarsızlıkları deşebiliyordum. Sakin ve anlaşılır bir biçimde konuşurken sınıfa hâkim olan alışılmadık sessizliği hatırlıyordum, konuşmam boyunca bakışlarımı Julius'tan ayırmamıştım. Hiçbir şey beni sarsamıyordu. Konuşmamı bitirdiğimde sınıfta

bir anlığına şok edici bir sessizlik olmuştu ve biri gerçekten etkilenmişçesine *vay canına* diye fısıldamıştı. Sonra sınıf alkışlarla inlemiş, bu da tezahüratlara yükselmişti. Hayatımın en tatmin edici anlarından biriydi.

Münazarayı kazanmakla kalmamış, aynı zamanda En İyi Konuşmacı da seçilmiştim. Sonuçlar açıkladığında Julius bana ters ters bakmıştı; çenesini sıkıyordu ve gözlerinde öyle yoğun bir öfke vardı ki neredeyse beni korkutmuştu. Hep ondan, onun benden nefret ettiğinden daha fazla nefret ettiğimi düşünmüştüm ama o anda bundan pek emin değildim.

Ertesi sabah matematik sınıfının önünde ona çarptığımda yüzünde yine aynı öfke vardı.

Gerçekten çarpmıştım.

O sınıftan çıkarken ben de içeri girmek için adım atmıştım. Yüzüm dosdoğru omzuna çarpmıştı.

Geriye doğru sendeleyip burnumu ovaladım, kötü koordinasyonumla ilgili laf atacağından, özür dilememi beklediğinden ya da e-postalarım hakkında benimle dalga geçeceğinden emindim fakat bunları yapmak yerine o buz gibi bakışlarını üzerime dikip, “Müdür bizi bekliyor,” dedi.

Kalbim tekledi.

“Ne?” dedim boğulur gibi. İlk tepkim –yarı umut, yarı içgüdü karışımı bir duyguyla– bana oyun oynadığı, aklımı karıştırmaya çalıştığı, bunun onun sapkınca bir intikam yöntemi olduğu yönündeydi. Bu söylediğinin en büyük korkum olduğunu biliyor olmalıydı.

Ama sonra yanımdan geçip müdürün odasına doğru ilerleyince kalbim normalin iki katı hızla atmaya başladı.

“Bekle,” diye seslendim arkasından koşarak. Bana dönmeden hafifçe yavaşladı. “Bekle, ciddi misin sen? Hemen şimdi mi gitmemiz gerekiyor?”

“Hayır, Sadie, müdürü yirmi üç yıl sonra görmemiz bekleniyor,” dedi. Sesi o kadar kuru ve sertti ki bir kemiği bile

kesebilirdi. “Sana şimdiden söylüyorum ki kendini hazırlamak için yeterince vaktin olsun.”

Ona karşılık veremeyecek kadar paniklemiştim. “Ama... Nedenini söyledi mi?”

“Bakıyorum da bugün farkındalığın zirvede. Sence neden? Son kırk sekiz saat içinde müdürün bizi odasına çağıracağı kadar kötü ne olmuş olabilir acaba?”

O konuşurken jetonum düştü. E-postalar. Elbette, konu ancak bu olabilirdi. Müdürün odasına son gidişimde de yanımda Julius vardı ama o zaman bunun sebebi ikimizin de okulun tarihindeki en yüksek not ortalaması rekorunu kırmamızdı. Müdüre göre bu *muhteşem bir başarıydı* ve kesinlikle bunu kutlamalıydım ancak ikimizin de not ortalaması virgülüne kadar *aynıydı*. O toplantıdan, ortalamamı Julius’inkinden daha yüksek hâle getirmeye kendime söz vererek çıkmıştım.

Julius da aynı şeyi hatırlamış olmalıydı çünkü alt dudağı hafifçe kıvrılmıştı. “Farkındaysan bu benim için bir ilk. Müdürün odasına iyi haber almak dışında hiç çağırılmadım.”

“*Senin için* bir ilk mi?” diye tersledim. Dersler çoktan başlamıştı, bu yüzden koridorda bizden başka kimse yoktu. Kapısı kapalı sınıfların önünden böyle geçmek tuhaftı. Kapılardaki küçük cam panellerden öğretmenlerin yoklama aldığı, öğrencilerin de notlarına göz attıklarını görebiliyordum. “Ben daha önce başımı hiç derde sokmadım—”

“İki gün önce,” diye sözümü kesti, “hem öğretmenlerin hem de öğrencilerin yarısını tek hamlede kızdırmayı başardın. Dün tüm sınıfın önünde benimle saçma sapan bir tartışmaya girdiğinde de. Aslında düşününce bu oldukça etkileyici bir yetenek. Her zaman kendini aşmayı sevmiştin zaten, değil mi?”

“*Sen* benimle tartışıp durdun.”

“Eh, senin e-postaların olmasaydı o konuma hiç düşmezdik. Sayende tüm okul bizi konuşuyor. Resmen kaos. Kaptan

fotoğrafımıza neler çizdiklerini gördün mü? Kırmızı kalemle çizmişler.” Vurgulamak için durdu. “Benim *yüzüme*.”

Birisi *Mona Lisa*’ya saldırsa bu kadar sinirlenmezdi herhâlde.

“Senin yerinde olsaydım,” diye devam etti, “şu an çok iyi bir açıklama düşünüyor olurum. O e-postaları sen göndermemiş olsan bile onları *yazdın* ve ikimizi de bu pisliğin içine sürükledin–”

“Aman Tanrım, kes sesini.”

Bir an için durdu, sonra bana suratında beni sanki yapmam gereken bir şeyi yaparken yakalamış, beni sanki çok iyi tanıyormuş gibi tuhaf bir gülümsemeyle baktı. Bu istenmeyen ilgi yüzünden tenim karıncalandı. “Üslubun gün geçtikçe bozuluyor. Sonunda örnek öğrenci oyununu tamamen bırakmaya mı karar verdin?”

“Cidden, Julius,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. Elimi kaldırarak, “Eğer konuşmayı kesmezsen–”

“Bana vuracak mısın?” Gülümsemesi iyice keskinleşti, sanki bana meydan okuyordu. *Buna cüret edemezsin*, diyordu. “E-postalarında hayal ettiğin gibi beni gırtlaklar mısın?”

Tenim ânında o kadar ısındı ki bedenimden duman çıksa şaşırmazdım. “Bu konuyu kapayacak mısın?”

“Hayır,” dedi kararlılıkla. “Ödeşene kadar kapamayacağım.”

“Ne yapmam lazım o zaman?” dedim. “Ödeşmemiz için?”

Durdu, siyah gözleri yüzümde geziniyordu. Hücrelerime kadar kaçmak istesem de kendimi onun bakışlarına karşılık vermeye zorladım. “Nasıl telafi edeceğini sana haber veririm,” dedi. Tehditkâr sözleri bir müddet havada asılı kaldı. “Ama önce hasarın ne kadar ciddi olduğunu görmem gerek.”

Müdürün kapısına geldiğimizi fark ettiğimde damarlarıma buz gibi bir korku doldu. Aynı bina içinde olsa da farklı bir yerdeymişiz gibi geliyordu. Duvarlardaki boya daha yeni, pencereler daha genişti, MÜDÜR MILLER yazan isimlik altın kaplamaydı. Odasının kapısı tek taraflı ayna görevi gören

camlardandı. Müdür Miller'ın masasından bize baktığını, terli ellerimi eteğime silerken bizi izlediğini hayal ettim. Bu düşünce bile avuçlarımın daha fazla terlemesine yetti.

Julius kapı koluna bakıyordu ama hareket etmedi.

"Neden içeri girmiyorsun?" diye sordum.

"Neden önce sen girmiyorsun?" Sanki aptalca davranan benmişim gibi bunu sakince söylemişti. Ama yüzündeki ifadede tedirginlik vardı. Sanki o kapı cehenneme açılıyor gibi gözleri sürekli kapıya kayıyordu.

Gergin olduğunu fark ettim. Ayaklarımın altındaki beyaz halıya kahvaltımı kusacak gibi hissetmeseydim onun bu hâ-linden fazlasıyla keyif alırdım.

"Gir işte," diye onu teşvik ettim.

Yerinden kıpırdamadı. "Sen gir."

"Neden korkuyorsun?"

"Korkmuyorum," dedi ama şimdi kapıdan uzaklaşıyordu.

"Sadece içeri giren ilk kişi olmak istemiyorum."

Söylenme ve iç çekme arası bir ses çıkardım. "Bu çok çocukça—"

"Çocukça davranan *sensin*, ben sadece centilmenlik yapıyorum."

"Elbette," dedim. Gözlerimi öyle bir devirdim ki neredeyse kafatasımın arkasını görecektim. "Çünkü sen gerçek bir centilmensin."

"Öyleyim."

"Kapıyı aç, Julius."

"Hayır, *sen*—"

"Girin," dedi boğuk bir ses içerden.

Panikledim, nabzım deli gibi hızlandı. Toparlanmak birkaç saniyemi aldı, sonra içimden Julius'a söverek kapıyı açtım.

Müdür Miller deri koltuğunda arkasına yaslanmış, bir elinde tükenmez kalemni çeviriyor, diğer elinde de karton bardaktaki kahvesini tutuyordu. Tüm oda kahve kokuyordu.

Yanındaki okuma lambası, hastanelerin bekleme salonlarındaki beyaz ışıkları andıracak kadar solgundu ve ışık kel kafasından yansıyordu.

“Merhaba, Müdür Miller,” derken yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım. Ama bu çabam boşunaydı, boş bir duvarda bir desen aramaya benziyordu. Koyu gözlerinde herhangi bir duygu yoktu, kalın kaşlarının arasındaki boşluk pürüzsüzdü. “Bizi... bizi çağırmışsınız?”

Cevap olarak sadece masasının önündeki iki sandalyeyi işaret etti.

Oturduğumda sandalye hâlâ sıcaktı ve elimde olmadan burada en son kimin oturduğunu merak ettim. Belki okuldan atılmıştı, ceza almıştı ya da belki de ulusal binicilik yarışını kazandığı ya da egzamaya çare bulduğu için tebrik edilmişti. Müdür tarafından çağrılmanın olayı buydu işte: Sizi ya çok iyi ya da çok kötü bir haber vermek için çağırırdı.

Julius sol tarafımdaki sandalyeye oturdu, sırtı dimdikti.

Müdür Miller elindeki kalemi bırakarak, “Şu an ikinizin de derste olması gerektiğini biliyorum, bu yüzden uzatmayacağım,” dedi. “Okulda bir dizi oldukça... agresif ifadeler içeren e-postanın yayıldığı dikkatimi çekti. Bu doğru mu?”

Ağzım tek kelime edemeyeceğim kadar kurumuştı. Sadece başımla onaylayabildim.

“Ah,” dedi. Tek bir heceydi ama kulağa son derece uğursuz geliyordu. “Bu e-postaların çoğunu diğer okul kaptanına hitaben yazdığın ve diğer ifadelerin yanı sıra şunları da kullandığın doğru mu?” Bilgisayar ekranına baktı ve boğazını temizledi. “*Şımarık serseri, çekilmez baş belası, taş kalpli yalancı* ve insan anatomisinin alt bölgesini ifade eden bir kelime?”

Gözlerimi kırptırdım. “Efendim?”

Müdür Miller bana dik dik baktı.

“Ah, evet, *gö-*” Çenemi hemen kapadım ama öncesinde Julius’m yumruk yaptığı eline güldüğünü gördüm. Bu durumda

bile benimle dalga geçecek enerjisinin olması ne hoştu. Gerçekten iç rahatlatıcıydı.

“Şimdi, normalde öğrenciler arasındaki böyle kişisel meselelere karışmıyoruz,” dedi müdür. “Ama bu durumda korkarım müdahil olmak zorundayım. Dünkü seminerin ardından Samantha Howard gelip ikinizin şok edici davranışıyla ilgili şikâyetle bulundu. Sınıf düzenini bozmak, birbirinizle kavga etmek, *açık açık tehditler savurmak*... Okulumuzla ilgili korkunç bir izlenim edindiği ve bir daha buraya gelmeyeceğini söylememe gerek yok.”

“Özür dilerim, Müdür Miller ama biraz abartmış,” dedi Julius. Konuşacak cesareti bulduğu için bile onu takdir etmeliydim. Ben iki büklüm olup cenin pozisyonuna geçmek üzereydim. “Evet, Sadie ve ben, nasıl desem... hararetli bir diyaloga girdik ve muhtemelen kendimizi kaptırdık ama bu kesinlikle o kadar da—”

“Kötü değil mi?” dedi Müdür Miller telefonunu kaldırarak.

İkimiz de şaşkınlıkla öne doğru eğildik.

Ekranda bir video dönüyordu. Çin'deki kuzenlerimin hepsinin hayran olduğu popüler oyuncu Caz Song için yapılmış bir videoydu. Müdür Miller aniden telefonu alıp ekranı aşağı kaydırana kadar beş saniye boyunca adamın elini özel efektler eşliğinde saçlarının arasından geçirmesini izledik.

“Pardon,” dedi ekranı bir kez daha bize çevirerek. “O video değil. *Bu*.”

Yeni video daha az kafa karıştırıcı ama kesinlikle daha çok endişe vericiydi. Dünkü siber güvenlik seminerinde sınıf arkadaşlarımızdan biri çekmiş olmalıydı. Julius da ben de ayaktaydık ve salondaki kötü ışıklandırmaya rağmen tartıştığımız açıkça görünüyordu. Ellerimi şu ankinden bile daha fazla sıkıyordum, o da meydan okurcasına çenesini kaldırmıştı ve gergindi.

“Belli ki seminerden hiçbir şey öğrenmemişsiniz çünkü bu video okulun Bilgi Teknoloji kurallarını açıkça ihlal edi-

yor.” Müdür Miller kafasını iki yana salladı. “Videoyu çeken öğrenciden bunu kaldırmasını istedik elbette ama çoktan elli üç görüntülenmeye ulaşmıştı.”

Julius homurdanma olarak adlandırabilecek bir ses çıkardı. İçimden ona katıldım. “O kadayı mı? Bu hiçbir şey—”

Müdür Miller bize sert bir bakış atarak, “İster elli üç olsun ister elli üç bin, fark etmez,” dedi. “Mevcut durumda bu video okuldaki tura katılan annelerden biri tarafından izlenmiş. Kızını okulumuza göndermeyi planlıyordu ama fikrini değiştirdi ve şimdi diğer anneler de fikirlerini değiştirmeyi düşünüyorlar. Bu konu çoktan okul yönetim kuruluna gitti. Bundan ne kadar hoşlanmadıklarını söylememe gerek yoktur herhâlde. Durumun ciddiyetini anlıyor musunuz?”

Hemen başımla onayladım, birbirlerine çarpmasınlar diye dişlerimi sıkıyordum. Bu konuşmanın nereye gittiğimizden emin değildim ama büyük bir olayla sonuçlanacağından şüphem yoktu. Yapabileceğim tek şey kendimi darbeye karşı hazırlamaktı.

“Şu an önceliğimiz okulumuzun imajına ve kültürüne daha fazla zarar gelmesini engellemek.” Önce Julius’a sonra bana baktı. “Çözüm olarak sizden önümüzdeki ay boyunca birlikte çalışıp aranızdaki anlaşmazlıkları çözmenizi ve gerilimi sonlandırmanızı istiyoruz. Sadece kaptanlık görevlerinizden değil, okul genelinden ve çeşitli aktivitelerden bahsediyorum. Bunu bir dayanışma göstergesi olarak görün.”

Midem burkuldu.

Zaten Julius Gong’un etrafında gereğinden fazla bulunuyordum, onunla *daha fazla* zaman geçirmeyi hayal bile edemedim. Aklımı kaybetmeden ya da onu gebertmeden bunu yapabilmemin mümkün olduğunu sanmıyordum.

Ona doğru baktığımda o da benim kadar dehşete kapılmış görünüyordu, sanki müdür az önce ondan vahşi bir kediyle koyun koyuna uyumasını istemiş gibiydi. Her ne kadar duygularımız karşılıklı olsa da mideme ufak, kör bir çivi saplanmış

gibi hissettim. Görünüşe göre hep birileri tarafından istenmeyi istemiştım, buna nefret ettiğim çocuk da dâhildi.

“Saygısızlık etmek istemem ama ben bir şey yapmadım,” dedi Julius. Sesi gayet doğaldı, neredeyse ikna edici bir sakinlik taşıyordu ama yine de konuşmasında hafif bir gerginlik vardı. Elleri ahşap kolçakların üstünde gerilmişti, oraya âdeta kendini dengelemek ister gibi tutunmuştu. “E-postaları yazan *ben* değilim. Neden—”

“Adil görünmeyebilir ama işin gerçeği ikiniz de bunun bir parçasısınız. Teklifim sizi memnun etmediyse ya da aranızdaki sorunları çözmek için gerekli adımları atmak istemiyorsanız, kaptanlık görevine uygun olup olmadığınızı gözden geçirmem ve ailelerinizle iletişime—”

“Hayır,” dedi Julius sertçe, o kadar sert söyledi ki müdür oturduğu yerde irkildi. “Kusura bakmayın,” diye ekledi daha alçak sesle, kendini toparlamaya çalışıyordu ama ben çenesindeki kasların hâlâ seğirdiğini görebiliyordum. “Ben sadece... Sadece çözüm önerinize katıldığımı söylemek istemiştım.”

“Mantıklı davranmana sevindim,” dedim Müdür Miller. Sonra da bana dönüp, “Peki ya sen, Sadie? İş birliği yapmaktan mutlu musun?” diye sordu.

Mutlu kesinlikle doğru tabir değildi. *Tiksinti* daha uygun bir kelime olurdu. Ya da *dehşete düşmüş*. Ya da *öfkeli*. Daha önce hiçbir şeye bu kadar içlerimemiştım. Ama başka seçeneğim yoktu. Transkriptimde kaptanlık olmazsa Berkeley başvurumu reddedebilirdi. Gelecek planlarımı korumak adına bırakın Julius’ı, şeytanın kendisiyle çalışmam gerekirse onu da yapardım. Benim ailedeki güvenilir çocuk olmam gerekiyordu; başarılı olacak ve hayatlarımızı değiştirecektim. Annem ve abim bunun için bana güveniyorlardı.

“Evet,” dedim. “Mutluyum.”

“Mükemmel.” Müdür el çırparak bize gülümsedi. “Bu durumda işe okuldan sonra birlikte bisiklet kulübesini temizleyerek başlayabilirsiniz.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Woodvale Akademi'nin bisiklet kulübesi, bilgi almak için okul gazetesinden daha güvenilir bir kaynaktı.

Kürek yarışlarıyla, yeni netbol sahasıyla ya da “öngörüle-meyen sebepler” yüzünden okuldan ayrılan öğretmenle ilgili belirsiz duyurular yerine duvarlara renkli kalemle yazılmış gerçek haberler bulabilirdiniz. Ayrılıklar, ihanetler, skandallar; bu hafta kim popüler, kim yeni biriyle çıkmaya başlamış? Şirin, kıvrımlı yazı tipleriyle keskin, öfkeli harfler iç içe geçmişti; et-rafa çizilmiş kalpler, üstüne çizgi çekilmiş isimler, yarım kalmış şiirlerle neredeyse avangart bir sanat eserini andırıyordu. Gri tuğlaların üzerinde artık boş alandan çok yazı vardı.

Ve bizim de bunu temizlememiz gerekiyordu.

Taşıdığım kova ve fırçayı küt diye yere bıraktım. Bir anlı-ğına sadece dehşet içinde etrafa bakıp yapmamız gereken işin büyüklüğünü hazmetmeye çalıştım. Hızlı olsak bile bu iş en iyi ihtimalle saatlerimizi alacaktı ve Julius'ın elindeki hortumu ölü bir yılan gibi tuttuğunu düşünürsek muhtemelen hızlı falan olamayacaktık.

Hatta Julius'ın hayatı boyunca herhangi bir şey temizle-mediğini bile sanmıyordum.

“Bu çok saçma,” dedi başını sallayarak. “Okulun bize an-garya iş yaptırmak için uydurduğu bir bahane.”

“Eh, başlasak iyi olur.” Her zamanki yüksek topuzumu çözerek saçımı başımın üstünden savurdum, parmaklarımla düzelttim ve atkuyruğu yaptım. Tam doğrulduğumda Julius’ın bana baktığını gördüm, yüzünde tuhaf, hafif şaşkın bir ifade vardı. “Ne oldu?”

“Hiç. Sadece... Seni daha önce hiç saçın açık görmemiştim.” Sinirlendiğimi hissettim. “Eee?”

“Ne eee?” Dudaklarını büzdü. “Alt tarafı bir gözlemde bulundum.”

“Söz konusu sensen her zaman bir *devamı* vardır,” dedim ona ve aniden gelen saçıma dokunma, düzeltme, aynada kontrol etme dürtümü bastırmaya çalıştım. Okuldayken saçımı hiç açık bırakmadığım doğrudu, bunun bir sebebi okul kurallarına göre saçımızın omuz hizasından uzun olmaması gerektiği idi. Gerçi daha genç ve nazik öğretmenler bunu umursamıyordu. Bir diğer sebebi de koşarken ya da not alırken saçlarımanın bana engel olmasıydı. “Senin tüm varlığın başlı başına virgülsüz bir cümle gibi.”

Bunun üzerine yüzünde o tanıdık küçümseme ifadesi belirdi. “Ben de çoktan bildiğin tüm hakaretleri e-postalarında kullandığını düşünmüştüm.”

“Hiç endişen olmasın, her zaman daha fazlasını bulabilirim.” Fırçayı tekrar elime aldım ve Julius cevap vermeden ileri çıktım. “Tamam, daha kolay olsun diye iş bölümü yapalım. Sen duvarı sula, ben de ovalama işini yapayım.”

“Neden ben?” diye çıkıştı. “Neden sen sulamıyorsun?”

Burnumdan derin derin nefes aldım. Müdürün, bu planın aramızdaki *sorunları* çözmemize yardım edeceğini düşündüğüne inanamıyordum. Aksine, bu sabahtan itibaren Julius’ı boğma arzum üçe katlanmıştı. “Çünkü,” dedim, ses tonumu olabildiğince sakın tutarak, “dürüst olmak gerekirse ovalamayı bildiğini sanmıyorum.”

Dudaklarının kenarları iyice sarktı. “Tabii ki biliyorum.”

“Kesin,” dedim hiç ikna olmamış bir edayla.

“Sana kanıtlayacağım.” Konuşurken cebinden bir çift siyah eldiven çıkarıp taktı.

“Bu ne için?” dedim kaşlarımı çatarak. “Ne diye eldiven takıyorsun? Bina soyacak falan değiliz.”

“Tenimi koruyorum. Senin de gözlemlediğin gibi ellerim çok güzel. Onları mahvetmek ayıp olur.”

İstemsizce yüzüm kızardı.

“Al şunu.” Hortumu bana attı ve eldivene sarılmış parmaklarıyla fırçayı aldı. “İzle şimdi.”

Dediğini yaptım. Hortumu açıp duvarın küçük bir kısmını ıslattım ve elindeki fırçayı dairesel bile denemeyecek acınası bir hareketle duvara sürmesini şaşkınlıkla izledim. Tuğlalar artık daha koyu görünüyordu, yüzeyi suyla parlamıştı ama yazıların hiçbirisi silinmemişti. Hatta sanırım durumu daha beter etmeyi başarmıştı.

“Neden duvara masaj yapıyorsun?” diye sordum.

Durdu. Arkasına döndüğünde somurtuyordu. “*Hayvan* gibi davranmadığım için kusuruma bakma—”

“Zamanımızı boşa harcıyorsun.” Başımı yukarı kaldırıp gökyüzüne baktım. Işık çoktan canlı bir cam göbeği mavisinden yoğun bir laciverte dönüşmüştü ve arabaların çoğu ovalin karşısındaki otoparktan ayrılmıştı. Midem panikle büzüldü. Annem eve gidip yemek yapmamı bekliyordu. Buzluktaki pirlolaları çıkarmam, pilav makinesini çalıştırmam ve çorbayı pişirmem gerekiyordu—

“Yine de senden daha iyi yapabilirim,” diye ısrar etti Julius. Elindeki fırçayı AJ+BH SONSUZA DEK yazısının üzerinden geçirdi. Üzeri çoktan çizilmiş ve onun yerine AJ+LE SONSUZA DEK yazılmıştı.

Öfkem içimde hızla büyüdü. “Aman Tanrım, çok inatçısın.”

“Sen de amma buyurgansın,” diye çıkıştı.

“Baş belası,” diye tısladım.

“İsrarcı.”

“Kibirli.”

“Sabırsız.”

“İyimserlikten nasibini almamış,” diye sesini bastırdım. Bir yandan da hortumu daha sıkı tutarak etrafa daha fazla su sıçrattım. “Burnu havada—”

“Aşırı eleştirel,” diye dalga geçti.

“Manipülatif—”

“Yargılayıcı – *Hey, dikkat et.*”

Geri çekilip hortumu indirdim ama çok geçti. Su her yere fışkırmış, gömleğinin yarısını ve saçlarını sıırıslıklaı etmişti. Tamamen şans eseri ya da kara büyü falandı ama alnına düşen o saç tutamı hiç bozulmamıştı. Fakat geri kalan her şeyi mahvolmuştu. Kol manşetleri kırıışmıştı, kravatı yakasından sarkıyordu. Orada öylece sıırıslıklaı hâlde durmuş, kirpiklerindeki sudan kurtulmak istercesine hızla gözlerini kırıştıtırır, eldivenli eliyle yüzünü silerken boğazımdan bir kahkaha kaçırır.

“Sadie.” Adımı küfür gibi söylemişti, yüzündeki ifadede şok ve öfke vardı. Belki de son zamanlarda olan her şey aklıımı bulandırıyordu çünkü özür dilemek ya da kaybettiğimiz zaman için endişelenmek yerine gülmekten iki büklüm olmuşum.

“Öz-özür dilerim,” dedim kıkırdamalarımın arasından. “Ben-böyle olsun... istemedim...”

Gözleri kısıldı ama gömleğinin ön tarafı tenine böyle yapışmışken onu ciddiye almak imkânsızdı. “Seni tanımasam bunu bilerek yaptığını düşünürdüm.”

“Yemin ederim... öyle değil...” Gülmekten nefesim kesilmişti, karnımı tutuyordum ve o anda iki gündür gerçekten ilk kez güldüğümü fark ettim. Bedenim sanki gerilmiş, sağa sola çekilmiş bir lastik gibiydi, şimdi de lastik kopmuş, tüm gerilim boşalmıştı. Serin, tatlı havayı yutarcasına ciğerlerimi doldurdum.

Derken Julius elimdeki hortumu o kadar hızlı çekip aldı ve bana doğrulttu ki tepki bile veremedim.

Çığlık attım.

Aniden gelen su o kadar soğuktu ki neredeyse tenimi yakmıştı. Burnumda, yarı açık ağzımda, gömleğimin içindeydi. Suyun sırtımdan aşağı akıp ayakkabılarımın içine kadar gittiğini hissedebiliyordum. Her şey bulanıkken net görebildiğim tek şey Julius'ın yüzüydü. Artık gülümsüyordu, hâlinden memnundu.

“Seni öldüreceğim.” Buna o an karar vermiştim. “Seni gerçekten geberteceğim.”

Tekrar hortuma hamle yaptım ama başının üstüne, erişemeyeceğim yere kaldırdı. Benimle alay ediyordu.

“Ver şunu,” diye çıkıştım.

“Hayatta olmaz.”

“Sana *ver şunu* dedim.” Zıpladım ve hortumun ucunu tutmayı başardım. Fakat Julius hortumu bırakmadı, aksine sanki halat çekme oyunu oynuyormuşuz gibi kendine çekti. Birden kendimi onunla hortumu ele geçirmek için savaşıırken buldum; su hâlâ akıyordu ve ikimizi de sırlıslıkla etmişti. Öksürüyor, titriyor, ona bağıryordum ama bir yandan da gülüyordum çünkü durumumuz çok saçmaydı. Çünkü çok uzun zamandır böyle saçmalıklar yapmamış, çocuk gibi davranmamıştım.

Ancak ikimiz de baştan ayağa sırlıslıkla olup nefessiz kalınca geri çekildi. Bana kısa bir bakış attı. Sonra aniden kafasını çevirdi.

“Ne oldu?” dedim şaşkınlıkla.

“Okul gömleklerimiz polyesterden,” diye tuhaf bir cevap verdi. Ayaklarının dibindeki biçilmiş çimlere dikkate bakıyordu.

“Ne zamandır kumaşlarla ilgileniyorsun?”

Sorumu duymazdan geldi. “Polyester,” dedi boğuk bir sesle, “ıslandığı zaman şeffaflaşır.”

O anda küçük bir parçamın öldüğüne emindim. Bin parçaya bölünmüştü. Küle dönmüştü. Tenim o kadar ısınmıştı ki artık buz gibi suyu hissetmiyordum bile. Üstümü örtmek için zavallica bir çabayla kollarımı etrafıma sarıp okul çantama koş-

tum ama *tabii ki* ceketim burada değildi. Kampüsün ta öteki tarafındaki dolabımda bırakmıştım. Çünkü belli ki hayatım artık böyle bir şeye dönüşmüştü.

Tam kendime bir çukur kazmayı düşünürken Julius, “Benim ceketim çantamda,” dedi.

Duraksadım. Kelimeler tek başlarına kulağa mantıklı geliyordu. Ama bir araya getirildiklerinde, özellikle de onun ağzından çıktığında uzaylı dilinden farksızdı. Böyle bir şey teklif ediyor ola—

Fakat sabırsızca konuşmaya devam etti. “Ön tarafta. Sadece eşyalarımı karıştırma.”

Hareket etmedim. Bu kesin tuzaktı.

İç geçirdi. “Eğer kendin almazsan arkamı dönmek zorunda kalacağım—”

“Hayır, sakın,” dedim telaşla, başı öne eğik ve gözleri çimlere odaklanmış olsa bile. “Be-ben alırım.”

Çantasının fermuarını açarken saçlarımdan hâlâ sular damlıyor, kumaşta koyu lekeler bırakıyordu. Ütülü okul ceketini düzgünce katlanmış hâlde en üstte duruyordu. Onun üzerinde biçilmiş kaftandı, omuzlarına tam oturuyordu. Fakat ben üzerime geçirdiğimde pelerin gibi olmuştu. Umurumda değildi gerçi. Sıcaktı, kuruydu ve Julius gibi kokuyordu: nane, sedir ağacı ve tatlı, tanıdık bir şeyin başlangıcı gibi. Bana on dört yaşındaki yazı hatırlatan bir kokuydu. Ama sonra kendimi bu kokuyu içime çekerken ve yumuşacık kumaşı titreyen bedenime iyice sararken yakaladım ve donup kaldım.

Böyle davrandığıma göre beynime su kaçmış olmalıydı.

“Teşekkürler,” dedim sesimin normal çıkması için uğraşarak. “Artık arkanı dönebilirsin.”

Yavaşça döndü. Bakışları, eteğimi örten ve tam dizimin üstünde biten ceketine takıldı. Sanki sert bir şey yutmuş gibi boğazı hafifçe oynadı. “Kaybetmesen iyi edersin,” dedi sonunda.

“Tüm rozetlerim o ceketin üzerinde ve çoğu da sınırlı sayıda üretilmiş rozetler. İstesen de onlardan bulamazsın.”

Ona duyduğum minnet tuzla buz oldu. “Yarın sabah tertemiz ve kuru bir şekilde geri getireceğim. Rahatladın mı?”

“Yıkamana gerek yok,” dedi rahatça. Ardından şaşırdığımı anlamış gibi gözlerini kıstı. “Sana güvenmiyorum. Sen yıkarsan ceket çeker, küçülmüş hâlde geri gelir.”

Ona karşılık verebilirdim ama o anda polyesterle ilgili söylediklerinin onun için de geçerli olduğunu fark ettim. Şimdi tamamen bana döndüğünden okul gömleğinin ne kadar ince olduğunu fark ettim. Gümüş beyazı kumaş, ince belinin kıvrımına ve kollarındaki kaslara sımsıkı yapışmıştı.

Tekrar konuştuğumda sözlerimi duvara söyledim. “Sen... üstünü değiştirmek ister misin?”

“Ah, iyi noktaya parmak bastın,” dedi. “Dur hemen diğer kaptan bana hortumla saldırırsa diye yanımda taşıdığım yedek üniformamı giyeyim.”

“Keyfin bilir,” diye homurdanıp fırçaya uzandım. “Bu iş bitene kadar ikimizin de buradan gitmesi yasak.”

Bu sefer itiraz etmedi. Bir şey demeden hortumu sol tarafımdaki duvara tuttu. Bunun sebebi muhtemelen ondan daha iyi bir iş çıkaracağımı kabul etmesinden ziyade üstünü başını tekrar ıslatırım diye endişe etmesiydi ama en azından verimliydik. Sessizlik içinde, belli bir düzende çalıştık. O bir tarafa su tutuyor, ben de hemen ardından tüm sırları, isimleri, küfürleri ve dilekleri ovalıyordum. Saçlarım sertleşmeye başlamıştı, omuzlarımdan aşağı gür, ağır bukleler hâlinde dökülüyordu ve her hareket ettiğimde ayakkabılarımdan rahatsız edici, vıcık vıcık bir ses çıkıyordu. Ama Julius hiç şikâyet etmedi, bu yüzden ben de çenemi kapalı tuttum.

Tuğlanın kenarına yazılmış mesajı gördüğümde neredeyse işimiz bitmek üzereydi.

Mesaj yeni yazılmıştı, siyah kalem hâlâ tazeliğini koruyordu. Sadece beş kelimeydi ama mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Sadie Wen tam bir sürtük.

Kulaklarım uğulduyordu. Gözlerimi kırıştırdım, soğuktan buz kesmiştim. Kıyafetlerim beni kaşındırıyordu, boğazım tıkanmıştı ve içimdeki midemi altüst eden his göğsümü doldurup nefesimi kesiyordu. Midemin bulandığını hissettim.

“Ne oldu?” diye sordu Julius yanıma gelerek.

O anda korku bedenimi ele geçirdi. Julius bunu göremezdi. Bunu okumasının, bana gülmesinin, burada yazılana katılmasının ya da bunu yüzüme vurmasının düşüncesine bile katlanamıyordum. Çok utanç vericiydi. Utançtan ölürdüm.

“Yok bir şey,” dedim. Elimle yazının üstünü örttüm ama bakışları yüzüme kaydı ve gözlerimde ne gördüyse tavrı birden değişti. Bakışları keskinleşti. Omuzları gerildi.

“Ne oldu, Sadie?” diye bir kez daha sordu ama bu sefer tonunda farklı bir şey vardı. Daha kısık sesle, daha ciddi konuşmuştu. Telaşlı gibi.

Başımı iki yana sallamakla yetindim, parmaklarım yazının üstündeydi. Ama üstü örtülü olsa bile kelimeler sanki derime kazınmış gibi onları hâlâ görebiliyordum. *Sadie Wen tam bir sürtük.* Bu mesaj ne zamandır buradaydı? Kaç kişi yanından geçip gitmişti? E-postalarım gün yüzüne çıktıktan sonra mı yazılmıştı?

“Göster bana,” dedi Julius.

“Olmaz—” Sesim çok kısıktı ve titriyordu. “Yapma—”

Uzun parmakları bileğime dolanıp elimi aşağı çekti. Kelimeler artık apaçık ortadaydı, ikimizin de rahatça görebileceği şekilde parlıyordu. Utanç tenimi asit gibi yakıyor, midemi bulandırıyor.

Julius uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Bu sessizlik çıldırtıcıydı. Yüzünde aşağılama ya da neşeye dair bir şey görürüm diye ona bakmaya korkuyordum. “Sanı-

rım artık benden nefret eden tek kişi sen değilsin,” dedim sırf sessizliği *bir şeyle* doldurabilmek için. Kendimi bununla ilgili şaka yapmaya zorlayarak durumu geçiştirmeye çalışıyordum. Bunun beni ne kadar incittiğini asla bilmemeliydi. Beni incitmenin ne kadar kolay olduğunu öğrenmemeliydi.

“Ne çirkin bir el yazısı,” dedi sonunda. Ses tonundan bir şey anlamak imkânsızdı. “Kesin Danny yazmıştır.”

“Kim?”

“Danny Yao, tarih dersinden.”

İsim zihnime ince bir tortu tabakası gibi yerleşti. Danny. Her ne kadar üç yıl önce olsa da ona da öfke dolu bir e-posta yazmıştım. Önemli bir matematik sınavından hemen önce iletkimi ödünç almış ve kaybetmişti. Bunu bana ancak sınav bittikten, ben sınav öncesinde herkese yedek iletkisi var mı diye deli gibi sorduktan sonra söylemeyi akıl edebilmişti. İşin ilginç tarafı, sonunda bana iletki ödünç veren Julius’tı. Daha doğrusu suratıma fırlatmıştı. Yüzüme bile bakmadan, *Bir iletki bulmak için koşturup durman başımı ağrıtıyor*, diye homurdanmıştı. *Hem böylece senden daha iyi not aldığımda sınava daha iyi hazırlanamadığına dair saçma sapan bir bahanen de olmaz.*

Julius’ın bunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Acaba o da benim gibi her diyalogumuzun çetelesini tutuyor muydu?

“Kimin yazdığının önemi yok,” diye mırıldandım. “Zaten herkes benim hakkımda böyle düşünüyor.”

Beni izlediğini hissedebiliyordum. Gözlerim fena hâlde yanıyordu, yaşlar dökülmeden önce yok olsunlar diye başımı artık menekşe rengine dönmüş gökyüzüne diktim. Yedi yaşımdan beri, yani babamın çekip gittiği ve annemi boş oturma odasının ortasındaki kanepede iki büküm vaziyette başını ellerinin arasına almış, sessizce ağlarken gördüğüm günden beri ağlamamıştım. Evin havası o kadar ağırdı ki üstüme çöküp beni ezecek gibiydi. O gün bir daha asla ağlamayacağıma yemin etmiştim. Annemi daha fazla üzmemeyecektim, onun moralinin daha da

bozulmasında payım olmayacaktı. Ben iyi, güçlü, herkesi yüzeyin üstünde tutup boğulmalarını engelleyen kız olacaktım.

“Eh,” dedi Julius arkamdan, “bu oldukça sığ ve hayal gücünden yoksun bir kelime tercihi. Böylesine sıradan bir hakaret, kişinin zekâ düzeyi hakkında çok şey söyler.”

Onca şeyin arasından bu söylediği dudaklarımdan minik bir kıkırtının kaçmasına neden oldu. Ama yine de kendimi mesaja bir kez daha bakmaktan alamadım. Tıpkı kırık bir bacağı esnetip hasarın ne kadar büyük olduğunu görmeye çalışmak gibi aptalca, mazoşistçe bir şeydi. Yeni bir acı dalgası bedenimi sararken nefesim boğazımda düğümlendi.

Sadie Wen tam bir sürtük

Çok çirkin görünüyordu. Kan lekesi gibiydi.

Yazıya baktıkça midem daha da büzüldü. Julius bana yaklaşp kaskatı ellerimin arasından fırçayı aldı. Sonra da fırçayı tuğlanın üzerinde gezdirmeye başladı. O kadar güç kullanarak ovalıyordu ki ıslak gömleğinin altındaki omuzlarının nasıl kasıldığını görebiliyordum. Önceki denemesinin aksine yazıyı tek seferde silmişti.

“Bitti,” dedi kolunu indirerek. “İşte bu kadar basit.”

Ama bu anla ilgili basit hiçbir şey yoktu. Ağzımı açtım fakat ona ne söyleyeceğimden emin değildim. *Teşekkürler? Lütfen bunu unut? Sen de sürtük olduğumu düşünüyor musun?* Ne söyleyeceğime karar veremedim Julius yanımdan uzaklaştı. Ama sanki onu hareket ederken görmek insanlığa bahşedilmiş bir lütufmuşçasına her zamanki gibi ağır adımlarla değil, kararlılıkla yürüyordu. Sanki gitmesi gereken bir yer vardı. Bulması gereken biri vardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi gün okulda sanki alnımın ortasında neon bir yazı varmış gibi yürüdüm: Saide Wen tam bir sürtük.

Diğer insanların da öyleymiş gibi davranması hiç yardımcı olmuyordu. Tarih dersinden önce koridorda Rosie'yi görüp ona yetiştiğimde gözlerinde öyle soğuk bir bakışla karşılaştım ki kanım çekildi.

Sert bir tavırla, “Ne istiyorsun, Sadie?” dedi. Daha üç gün önce bana nasıl da bembeyaz dişlerini göstererek gülümsediğini hatırladım. Karşımdakinin aynı kişi olduğuna inanmak çok güçtü.

“Ben sadece...” Sustum. Buraya hazırlıklı gelmişim. Söyleyeceğim her şeyi önceden hazırlamıştım; uzun, samimi bir özürle başlayan ve affedilme isteğiyle biten bir konuşmaydı. Ama şimdi kelimeler ağızda acı bir tat bırakıyor, sessizlik uzadıkça cesaretim kırılıyordu. “Ben sadece istedim ki... Hâlâ kızgın olduğumu biliyorum, yerinde ben olsam ben de kızardım...” Her şey ağızdan yanlış sırayla, bölük pörçük çıkıyordu.

“Evet, sana gerçekten kızgıyım,” dedi kollarını göğsünde kavuşturarak.

Bu kadar açık konuşmasını beklememişim. “Özür dilerim, ben gerçekten—” diye konuşmaya çalıştım.

Sözümü kesti. “Özür dilemek yerine neden bu durumu düzeltmek için bir yol bulmuyorsun? Herkes e-postaları unutup bana üçkâğıtçı demeyi bırakınca konuşabiliriz.” Cevap vermemi beklemedi. Sadece kitaplarını düzenledi, tenimi bıçak gibi kesen bir başka ters bakış attı ve sınıfa girdi.

Sözleri kafamın içinde yankılanıyordu. *Bu durumu düzelt.*

Her zaman öyle yapmıştım, en azından yapmaya çalışmıştım. Pastanenin arka kapısını düzelt. Matematik alıştırımlarındaki hataları düzelt. Öğrenci toplantısı için oturma düzenini düzelt. Ailemdeki sorunları, hayatımdaki boşlukları düzelt, her şeyi derli toplu ve düzgün hâle getir. Bu durumu da düzeltmem gerekiyordu ve sonra her şey yoluna girecekti.

Ama nasıl?

Kafamın içindeki düşüncelere öylesine gömülmüştüm ki az daha tarih dersine geç kalacaktım. Ama kapıdan son giren ben değildim, Danny Yao’ydu.

Danny yanımdan geçerken kanım dondu. Bisiklet kulübesinin görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Onu adıma lanetler okuyup o kelimeleri duvara yazarken ve arkadaşlarıyla buna gülerken hayal edebiliyordum. Ama sonra dikkatim yüzüne kaydı ve soluğum kesildi. Sol gözü tamamen şişip kapanmış, mosmor bir renge bürünmüştü. Dün öğlen yüzü bu hâlde değildi.

“Ona ne olmuş öyle?” diye fısıldadım Abigail’e, yanına otururken.

Sınıfın geri kalanı da benim gibi fısıldayıp bakışlarını Danny’ye çevirdi.

“Motosiklet kazasında olduğunu söylüyor,” diye mırıldandı Abigail. Ses tonuna bakılırsa buna zerre inanmıyordu.

Kaşlarımı çattım. “Motosiklet kazası mı?”

“Evet. Son baktığımda bisiklet kullanmaktan bile bihaberdi.”

Danny’nin sınıfın ön tarafına gidişini izledim. Genelde Julius’ın hemen arkasına otururdu ama bugün tereddüt etti, sonra

iki sıra arkasına oturdu. Eşyalarını masaya bırakırken saçları şişmiş gözünün üstüne dökülünce acı içinde yüzünü ekşitti.

Bunun bir tür karma olduğuna ve evrenin tüm hatalarımı hoş görüp bana acıyarak benim yerime iyi bir şey yaptığına inanmak fazlasıyla kibirli olurdu. Ama zamanlama da bunun bir tesadüften ibaret olduğuna inanamayacağım kadar mükemmeldi...

“E-posta işi nasıl gidiyor?” diye sordu Abigail ve beni karman çorman düşüncelerimden çekip aldı.

Etrafımızdaki sıraları inceledim. İnsanların çoğu dünkü alıştırmaya kâğıdını –ki ben onu çoktan halletmiştim– doldurmakla meşguldü. Bu yüzden kimsenin bizi dinlediklerini sanmıyordum. Yine de ne olur ne olmaz diye defterimden bir yaprak koparıp şunları yazdım: *Sorduğun buysa herkes hâlâ benden nefret ediyor. Ama bunu değiştireceğim. Sadece hepsinin gönlünü kazanmam gerek.*

Abigail notumu okudu, sonra son cümlemin altına pembe jel kalemiyle, *Gönüllerini mi kazanacaksın?* yazdı.

Evet. Kapkek yapayım diyordum ama muhtemelen yetersiz olur, değil mi?

Kendini küçümseme. Sen gerçekten harika kapkek yapıyorsun, diye yazdı Abigail.

Homurdandım. *Birinin sana geçmişte yaptığı bütün yanlışları tek tek anlattığın altı yüz kelimelik e-postayı bile unutturacak kadar iyi mi?*

Tamam, mantıklı bir noktaya parmak bastın, diye kabullendi. Ardından durdu ve tıpkı sınavlarda bir soruya takıldığında yaptığı gibi kalemini kâğıda vurarak düşünmeye başladı. Sonra birden gözleri parladı. *Parti vermeye ne dersin?*

Parti mi? Kâğıttaki kelimelere baktım; Abigail’in neşeli kıvrımlı yazısına karşılık benim keskin, düzgün yazım. Daha önce hiç parti vermemiştim. Buna doğum günü partisi de dâ-

hildi. Annem geçmişte defalarca teklif etmişti ama bu bana hep uçarı ve zahmetli bir şeymiş gibi gelmişti.

Abigail gülümsedi. *İnsanların kaynaşmasının en kolay yolu ucuz bira ve iyi bir müziktir. Çalma listesini ben hazırlarım.*

İyi de kim gelecek ki?

Bu bir parti. Kim organize ederse etsin insanlar gelmek isteyecektir. Bana güven.

Arkadaşlığımız hep böyleydi işte; o büyük fikirleriyle öne atılır, bense isteksizce peşinden gider, sonunda kendimi kıpkırmızı bir ruj alırken, saçımı kestirirken ya da Cadılar Bayramı'nda bir kız grubunun üyesi gibi giyinirken bulurdum. Sanki daha önce hiç hata yapmamış gibi her seferinde, *Bana güven, ne yaptığımı biliyorum*, derdi. Kırmızı ruju sürdüğüm o birkaç seferde iltifatlar *almıştım* ve sahile gittiğimiz gün de kumda yaptığımız piknik, tenime vuran güneş ve saçlarımı uçuşturan rüzgârla yıllar sonra hayatımın en güzel gününü geçirmiştım.

Bütün bunlara rağmen bu parti fikrini ciddi ciddi düşünmememe şaşırdım. İmkânsız değildi. Teyzem, annemle abimi hiç sekmeden ayda iki kere falan onda kalmaları için çağırıyordu. Bazen ben de gidiyordum ama çoğunlukla okul ödevlerime odaklanabilmek için evde kalıyordum. Onlar yokken parti verebilir, geri dönmeden önce de evi temizleyebilirdim.

Çünkü her ne kadar parti fikrinden çekinsem de herkes tarafından sevilme isteyen yanımda baskın geliyordu. Kabul edilmek. Affedilmek. *İyi* olarak bilinmek. Kendimi affettirmek için yapmayacağım şey yoktu. Bisiklet kulübesindeki kelimeler bir kez daha aklıma geldi ve sanki sınıftaki tüm hava çekilmiş gibi göğsüm sıkıştı.

“Tamam,” dedim yüksek sesle, yüzümü buruşturmamaya çalışarak. “Yapalım bakalım.”

Fikrimi değiştirecek vaktim bile olmadı.

Abigail hemen işe koyulup sonraki birkaç ders boyunca telefon rehberine gömülerek kimleri davet etmemiz gerektiğini     meye çalıştı. Burada, haberi yaymak için ilk önce kime s  lemek gerektiğiyle ilgili dillendirilmeyen bir kural vardı, şu kişi gidiyorsa kim gelirdi, o kişi geliyorsa kim *gelmezdi*. Parmakları ekranda gezinip detayları hallederken bana t   bunları açıklamaya çalıştı ama duyduklarım sadece kafamı allak bullak ediyordu. Ben ona stokiyometri anlatırken o da böyle mi hissediyor diye düşünmeden edemedim.

   le yemeği zili çaldığında çoktan alkollü içecekler siparişini vermişti bile.

“Gerisini ben hallederim,” dedi sıradan kalkarken. “Kitap kulübüne git sen.”

“Yıllık komitesi,” diye düzelttim.

Bana boş boş baktı. “H       yle bir şeyimiz var mı?”

“Yıl sonunda herkesin imzaladığı o yıllık için kimin fotoğraf toplayıp yazıları bir araya getirdiğini sanıyorsun...” Sustum. “Boş ver. Sadece... Lütfen çok çılgın bir organizasyon yapma.”

Dudakları b    ld  . “ ok çılgın sana göre nasıl oluyor?”

“Abigail.”

“Tamam, şimdilik havai fişek gösterisini rafa kaldırıyorum. Mini hayvanat bahçesini de.”

şaka yapmadığını düşünüp endişelendim ama kısa süre sonra aklım başka sorunlara kaydı. Yıllık komitesinin iki haftada bir yaptığı toplantılar her zaman    le tatilinde edebiyat dersliğinde olurdu, bu da toplantıların başında Bayan Johnson olduğu anlamına geliyordu.

E-posta meselesinden ötürü beni henüz affetmemiş olan Bayan Johnson.

Ben sınıfa girince, “Sadie,” diye homurdandı. Komite o kadar az kişiden oluşuyordu ki t       yeleri iki elinizle sayabilirdiniz. Çoğu çoktan içeri girmişti, biri diğerinin bilgisa-

yarındaki belgeyi düzeltiyor, diğeri broşürleri masaya seriyor, ötekisi de yazıcının yüklenmesini beklerken sandviç paketini açmaya çalışıyordu.

Julius da buradaydı. Sanki tahtta oturuyormuş gibi eski bir plastik sandalyeye yayılmıştı. Ceketini de üzerindeydi. Ceketini düzgünce katlayıp eski bir alışveriş çantasının içine koymuş ve ona bizzat vermenin neden olacağı tuhaf durumdan kaçınmak için sabah erkenden dolabına bırakmıştı. İsmimi duyunca siyah gözleri bana döndü.

Nabzım hızlandı.

Dün öğleden sonra yaşananlar, aramızda harlanmış bir ateş gibi hâlâ çok taze, çok can yakıcıydı. Anılar kafamın içinde dönüyordu. Gözlerine düşen nemli saçları, ceketinin omuzlarındaki ağırlığı, bileğimdeki ince eli...

Bu çok saçmaydı çünkü son on yıldır neredeyse her gün onu görüyordum. Artık buna, *ona* alışmış olmam gerekirdi. Duvarda asılı duran saat, pencereden görünen zümrüt yeşili okul sahası, halıdaki silik dairesel desenler ne kadar değişmeyen şeylerse Julius da benim hayatımda öyle bir değişmezdi. Ama bir şey değişmişti. Bir şey hafifçe yerinden oynamıştı.

“...dinliyor musun, Sadie?”

“Hı?” dedim irkilerek ve bakışlarımı hızla Bayan Johnson’ın memnuniyetsiz suratına çevirdim. “Çok özür dilerim. Acaba... tekrar edebilir misiniz?”

E-posta felaketinden önce bana gülümser ya da endişeyle bakardı. Ama şimdi sadece bıkkınlıkla iç geçirdi ve Julius’a yanıma gelmesini işaret etti. “Madem kendimi tekrar edeceğim bari ikinize birden anlatayım.”

Julius, aramızda neredeyse iki metrelik bir boşluk bırakarak sağ tarafıma geçti. Bugün bu mesafe daha belirginmiş gibi geldi, sanki bana ya da kendisine bir şey kanıtlamak ister gibi bir hâli vardı.

“Müdür Miller size bir görev vermemi istedi,” dedi Bayan Johnson. “Yıllıkta başarılı mezunlara ayrılan dört sayfalık bir bölüm var ama elimizde yeterince içerik yok...”

“Neden yine kafeteryadaki perdelerden birine bu başarılı mezunlardan birinin adını verip bir açılış töreni düzenlemiyorsunuz?” diye sordu Julius masumca.

Kahkahamı güç bela bastırdım.

Bayan Johnson bu iğnelemeyi yakalayamadı. “Bu iyi bir fikir, Julius fakat bütün perdelerden birinin adı verildi. Mezunlarımızdan biriyle röportaj yapmanızın daha iyi bir fikir olduğunu düşündük. Woodvale’den mezun olduktan sonra neler yaptığınızı görürüz. Başarılarını kutlarız. Ne dersiniz?”

Ağzımı açtım. “Bence—”

“Aynı fikirde olduğumuza sevindim,” dedi Bayan Johnson ve uzun bir isim listesi çıkardı. “İletişim bilgilerini burada bulabilirsiniz. Ona e-posta göndermek yerine telefon etmenizi tavsiye ederim, böylece yanıt alma ihtimaliniz daha yüksek olur. Röportajın son taslağını iki hafta sonra cuma günü öğleden sonra teslim edeceksiniz. Sorunuz var mı?”

Tekrar denedim. “Sadece bir—”

“Harika,” dedi hızlıca ve sadece Julius’a gülümsedi, sonra da masasına döndü.

Üzerimize sessizlik çöktü. İkimiz de orada kaskatı hâlde dikildik, arkamızdan yazıcının uğultusu ve klavyenin tıkırtısı geliyordu. İkimiz de bu işi yapmak istemiyorduk.

“Vay canına, senden *gerçekten* hoşlanmıyor,” dedi Julius bir anlık sessizlikten sonra. Sesindeki şaşkınlığı saklayamamıştı bile.

“Biliyorum,” dedim homurdanarak. Bu apaçık gerçek resmen tenimi yakıyordu. Alev alev yanan yüzümü saklamak için listeyi alıp sayfaları çevirdim. “Hedefimiz bunu öğleden önce bitirmek olsun,” dedim ona ve sınıfın en arkasındaki boş masaya doğru ilerledim. Parmaklarım kendimi Bayan Johnson’a kanıtlamak ve tekrar gözüne girebilmek için *bir şeyler* yapma

ihtiyacıyla karıncalanıyordu. Bu röportajın hakkını verirsek belki beni yine severdi. En azından benden nefret etmeyi bırakırdı.

Julius yanımdaki sandalyeye oturdu. Ama bana kazara bile dokunmamak için bir kez daha aramızda yeterince mesafe olduğundan emin oldu.

Nedense bundan memnun olmak yerine sinirlendim.

“O kadar uzakta oturursan bir şey göremezsın,” dedim.

“Ne?”

“İletişim bilgilerini diyorum.”

“Buradan gayet iyi görüyorum,” diye diretti.

“Gerçekten mi?” Listeyi havaya kaldırdım. “İlk isim kimmiş?”

Gözlerini kısarak baktı ki bu da gerçekten ne kadar uzakta oturduğunu gösteriyordu. Artık sinirim iyice tepeme çıkıyordu. “Sarah... Newman?”

“Clare Davis,” dedim sertçe ve telefon numarasını tuşladım. İlk çalışta açıp röportaj yapmaya müsait olduğunu söylemesi için dua ediyordum, böylece işimiz hemen biterdi. “Harflerin hepsi yanlış. Harflerin *sayısı* bile doğru değil. Madem göremiyorsun ne diye o kadar uzaktasın? Seni ısıracığımdan falan mı korkuyorsun?”

Gözlerini devirdi, fazlasıyla küçümserdi. “Senden ne diye korkacaktım be?”

“Yakına gel o zaman.”

“Tamam.” Burnumun dibine girene kadar sandalyesini yaklaştırdı; omzu neredeyse benimkine değiyor, teninin sıcaklığı gömleğimden içeri sızıyordu. Ondaki hiçbir şey hissedemiyordum; algılayabildiğim tek şey fiziksel varlığı ve bana ne kadar yakın durduğuydu. Aniden yakınıma gelmesini söylediğime pişman oldum. Bu hâldeyken doğru düzgün düşünebilmek imkânsızdı. Ona sürtünmeden hareket bile edemiyordum. Ama ondan geri gitmesini istemek yenilgiyi, hatta daha kötüsü beni etkilediğini kabullenmek olurdu. O yüzden ona aldırış etmiyormuş gibi yapıp dikkatimi telefona verdim.

Çevir sesi hoparlörden yayılırken elimdeki telefon ısınmaya başladı. Bir, iki, üç kez...

Beşinci çalışta Clare telefonu açtı. "Alo?" Sesi, olmayan güneş panellerinin sigortasıyla ilgili onu dolandırmaya çalışan biri olduğuma yüzde doksan emin gibi sert ve kuşkuluydu.

Sandalyemde kıpırdanmamaya çalıştım. Keşke insanların değişken ruh hallerine karşı bu kadar hassas olmasaydım. İnsanlar sesini azıcık bile yükseltse bundan etkilenen ya da karşımdaki sinirlenince sinip kalan biri olmasaydım. "Merhaba," dedim, sesimin elimden geldiğince ılımlı çıkması için çabalararak. "İsmim Sadie Wen. Ben, şey, yıllık komitesi adına sizi aramıştım, Woodvale'den—"

"*Woodvale* mi?" diye çıkıştı. Öyle bir homurtu çıkarmıştı ki neredeyse telefonu elimden düşürüyordum. "Yok ya, ben o yangın yeri çöplükten uzun zaman önce mezun oldum—"

Hemen onu hoparlörden aldım ve telefonu kulağıma götürdüm ama herkes çoktan söylediklerini duymuştu. Bayan Johnson bana bakıyordu ve dudakları memnuniyetsizliğini belli edercesine dümdüz bir çizgi hâlini almıştı. Diğer sırada oturan öğrenciler kıkırdıyorlardı.

"...Ben liseyi geride bırakalı çok oldu," dedi Clare. Telefonda korna sesi, ani bir hareketlilik ve sonra da bir küfür geldi. "*Önüme kırıp durma seni göt...* Araba kullanıyorum da."

"Ah," dedim. Sonra, sanki ruhum direksiyon öğretmeni tarafından ele geçirilmiş gibi, "O zaman telefonda olmanız güvenli değil. Gözlerinizi yoldan ayırmayın," dedim.

"Beni *sen* aradın," dedi.

"Doğru. Kusura bakmayın. Şey—" Paniklemeye başladığımı hissettim. Julius'm gözlerini benden bir an bile ayırmaması da cabasıydı. "Biz sadece bizimle röportaj yapmak ist—"

"İstemem."

Nasıl cevap vereceğimle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. "Hımm, tamam, sorun değil. Zaman ayırdığınız için teşekkürler—"

Telefon kapandı.

“Hoşça kalın,” diye mırıldandım boşluğa ve telefonu masaya bıraktım.

“Bu kadar mı?” dedi Julius. Öne doğru eğildiğinde omzu benimkine çarptı. “Korkunçtu. İkna etmek için uğraşmadın bile.”

Ona ters ters baktım. “Kadını duydun. İlgilenmiyordu.”

“Tek duyduğum ona dikkatli sür demen ve sonra da her zamanki gibi sebepsiz yere özür dilemendi,” dedi. “*Onun* özür dilemesi gerekiyordu, kaba davranan oydu.”

“Daha iyi bir iş çıkarabilirmişsin gibi konuşma.”

“Çıkarırım.” Elini telefona doğru uzattı ama telefonu ona verirken gözüüm parmak eklemlerine takıldı. Kıpırmızı olmuş ve soyulmuşlardı. İlk aklıma gelen dünkü ovalama işinden kaynaklandığıydı ama bu doğru olamazdı. Tam olarak bundan kaçınmak için eline o saçma sapan eldivenleri geçirmişti.

Hem bu pek doğal görünmüyordu, daha çok yumruğunu bir yere geçirmiş gibiydi...

Mesela Danny’nin yüzüne.

Başımı kaldırıp ona baktığımda bir sonraki numarayı tuşluyordu. Gözlerimin üzerinde olduğunu fark etti.

“Elin,” diye başladım çünkü saklamanın bir anlamı yoktu. “Sen—”

“Ben ne?”

Dün Danny’ye mi vurdun? Kulübeyi temizledikten sonra onun yanına mı gittin? demek istedim ama kelimeler dudaklarımdan çıkmadan gözlerindeki o soğukluğu, ne kadar mesafeli durduğunu gördüm ve sorularımın çok saçma olduğunu fark ettim. Tuhaf bir tesadüf olmalıydı, hepsi bu. Julius Gong’un Danny’ye beşlik çakma ihtimali, yüzüne yumruk geçirmesinden daha yüksekti.

“Ne oldu?” dedim onun yerine.

“Seni ilgilendirmez.” Sesi buz gibiydi.

Tamam, Danny'ye vuran kesinlikle o değildi. Bunu düşündüğüm için bile çok utanmıştım. “Kibarlık olsun diye sormuştum—”

“Eh, o zaman umurundaymış gibi davranmana gerek yok.”

O kadar sinirlendim ki neredeyse ağzımdan alevler çıkarcaktım. Neden söz konusu Julius olduğunda her şey bu kadar zorlaşıyordu? Ama midemde yılan gibi dolanan şey sadece öfke değildi. Utanç verici olsa da incinmiştim. Dün öğleden sonra bana ceketini verdiğinde kısa bir anlığına düşünmüştüm ki... bilmiyorum. Belki benden *tiksinmiyordu*. Belki normal insanlar gibi nazik olma kapasitesi vardı. Elbette bu da başka bir saçma düşünceydi.

“Alo?” dedi bir erkek telefonun öbür ucundan. “Kiminle görüşüyorum?”

“Merhaba, ben Julius Gong. Logan’la mı görüşüyorum?” Ciddi ama kibardı, kelimeler ağzından tane tane dökülüyordu. Bende bir şeyleri tekmeleme isteği uyandırdı. “Büyük bir medya fırsatı doğdu ve Woodvale’in en başarılı mezunlarından biri olarak aklımıza gelen ilk isim siz oldunuz...”

“Yalancı,” dedim ona dudaklarımı oynatarak.

Gözünü bile kırpmadan konuşmasına devam etti. “Spor-daki başarılarınız gerçekten etkileyici—”

Ama adam sözünü kesti. “Evet, dinle, koltuklarım kabardı ama şu an *gerçekten* iyi bir zaman değil. Ben, şey, misafirim var.”

Tam o anda arkadan bir kadın sesi duyuldu: “*Lo-gan.*” İsmi sızlanır gibi söylemişti. “Gelmiyor musun?”

Julius telefona sanki telefon onu ısıracakmış gibi baktı. İlk kez onu bu kadar rahatsız olmuş görüyordum, pürüzsüz teni kızarmıştı. “Ben... daha sonra arayabilirim,” dedi.

“Muhtemelen, şey, günün geri kalanında müsait olmayacağım,” dedi Logan. “Kusura bakma, dostum, bence ben bu iş için uygun değilim. Sana başkasını bulmakta bol şans.”

Sonra da telefonu kapadı.

Julius şaşkınlıktan donup kalmıştı. Sonunda güçlkle, “Az önce telefonu *suratıma mı kapadı?*” dedi. Bunu sanki doğaüstü bir olay, evrenin fizik kurallarına aykırı bir şeymiş gibi söylemişti.

Amacımız aynı olmasaydı kahkahayı basardım. Yine de fırsatını bulmuşken ona takılmadan edemedim. “Az önce kullandığın kelime neydi? Hah, evet. Korkunçtu.”

Burun kıvırdı ama alındığını görebiliyordum. “Bu bir istisnaydı.”

Kısa sürede Clare ve Logan’ın istisna değil, kaide olduğunu fark ettik. Diğer öğrenciler sandviçlerine gömülmüş, pencere kenarında güneşin tadını çıkarırken biz listenin geri kalanını arıyor, her üstünü çizdiğimiz isimde biraz daha sinirleniyorduk. Telefon numarası tuşlamaktan parmaklarım uyuşmaya başlamıştı. Bazı telefon numaraları artık kullanılmıyordu. Kimisi kapalıydı. Çoğu telefona cevap vermiyordu. Cevap verenlerden bazıları müsait değildi ya da bu işin parçası olmak istemiyorlardı. Bir kişi müsait *olabilirdi* ama o da ormanda otuz günlük bir yürüyüşe çıkacak ve telefonu da hiç çekmeyecekti. Bir kadın onu rahatsız ettiğim için bana küfretmişti ve ben o kadar rahatsız olmuştu ki Julius telefonu elimden alıp konuşmayı sonlandırmıştı.

Ama telefonu kapamadan önce hoparlöre kibarca, “Umarım gününüzün geri kalanı berbat geçer,” dedi. “Ah, bir de...” Bir şey söylemem için bana el kol yaptı.

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum,” dedim panikle.

O koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. “Bana hakaret ederken hiç zorlanmıyorsun. Hadi ama, bu kadının sana sebepsiz yere küfretmesine izin vermeyeceksin, değil mi?”

Bu bir şaka ya da tuzak olabilirdi. Ama aklımın çelindiğini kabul etmeliydim. Ayrıca insanların bana isim takmasından, onların kum torbaları olmaktan da bıkmıştım. Bu yüzden öne doğru eğilip boğazımı temizledim. “Umarım, ımm, eve giderken trenini kaçırsınız ve...”

Julius bana beklentiyle baktı. Bakışları resmen, *Elinden gelenin en iyisi bu mu?* diyordu.

Bu meydan okumayı karşılıksız bırakamazdım. “Umarım akşam yemeği için hiç temiz tabağın olmaz,” diye devam ettim. Konuştukça kelimeler ağzımdan daha güçlü çıkıyor, nabzım hızlanıyordu. “Ayrıca komşuların akşam onda parti vermeye başlar ama şarkıları sadece reklam müziklerinden ibaret olur, duşta saçına şampuan döktükten sonra da sıcak su biter.”

Julius telefonu bırakırken, “Bu kadınla röportaj yapmaya-
cağımızı kesin olarak söyleyebiliriz sanırım,” dedi.

Kahkaha attım, bu da onu memnun etmiş gibiydi ve onu böyle görmek bana kendimi yanlış bir şey yapmışım gibi hissettirdi. Sanki önemli bir şeyi kaçırmıştım. Ama yine de normalde e-posta taslaklarıma sakladığım şeyleri böyle açıkça söyleyebilmek *tatmin ediciydi*.

İşin kötü tarafıysa artık elimizde sadece bir isim kalmıştı.

“Herkesi aradık,” dedi Julius kâğıdı ters çevirerek. “Belki de röportajı benimle yapmalıyız. Ne de olsa mezun olur olmaz kısa sürede en başarılı mezunlar listesine katılacağım, röportajı önden yapsak da olur.”

Kaşlarımı çattım. “Bir dakika. Biri daha vardı—”

“Sanmıyorum,” dedi. Parmaklarıyla listeyi örtüyordu, ustaca ama bu, kasıtlı bir hareketti.

“Niye bu kadar garip davranıyorsun?”

“Davranmıyorum.” Çenesini kaldırdı.

Bayan Johnson’ın masasındaki saate baktım. Öğle arasının bitmesine üç dakika kalmıştı. Etrafımızdaki insanlar çoktan şarj aletlerini toplamaya, yemek kutularını kapamaya, kâğıt parçalarını ve yağlı ambalajları çöpe atmaya başlamıştı. Julius’ın derdinin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama burada böyle boş şeyler hakkında tartışmak için vaktim de yoktu. “Neyse,” dedim. “İsmi ve telefon numarasını ezberlemiştim zaten. James Luo.”

Julius'ın omuzları gerildi ve kısacık bir anlığına yüzü karardı. "Bunu nasıl..."

"Bir tek senin hafızan iyi değil," dedim numarayı tuşlarken. Biraz böbürlenmiştim ama abartmıyordum. Tarihleri, gerekli bilgileri, isimleri, haritadaki yerleri hatırlamakta hiçbir zaman zorlanmamıştım. Ama bazen hafızam en büyük düşmanım olurdu. Çünkü sadece bu gerçek istatistikleri değil, Julius'a karşı kaybettiğim her testi, birinin bana bağırduğu her seferi, tüm utanç verici anlarımı, başarısızlıklarımı ve hayal kırıklıklarımı da hatırlıyordum. Her şey üzerimde görünmeyen bir iz bırakıyor, tenimin altına gömülmüş bir bıçak gibi kalıyordu.

Hat düştüğünde karşıdaki ses tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Tonlaması, kelimeleri vurgulaması, belli belirsiz boğuk konuşması... "Alo? Ben James."

"Merhaba," dedim, aklım bu sesi nereden bildiğimi çıkarmaya çalışıyordu. "Ben Sadie Wen, Woodvale Akademi'den arı—"

Adam kahkahayı basınca şaşırdım. "Ah, seni tanıyorum. Sen diğer kaptansın, değil mi? Küçük kardeşim senden sık sık bahsediyor."

Duraksadım. Yanımda oturan Julius buz kesmiş, beti benzi atmıştı. "Küçük... kardeşin mi?"

"Evet," dedi James rahatça. "Julius Gong benim kardeşim."

ONUNCU BÖLÜM

“**A** bin olduğunu bilmediğime inanamıyorum,” dedim Julius’a. Tüm öğleden sonra olduğu gibi yine aynı ifadeyi takınmıştı; deri ayakkabısının altına sivri bir şey batmış da her adımda canı yanıyormuş gibi yüzünü ekşitiyordu. “Evet, yani, çoğu kişi bilmiyor.” Tek eliyle kitabevinin cam kapısını açıp peşimden içeri girdi. “Soyadımız farklı ve o altı yıl önce mezun oldu. Öyle işte.”

“Anladım,” dedim kısık sesle.

Kitabevi çok sessizdi; şöminedeki ateşin, çevrilen kâğıtların, rafa yerleştirilen kitapların sesini duyabiliyorduk. Vitrindeki kitaplar son dönemin çoksatanlarından oluşuyordu; bazı politikacıların anıları, tuğla gibi fantastik kitaplar, isminde küfürlerin olduğu kişisel gelişim kitapları ve çalışanların kendi el yazılarıyla o dönemki favori kitaplarına övgüler dizdikleri notlar vardı. Krem rengi duvarlar da tavsiye edilen kitaplarla ve çıkışını ertesi gün yapacak bir yazarın tanıtım posteriyile süslenmişti.

Polisiye ve Gerilim kısmını geçtikten sonra kitabevinin arkasındaki koridor küçük bir kafeye açılıyordu. Yeni demlenmiş kahvenin kokusu ve okul kütüphanesinden alışkın olduğum kitaplara özgü o koku da ortama sinmişti. Sadece iki masa

vardı; pencereye en yakın olanında yaşlı bir kadın oturuyordu ve önünde de yarısı yenmiş ahududulu cheesecake vardı.

Okul çantamı diğer masanın oradaki sandalyeye asıp çantamdan telefonumla bilgisayarımı ve röportajda not alabilmem için defterimi çıkardım. Ardından oturup bacak bacak üstüne attım. Ama sonra bu oturuştan vazgeçtim.

“Ne var?” diye sordu Julius karşımdaki sandalyeye otururken.

Ona dik dik baktım. “Ağzımı bile açmadım.”

“Bir şey söylemek istediğinin farkındayım,” diye diretti. “Öğle tatilinden beri tuhaf davranıyorsun, resmen yerinde duramıyorsun. Söyle de kurtul.”

Dudaklarımı büzdüm. İşin gerçeği, ben biraz, yani azıcık meraklanmıştım. Daha doğrusu *afallamıştım*. Julius’ı her zaman tek başına var olan, kendi kendine yeten, dış etkenlerden bağımsız bir güç olarak düşünmüştüm. Nasıl bu maun masanın bir kardeşi olmasını beklemiyorsam Julius’ın da birinin *kardeşi* olabileceğini beklememiştim. Çünkü bu durum başka binlerce tuhaf şeye kapı açıyordu: küçük bir çocuk olan Julius, yaz tatillerine giden, film geceleri yapan ve aile yemekleri olan Julius, televizyonun kumandası için abisiyle güreşen ya da bir kavgadan sonra odasında somurtan veya en sevdiği tişört için evin altını üstüne getiren Julius. Bütün bunlar, onu etten kemikten bir insana çeviriyordu.

Ama öğrendiğim gerçekle ilgili tuhaf olan tek şey bu değildi.

“Neden... soyadlarınız farklı?” diye sordum ama fakat bunun hassas bir mevzu olup olmadığını merak ettim. Belki anne babası boşanmıştı. Belki annesinin gerçek annesi olmadığı ya da babasının, abisinin babası olduğu ama onun olmadığı gibi çok karmaşık bir aile geçmişi vardı.

“Annem ikimizin de babamın soyadını almamızın adil olmadığını düşünmüş,” dedi omzunu silkerek. “Bu yüzden ben doğduğumda bana kendi soyadını vermiş.”

“Aslında bunu sevdim.”

Bana uzun, neredeyse savunmacı denebilecek bir bakış attı. “İroni ‘mi yapıyorsun?”

“Hayır,” dedim sinirlenerek. “Hepimiz içtenlikle olumlu şeyler söylemekten aciz değiliz, Julius.”

“Senin genel tonlamanla bunu anlamak zor oluyor.”

“Ne varmış tonlamamda?”

Kaşlarını kaldırdı. “Çoğu zaman insanlarla, özellikle öğretmenlerle konuşurken kulağa organik bir meyve suyunun reklamını yapıyormuşsun gibi geliyor. Fazlasıyla neşeli.”

“Beni *çok mutlu* olmakla mı suçluyorsun?” Bu sefer sesimin seviyesini ayarlamayı unuttum ve diğer masadaki yaşlı kadın, elindeki tarihi aşk romanının üzerinden bana ters ters baktı. “Söylediğin çok saçma. Yok öyle bir şey.”

Bakışları insanı delip geçiyordu. “Çok mutluymuşsun gibi davranıyorsun,” diye düzeltti. “Gerçekten öyle olmadığını düşünsem de.”

Sanki kelimeler beni delip geçmiş, kalbimin ortasında yer edinmişler gibi göğsüm acıdı. Ama bunu gösteremezdim. “Beni o kadar da iyi tanıımıyorsun,” diye mırıldandım.

Sert bir cevap vermesini, düşene bir tekme daha vurmasını bekledim ama sadece sandalyesinde geriye yasladı. Boğazını temizleyip, “Özür dilerim,” dedi, huzursuz görünüyordu. “Ben... Öyle söylememeliydim. Ben sadece...” Dişlerini sıkarak iç geçirdi. “Bu durumu pek hevesle beklemiyorum da.”

Julius hakkında bilmediğim iki şey vardı: abisi ve özür dileme becerisi. İçimdeki o acı his yavaş yavaş yok olmaya başladı. “Röportajı mı diyorsun?” diye sordum. “Neden ki? O senin abin.”

“Biliyorum.”

“Hem gerçekten başarılı gibi görünüyor. Yani, *gerçekten*,” dedim araştırma notlarıma bakmak için defterimi açarken.

James Luo o kadar başarılıydı ki kendine ait bir Vikipedi sayfası vardı. Woodvale’den on altı yaşında birincilikle mezun

olmasından Harvard'da tam burslu eğitim almasına, ilk kitabını "bir hevesle" yalnızca bir ayda yazıp daha yirmi yaşına bile gelmeden satışlarının yedi haneli bir rakama ulaşmasına kadar bütün kayda değer işleri ve başarıları tek tek yazılmıştı. Ya da büyük bir uluslararası münazara yarışmasını üç sene arka arkaya kazanması ama sonra "artık entelektüel açıdan onu tatmin etmediği için" beklenmedik bir şekilde yarışmadan çekilmesi de aktarılmıştı.

Onunla ilgili eklenen son güncelleme, ikinci kitabı *Mavi Hilal'in Kılıcı* hakkındaydı. Kitabın çıkmasına daha üç ay vardı ama şimdiden birçok olumlu eleştiri almış, *O, The Oprah Magazine*'de ona özel bir yer ayrılmıştı. İnsanlar bu kitabı "başyapıt, "tartışmasız bir zafer" ve "yüzleşme" olarak adlandıırıyordu ama bu yüzleşmenin neyle ya da kimle olduğundan emin değildim. Çok ünlü biri, en sevdiği iki kitaptan birinin bu olduğunu söylemişti, diğeri İncil'di.

"Bak." James'in balıkçı yaka kazak giydiği siyah-beyaz bir fotoğrafının olduğu başka bir makale açtım. Fotoğrafta düşünceli bir edayla pencereden dışarı bakıyordu ve Julius'la olan benzerlikleri çok dikkat çekiciydi. Aynı dudak yapısı, aynı gür siyah saçlar, aynı yüz hatları. Ama James'in çenesi daha genişti ve elmacık kemiklerini ortaya çıkaran kare gözlüğü vardı. "Burada bu kitabın son on yılın en iyi çıkış yapan kitabı olduğu yazıyor."

"Kim diyormuş onu?" diye sordu Julius makaleye bir kere bile bakmadan.

Sayfayı taradım ama birçok ünlünün ismini görsem de bu cümlelerin kimden alıntılandığı yazmıyordu. "Sadece, şey, öyle diyor işte."

"Eh, o zaman bunun evrensel bir gerçek olduğunu kabul edebiliriz." Bunu hızla ve kayıtsızca söylemişti ama sesinde asabiyet vardı.

Sonra omzumun üzerinden birini gördü ve yüzü daha da beter ekşidi, sanki artık o ayakkabısının altındaki keskin çivi ölümcül bir akrebe dönüşmüştü.

“Merhaba.”

Arkamı döndüğümde James Luo’yu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru gelirken gördüm. Geriye doğru taranmış siyah saçları ve gözlüğüyle tıpkı yazar fotoğrafında olduğu gibi görünüyordu, hatta sanırım üzerinde aynı balıkçı yaka kazak vardı. Ama beklediğimden daha uzun boyluydu. Julius ayağa kalktığında onları sadece birkaç santim ayırıyordu.

“Bu röportaj işini bana hemen sormadığına inanamıyorum,” dedi Julius’a. Kardeşinin sırtını öyle şiddetle sıvazladı ki gören Julius’ı boğuyor zannederdi. “Programım ne kadar yoğun olursa olsun sana şirin okul projelerine ilgili yardım etmekten memnuniyet duyacağımı biliyorsun.”

Julius’m yüzü karardı. “Okul projesi değil aslında. Müdür bunu bize zorla yaptırıyor.”

“Haklısın.” James başıyla onaylarken gözleri odayı tarıyordu. Rafın ortasında kendi kitaplarından bir piramit görünce gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. “Okul projeleri son derece önemlidir.”

Julius kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

“Ve sen.” James aniden tüm dikkatini bana çevirdi. “Sadie Wen olmalısın. Bizim ailede seni tanımayan yok.”

Şaşkınlığımı belli etmedim. Telefonda *küçük kardeşinin sürekli benden bahsettiğini söylediğinde* bunu fazlasıyla abarttığını düşünmüştüm. Ama sonra Julius’ın boynunun kızardığını fark etmiştim ve bunun tek mantıklı açıklaması, hakkımda ya feci şeyler ya da çok güzel şeyler söylemiş olmasıydı. “Hakkımda size ne söyledi?”

Julius dehşete düşmüşse benziyordu. James ise tam tersi, durumdan oldukça memnundu.

“Ah, bilirsin işte. Geçen ay onu biyoloji testinde geçtiğinde *günlerce* susmadı—”

“Sus,” dedi Julius ağzının kenarından. Gözlerime bakmayı reddediyordu.

Ama James neşeli neşeli konuşmaya devam etti. “Bir de her zaman senin ne kadar göz korkutucu derecede zeki olduğundan bahsediyor. Sana ayak uydurması için çok sıkı çalışması gerektiğini anlatıyor.”

Göz korkutucu derecede zeki. Bu kelimelere sıkıca tutundum, kafamda iyice evirip çevirdim. Kendimi hiç göz korkutucu ya da tehditkâr biri olarak görmemiştim ama yine de bu, duyduğum en güzel iltifattı. En çılgın umutlarımı onaylayan bir şeydi. Julius Gong beni ciddiye alıyordu. Sırf kaybetmek utanç verici olduğundan benimle yarışmıyordu; bana karşı kaybetmekten *korkuyordu*.

“Biliyor musun,” diye başladı James, “geçen yaz çok hastalanmıştı ama hiç dinlenmedi bile. Bütün ders kitaplarını yatağına taşıdı çünkü güçlkle ayakta durabiliyordu ama bir gün bile çalışmazsa senin onu geçeceğini söyleyip durdu—”

“Bir dakika.” Bakışlarım Julius’a kaydı. “Hasta mıydın?”

Bu hiç mantıklı değildi çünkü geçen yazı *hatırlıyordum*. İlk gün bana zorluk olsun diye ileri seviye bir üniversite dersinden çok zor bir denklemi çözmek için göndermişti. Sırf ona inadımdan denklemi çözmüş, onun bana gönderdiğinden daha zor bir denklem bulabilmek için internette önüme çıkan tüm sınavları incelemiş ve bulduğum denklemi ona göndermiştim. Sonra bu bir alışkanlığa dönüşmüştü ve her sabah birbirimize denklemler göndermeye başlamıştık. Başka hiçbir şey konuşmamıştık. Sadece ekran görüntüleri ve cevaplar. Karşılıklı darbeler indiriyorduk. Julius her seferinde cevap vermişti ve bunu okullar tekrar açılana kadar sürdürmüştük.

Nasıl hasta olabilirdi ki?

“O kadar ciddi bir şey değildi,” dedi elini saçlarının arasından geçirerek. “Hem ateşim varken bile beynim ortalama bir insanınkinden çok daha iyi çalışıyor.”

“Pek öyle davranmadın ama.” James bana kaşlarını kaldırarak baktı. O bakışı Julius’ta o kadar çok görmüştüm ki

sanki o an karşımda ikizi vardı. “Ders çalışmadığı zamanlarda somurtuyordu. Annemizden sürekli en sevdiği çorbayı isteyip duruyordu, *luo song tang*—”

“Bu röportaj için sadece yirmi dakika ayırabilirim dediğini sanıyordum?” diye böldü Julius sesini yükselterek. Sandalyesine geri oturdu ve her zaman not almak için kullandığı Moleskine defterini çıkardı. “Başlasak iyi olur sanki?”

“Ah, elbette.” James gülümsedi ve o an, *Gülümsemeleri farklı*, diye düşündüm. James gülümsemek ona hiçbir şeye mal olmuyormuşçasına, heybesinde sonsuz gülümseme varmışçasına gülümsüyordu. Ama Julius’ın gülümsemeleri keskin, hızlı ve bazen de aşağılama ve zehirle doluydu. İçtenlikle gülümsediği anlar o kadar nadirdi ki o gülümsemelerinin her biri bir mucizeymiş, insana bir şey kazandırmış gibi geliyordu. “Ne bilmek istiyorsunuz?”

Julius’ın küçük bir çocukken karanlıktan korkup korkmadığını bilmek istiyordum. Hayaletlere, Noel Baba’ya ya da Lock Ness canavarına inanıp inanmadığını. Nerede ders çalıştığını bilmek istiyordum; salondaki pencereden gelen ışıktı mı yoksa odasında tek başına mı? Kapısını açık mı tutuyordu yoksa kapalı mı? Cadılar Bayramı’nda ne kostümü giydiğini, karaokede hangi şarkıyı seçtiğini bilmek istiyordum. Ne kadar erken kalkıp ne kadar geç yattığını. Bahar Festivali için annesi neler pişirecekti ya da uzun araba yolculuklarında ne hakkında konuşurdu? Bu bilgileri mühimmat gibi toplamak istiyordum. Bir yanımda onu utandırmak isterken diğer yanımda delicesine merak ediyordu.

Ama James’le kariyerine ilişkin röportaj yapacaktık, kardeşi hakkında değil. Bu yüzden kendimi dizginledim ve aklımdaki sorular yerine ilhamını nereden aldığı, her gün yazmaya ne kadar zaman ayırdığı ve yazma sürecinin nasıl ilerlediğini sordum.

“Benim için kelimeler serçelere benzer,” dedi gözlerini ovuşturarak. Gözlerimi kırıştırdım ama hayal görmüyordum.

Gözlüğü belli ki sadece çerçevedendi; parmakları doğrudan içinden geçmişti. “Bütün gün peşlerinden koşsam da sadece ürküp benden kaçarlardı. Asıl önemli olan, olduğun yerde kalıp serçelerin kendi kendilerine gelmesini beklemek.”

“Hımm,” dedim ve sahte gözlüğüne takılı kalan bakışlarımı kaçırıp cevabını yazmaya koyuldum. “Bu gerçekten ilginç.”

“Şimdi, elbette bazı günler serçeleri biraz kuş yemiyle kandırman gerektiği oluyor,” diye devam etti. “Bazı yem türleri diğerlerine göre daha çok işe yarıyor. Bir de bazen en iyi markaya ihtiyacın olduğunu sanıyorsun ama aslında organik olanlar öyle ahım şahım markalar bile değiller, doğadan topladığın böğürtlenler de gayet iş görüyor.”

“Şey. Pardon,” dedim. “Ben bu analojiyi kaçırdım da. Kuş yemleri neyi temsil ediyor acaba?”

“Hiçbir şeyi,” dedi.

“Ah, peki—”

“Ve her şeyi,” diye devam etti. “Bunu senin yorumuna bırakıyorum. Yorumlamak elzemdir. Her şey bununla ilgili.”

Julius ya gözlerini deviriyordu ya da tavanda bakacak çok ilginç bir şey bulmuştu. Röportaj boyunca pek konuşmamıştı.

“Peki, şimdi tam zamanlı bir yazar mısın?” diye sordum hazırladığım soru listesinden ilerleyerek.

“Ah, hayır.” James başını geriye atıp öyle şiddetli güldü ki yaşlı kadın bir kez daha bizim masaya pis pis bakışlar attı. “Hayır, hayır, hayır. Tanrım, hayır. Bunu yapamam. Öncelikle Harvard Hukuk diplomama yazık olur. Yani insanlar oraya kapak atabilmek için *her şeyi* yapıyorlar, anlarsın ya. Bunu bir kenara atmam aptallık olur. Yüzyıllardır eğittikleri en gelecek vadeden öğrenci olduğumdan bu profesörlerimin de kalbini kırar. Bunlar onların sözleri bu arada, benim değil.”

“Profesörlerin çok sağlıklı olmalı,” dedim.

Yumuşak, bastırılmış bir ses dikkatimi Julius’a çevirdi. Elini yüzünün alt kısmına bastırmıştı, omuzları sallanıyordu. Bir an

duruyor, sonra tekrar kendini kaybediyordu, başını da sallıyordu, sanki durumu komik bulmasına sinirlenmiş gibiydi. En azından bir Rönesans tablosunun acı içindeki öznesi olmayı bırakmıştı.

“Ha?” James kafası karışmış gibi bakıyordu.

“Yüzyıllardır ders verdiklerini düşünürsek.”

Bir an duraksadı ama sonra toparlandı. “Yani, o kadar tecrübeliler ki yüzyıllardır ders veriyorlarmış gibi geliyor. Harvard’ın olayı tarihidir, bilirsin.”

Sessizce son on dakikada yirmi beşinci kez *Harvard* kelimesini kullandığını not ettim. Harvard bir hayalet olsaydı şimdiye dek başarıyla çağırmış olurdu. “Yani yazmak senin için tam zamanlı bir şey değil. O hâlde dengeyi kurmak zor olmalı.”

“Eh, maddi olarak buna değiyor.” Ellerini birleştirdi. “Yazarlıktan kazandığım para tatlı bir bonus ama ben kesinlikle emekliliğim için falan buna bel bağlayacak değilim.”

Gözümün önünde, okuduğum makaledeki kalın harflerle yazılmış kelimeler canlandı: *yedi haneli bir meblağa satıldı*. Onun tatlı bir bonus anlayışı bu muydu? Bu saçma açıklama Julius’ı da kendine getirmiş gibiydi, bu sefer kesinlikle gözlerini devirmişti.

“Bu benim için aslında bir ek iş gibi,” dedi James. “Eskilerin şu sözü kesinlikle doğru: Yumurtalarını tek bir sepete koyma. Ben de yumurtalarımı yazar sepeti, hukuk sepeti ve yatırım sepeti diye ayırdım, ha bir de münazara koçluğu sepetim var...”

Her ne kadar James’le konuşuyor olsam da gözlerim Julius’taydı. Kendi kendine mırıldanıyor gibiydi. Ya *vurun beni* ya da *fırın yeni* diyordu ki ikincisi pek mantıklı değildi.

“Evet, tabii,” dedim dikkatim dağılmış bir hâlde. “Birçok münazaraya katıldığını duydum.”

“Kesinlikle. Benim gibi profesyonel bir münazara şampiyonu olmasan da insanı birçok farklı alanda başarıya ulaştırıyor. Bu yüzden Julius’a her zaman münazara konusuna daha fazla eğilmesini söylüyorum.” Julius’ı hafifçe omzundan dürttü. “Öyle değil mi, Ju-zi?”

Neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım.

Ju-zi bana *sakın* dercesine baktı ve ardından abisine dönüp kaşlarını çatı. “Bu takma ismi emekliye ayırdığımızı sanıyordum. Hiç mantıklı değil. Bana neden Çince mandalina densin ki?”

“Neden mi? Çünkü *çok* tatlı.” James sırtı. “Münazara konusunda gerçekten ciddiğim. Ben doğuştan yetenekliyim diye kendini kötü hissetmene gerek yok. Hatta aynı genleri taşıdığımız için daha fazla motive olmalısın. *Kötü* olman mümkün değil, benim *kadar iyi olmasan* da—”

Julius ayaklandı. “Ben içecek bir şeyler alacağım. Bir şey istiyor musun?” Soruyu bana sormuştu ki bu da abisinin yanında olmayı ne kadar *istemediğini* gösteriyordu. Bu ve herhangi bir ekstra kredi, altın yıldız ya da iltifat almayacak olmasına rağmen bir iş için gönüllü olması.

Ama sanırım anlamaya başlamıştım. Onu o sınıf münazarasında yendiğimde neden yüzünde öfke dolu bir bakış belirmediğini. Neden daha önce hiç abisinden bahsetmediğini. Neden hiç pes etmeden her zaman her şeyde birinci olmak istediğini. Şimdi neden omuzlarının bu kadar gerildiğini ve kaşlarının çatıldığını.

Siparişimizi verdik. Kısa süre sonra benim için ılık su, kendisi için sade kahve ve abisi için de bir çeşit bitki çayıyla döndüğünde hâlâ kaşları çatıktı. İnsanların bu tarz şeyleri sağlıklı yaşam kisvesi altında sadece seviyormuş gibi yaptıklarını sanıyordum ama James içeceği resmen fondip yaptı ve bir bardak daha istedi.

“Kendin al,” diye homurdandı Julius.

James ona beklentiyle bakmakla yetindi.

Julius içini çekerek sandalyesinden kalktı. Geri döndüğünde, James’in gelecek yıllar ilgili planlarına ilişkin son cevabını toparlıyorduk: Avrupa turu, hem yazıp hem prodüktörlüğünü üstlendiği büyük bir film uyarlaması ve afili bir avukatlar panelinde yapacağı konuşma.

“Bu harikaydı,” dedi keyifle. Bu kadar kocaman gülümserken aynı anda konuşabilmesi akıl alır gibi değildi. “Şimdi, hazır buradayken gidip birkaç şey imzalayacağım. Muhtemelen biraz sürer, imzalamam gereken *binlerce* kopya var.” Julius’un sırtını bir kez daha şiddetle sıvazladı. “Ama siz çocuklar eğlenmenize bakın.”

Eğlenmedik.

Çoğunlukla sessizlik içinde notlarımızı düzenledik ve bu sessizliği ilk ben sonlandırdım. “Şey. O dört sayfa için artık elimizde kesinlikle yeterli materyal var... Aslında sırf ilk romanının ülke çapındaki turu için kaldığı beş yıldızlı oteli anlattığı kısım bile buna yeter.”

Julius başını sallayarak sözlerime katıldı ama gözleri fazlasıyla hevesli bir hayranının elini sıkan abisindeydi. Birlikte bir selfie çektiler, James’in çekici gülümsemesi ve ilk kitabının kapağı da karedeydi. Hayranı da hüngür hüngür ağlıyor gibi görünüyordu.

Julius ağzının içinden, “İnsanlar onun etrafında hep böyle davranıyor,” diye mırıldandı. “Anne babamız bile böyle.”

“Ailen... abinden her zaman tişörtlerinin yakalarını imzaltmasını mı istiyor?” diye sordum James cebinden altın renkli bir imza kalemi çıkarırken. Belli ki bunu sürekli üstünde taşıyordu.

Julius şaşkınlıkla güldü ve önceki teorimi kanıtladı. Gülümsemesi gerçekten mucize gibiydi. Özellikle de bu gülümsemenin muhatabıysanız.

İçim ısındı ama sonra zihnimden kendimi tekmeleyip toparlandım. Kendime kiminle konuştuğumu hatırlattım. *Julius Gong*. Son on yıldır hayatımı çekilmez kılan çocuk. Müdür onu zorlamasa şimdi burada bile olmazdı.

“Eve gitsem iyi olacak,” dedim.

Yüz ifadesi değişti. “Bu kadar erken mi?”

Ben şaşkınlıkla duraksayınca tavrı hemen değişti. Gülümsemesi ânında silindi ve yüzüne o tanıdık soğuk, memnuniyetsiz maskesini taktı.

“Yani önce notlarını temize çekmeyecek misin?” diye sordu. “Bu işi bana bırakmaya niyetin yoktu herhâlde?”

İşte benim tanıdığım Julius Gong. Rahat rahat nefret edebileceğim Julius Gong. “Ben temize çekerim,” dedim, böylece bu işi daha hızlı bitirebilecektik. “Son hâlini sana bu gece e-postayla gönderirim.”

“Tamam. Güzel. Gönder mutlaka.”

Eşyalarımı çantama tıkmaya başlamıştım ki, “Bu hafta sonu bir parti vereceğini duydum?” dedi.

Elim not defterimin üstünde donup kaldı. “Ne var bunda?”

“Yani gerçekten yapıyorsun. Parti veriyorsun.” Son kelimeyi uzata uzata söylemişti. Nisan ayı sonunda bir Noel partisi düzenliyormuşum ya da bir file ev sahipliği yapacaktım gibi saçma bir şeydi sanki. “Neden?”

“Çünkü canım öyle istedi,” dedim savunmaya geçerek. Tabii ki yalan söylüyordum ama sırf eğlence olsun diye parti veremeyeceğimi ima etmesine daha çok içerlemiştim. Benimle ilgili her şeyi bildiğini düşünmesine. Onun için açık bir kitap gibi olmama ve beni bu kadar kolay, herkesten iyi okuyabilmesine.

“Sen hiçbir şeyi sırf canın istedi diye yapmazsın, Sadie Wen,” dedi ellerini masaya yaslayarak. “Binlerce adımdan oluşan bir stratejin olmalı. Uzun vadeli bir hedefin. Yoksa ne diye Rosie gibi insanları evine davet edesin ki?”

“Fark eder mi?” Öfke, damarlarımda alev gibi geziyordu. “*Seni* davet ettiğim yok ne de olsa.”

O kara gözleri parladı. Cevap vermeden önce boğazının hafifçe hareket ettiğini gördüm. “Zaten davet etsen bile gelmezdim,” dedi soğuk bir tavırla.

“Tamam,” dedim umursamazca. Bu öğleden sonra onu davet etmeyi düşündüğümü söylemedim; zaten bizim dönemdeki çoğu kişiyi çağıracaktık. Ama şimdi bırakın onu davet etmeyi düşünmüş olmayı, *aklının ucundan geçirmiş olmak* bile utanç verici geliyordu. Neden Julius’a beni reddetmesi için bir sebep

verecektim ki? Reddedilmek yenilginin en utanç verici hâliydi. Savaş daha başlamadan kaybetmek demekti. Seni göğsünden bıçaklayabilsinler diye silahını indirmekti. “Gelme o zaman.”

“Gelmeyeceğim,” dedi çenesini kasarak.

“Bunu zaten söyledin.”

“Durumu iyice netleştirmek istedim.”

“Merak etme, benim için *fazlasıyla* net.”

Birbirimize ters ters baktık, ikimiz de fiziksel bir çaba harcamışız gibi nefes nefeseydik, tırnaklarım not defterimin metal kısmına batıyordu. Ondan başka kimse beni böyle delicesine öfkeliendiremiyordu. Beni o kadar kızdırıyordu ki masayı ters yüz edebilir, kriz geçiren küçük bir çocuk gibi ayaklarımı yere vurup halıda delikler açabilirdim. Etrafa gerçekten zarar vermeden önce çantamın fermuarını bile kapamadan eşyalarımı alıp oradan çıktım.

Ama eve gidene kadar parmaklarım resmen kaşındı; günün geri kalanında, pastaneyi kapatırken, günlük sporumu yaparken, ödevlerimi bitirirken ve dişlerimi fırçalarken ondan başka hiçbir şeyi düşünemedim.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ökul bizi, biri beşinci, diğeri on birinci sınıfta olmak üzere eğitim hayatımız boyunca iki kez kariyer formu doldurmaya zorluyordu. Bu anketlerin anonim olduğuna bizi temin edip *tamamen dürüst olmamız* gerektiğini söylüyorlardı fakat anket sonuçları her seferinde herkesin rahatça görebileceği duyuru panosuna, alt kısmına ismimiz yazılarak asılıyordu. Yani en azından sonuçların büyük kısmı asılıyordu. Cevabına *zengin sevgili* yazan öğrencinininki bir saat içinde panodan kaldırılmıştı.

Panoya kısaca bir göz gezdirmek olanları anlamaya yetiyordu. Bir zamanlar oyun yazarı olmak isteyen çocuk artık muhasebeci olmak istiyordu. Astronot olmak isteyen eczacı olmak istiyordu. Sanatçı olmak isteyense artık gözünü tıp fakültesine dikmişti. Hobiler yerini daha istikrarlı, kazançlı ve makul kariyer seçeneklerine bırakmıştı. İnsanlar uzayda tuvalete gitme işinin nasıl olduğunu fark edince hayaller suya düşmüştü.

Ama ben ve Julius için yıllar içinde kariyer hedeflerimiz hiç değişmemişti. Beşinci sınıftayken çoktan en çok para kazanılan işleri ve en revaçta olan üniversite bölümlerini araştırmıştık; Julius'ın gözü prestijdeydi, benimkiyse ailemi daha iyi bir hayata ulaştıracak en kısa yolda. Faturaları günü gününe ödeyebilmeyi sağlayan, abimin spor kariyeri hangi yöne giderse gitsin güvenli bir hayatı garanti altına alabilecek ve anneme,

her şeye maydanoz olan teyzelere karşı böbürlenebileceği bir meslek arıyordum. Bu yüzden her iki seferde de Julius *avukat*, ben de *veri analisti* yazmıştım.

Öte yandan Abigail'in kariyer hedefleri tam bir keşme-keşti. Anket sonuçları üstü çizilmiş ve yeni yazılmış yanıtlarla doluydu, akla gelen her şey burada vardı; tadım uzmanı, binici, balerin, stilist, çevrimiçi flört yazarı (böyle bir şey olduğundan hiç emin değildim) ve parti organizatörü.

"Biliyor musun? Ben gerçekten ama gerçekten parti organizatörlüğünün benim için iyi bir kariyer olabileceğini düşünüyorum," dedi konfeti makinesinden uzaklaşıp resmen değişim geçirmiş salonumu incelerken. "Ne düşünüyorsun, canım?"

Salonumun ortasında gerçekten bir konfeti makinesi olduğunu düşünüyordum. "Bu çok, hımm..." *Çok fazlaydı.* Abigail'in bu parti için ne kadar bütçe ayırdığına dair hiçbir fikrim yoktu. Açıkçası Abigail'in bütçe konusunu pek anladığını da düşünmüyordum; ne zaman bir şey istese tek yapması gereken ebeveynlerine sormaktı, onlar da kızlarına istediğini verirdi. Çok zengin bir ailesi olduğundan falan da değil. Abigail ve ailesi ânı yaşamaya, İyi Deneyimler Kazanmaya yürekten inanan insanlardı. Favori müzisyenlerinin konserine gidebilmek için bir aylık birikimlerini harcayabilen, İtalya'ya *hemen o an* bir seyahat planlayan ve para kısmını sonra düşünen, sıradan odalardan çok daha pahalı olsa da okyanus manzaralı bir otel odası tercih eden insanlardı çünkü mottoları *madem buraya geldik bari dibine kadar eğlenelimdi.*

Evimize bir meteor çarpar da sigorta şirketi bunu ödemeyi reddeder diye birikim yapmayı şiddetle savunan biri olarak, Abigail'in bu parti için getirdiği çikolata şelalesi ve buket buket çiçekten keyif alabilmem çok zordu. Kendi evimi güç bela tanıdım. Duvarlar toz pembe görünsün diye ışıkları kısmış, etrafa mumlar serpiştirmişti, böylece Max'in ayakkabısından duvarlara geçen çamur izlerini örtmüştü. Ayrıca kanepelerin

yanında devasa alkol kutuları vardı. Abigail'in bunları nereden aldığını bilmiyordum ama tamamen yasal yollarla aldığından şüpheliydim.

Endişelendiğim yeterince şey yokmuş gibi.

"Konfeti makinesini bu akşamlık kiraladım," diye temin etti beni. "Sadece ortamı baştan belirlemek için. İnsanların içeri girdiğinde, *Vay canına, etrafa stratejik bir şekilde serpiştirilmiş ama aslında rastgele gibi görünen bu konfeti yığınının bunun hayatımda katıldığım en iyi parti olacağını söyleyebilirim, demesini istersin.*"

Homurdandım. "Kimse böyle bir şey düşünmez."

"Senin evini gördüklerinde böyle düşünecekler."

"Ama... gelecekler mi ki?" Kulağımı ön kapıya dayadım çünkü tabii ki bu çok rahat bir pozisyondu. Kesinlikle garaj yolumdaki adım seslerini hemen duyup kendimi hazırlamak için falan yapmamıştım. "Tam altıda başlayacak demiştik ve—" saate baktım. "Saat çoktan beş kırk üç oldu."

"Herkes senin kadar dakik değil," dedi Abigail. "Senin bir yere on dakika geç kalman sıradan insanların bir yere yirmi dakika geç kalmasıyla eş değer. Hem güven bana, insanlar *kesinlikle* gelmek isteyecekler. Bedava alkol söz konusuysa bir seri katilin evine bile giderler."

"Bu çok endişe verici. Öyle olduğunun farkındasın, değil mi?"

Omuz silkti. "Bu işler böyle."

"Hem—" durdum. Kaşlarımı çatarak, "Pardon ama sen az önce beni bir seri katille mi kıyasladın?" dedim.

"*Hayır,*" dedi kelimeyi fazlasıyla vurgulayarak. "Yine de sırf söylemiş olmak için diyorum, seri katil *olsaydın bile* her zaman arkada olur, bıçaklarını keskinleştirirdim."

"Ne kadar da tatlısın."

"Banyondaki kanı da temizlerdim ayrıca," dedi neşeyle. "Geçen gün bu iş için sıradan deterjanların ne kadar işe yara-

dığına dair çok ilginç bir yazı okudum. Arkanda kanıt bırakacaksın diye endişe etmene gerek kalmazdı.”

“Tamam, dur bir dakika.” Elimi kaldırdım. “Nerenden uyurduğunu bilmediğim bu oldukça rahatsız edici ve hayli gerçek dışı senaryoda neden ben insanları *banyomda* öldürüyorum?”

“Eh, mutfakta yapacak değilsin. Bu çok sağlıksız olurdu.”

Yüzümü ekşittim. “İpin ucunu kaçırdık gibi hissediyorum.”

“Evet, kusura bakma, ne diyorduk? Hah, evet. Gelecekler, Sadie, söz ver—”

Cümlesini bile bitirmeden bahçeden gelen sesleri duydum.

“Aman Tanrım, insanlar gerçekten geliyor,” dedim, boğazım kurumuştı. Aniden biri bağırsaklarımla kickball oynuyormuş gibi hissettim. Giydiğim etek çok dardı ve kumaşı da fazlasıyla kaşındırıyordu.

“Gördün mü? Ben hep haklıyım.” Abigail gülümsedi. Işıltılı elbisesinin kuşağını sıkıca bağladı, saçlarını kabarttı ve beni insanları karşılamam için nazıkçe kapıya doğru itti. “Merhaba, selam,” dedi. “İçeri geçin, lütfen.”

Gelen Ray’di.

Tarih dersinden dört çocukla birlikte gelmişti; büyük sporcu ceketi ve temiz spor ayakkabılarıyla içeri adım atıp parti dekorasyonuna göz gezdirirken bir anlığına panikten kalbimin durduğunu hissettim. Ya buraya parti için gelmediyse? Ya evime bir saldırı planladılarsa? Ya her yere yumurta atıp bana gülerlerse? Ama sonra alkol yığınını gördü ve bana bakıp sıırttı. “Lanet olsun, doğru yere geldiğimi biliyordum.”

“Hoş geldin,” dedim gerginlikle.

“Gördünüz mü, millet?” diye seslendi arkadaşlarına yanımdan geçerken. “Size bedava alkol olacağını söylemiştim. Hadi, diğerlerini de çağıralım.”

Telefonundan bir mesaj gönderdi ve ânında düzinelerce insan garaj yolumda belirdi. Abigail gerçekten haklıydı. Mevcut sosyal statümde bile sınıf arkadaşlarımla partiye gelmeyeceğinden

endişelenmeme gerek yoktu. Kısa süre sonra sokağın sonuna kadar sıralanan arabalardan ötürü çok az park yeri kalmıştı; kızlar içeri doluşan kalabalığa karışırken rujlarını kontrol edip kıkırdıyorlardı.

Kimse evime yumurta atmadı. Kimse yanıma gelip suratıma tokat yapıştırmadı. Kimse bana sürtük demedi. Kapıyı açtığım her seferde kendimi en kötüsüne hazırlasam da insanlar en çok alkol miktarından ve dekorasyondan etkilenmiş benziyordu. Rosie'nin sosyal medya fenomeni arkadaşlarından biri bana gülümsemiş ve kıyafetime iltifat bile etmişti.

Gerginliğim yavaşça azaldı.

Kalbim kaburgalarımın fırlayacakmış gibi atmaya bıraktı. Nefesim düzene girdi.

Sonra kapı tekrar açıldı ve dünyada görmek istediğim en son kişi karşımda belirdi.

“Neden geldin?” diye sordum Julius’a. Ona sert bir şeyler söyleyemeyecek, kitabevindeki öfkeme tutunamayacak kadar şaşkındım. Tek yapabildiğim bön bön bakmaktı.

O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu, sanki evime kendi kendine gelmemişti de biri onu sürüklemiş gibiydi. Parti için giyinmediği kesindi; dudaklarının o doğal kırmızılığını ve gözlerinin koyu rengini iyice ortaya çıkaran lacivert bir ceket giymişti. Ama sonra her zamanki gibi yüzünü ekşitti ve ellerini cebine sokup duruşunu dikleştirdi. “Herkes neden geldiyse ondan,” dedi. “Bedava alkol varmış, gelip bir bakayım dedim.”

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. “Alkol kullandığını bilmiyordum. Hatta geçen sene tam olarak *vaktini harcamaya değer içeceklerin su ve soda* olduğunu söylediğini hatırlıyorum.”

Kaşlarını çatmaya devam etse de kızardığını gördüm. “Belki de fikrimi değiştirmişimdir.”

“Ya da belki de buraya benimle dalga geçmeye gelmişsin-dir,” diye tahminde bulundum.

“İnanmazsın ama her şey seninle ilgili değil, Sadie. Bu partiyi kimin düzenlediği umurumda değil; sadece gidecek daha iyi bir yerim yoktu,” dedi bıkkınlıkla.

“Ne acı. Kendi evinde istenmiyor musun? Buraya gelip beni kendi evimde rahatsız etmen şart mı?”

İrkildi ama sonra hemen kendini toparlayıp o soğuk tavrına büründü. Dudakları zalimce kıvrıldı. “Eh, eğer senin geceni biraz bile berbat edebileceksem neden olmasın? En azından burada bir şey başarmış olurum.”

Kalbim ağzımda atarken kapıya yaslandım. Hayal mi görüyordum? Sinirini mi bozmuştum? Damarına mı basmıştım? Fakat yüzünü incelediğimde bakışları buz gibiydi; onun herhangi bir insani duygu hissetmesi mümkün görünmüyordu.

“Neyi bekliyorsun?” Omzunun üzerinden verandama, sonra da bana baktı. “Girişi kapatıyorsun.”

Doğru söylediğini fark ettim. Çoktan arkasında bir sıra oluşmuştu, insanlar kapıya yaklaşabilmek için birbirlerini sıkıştırıyordu. İç çekip kenara çekildiğimde insanlar bir anda içeri doluştu. Daha önce hiç konuşmadığım bir çocuk içeri girerken durdu ve Julius’la göz göze geldi. O kadar yüksek sesle konuştu ki müziği bile bastırdı. “Tatlı kombin, Julius Ceasar. İş görüşmesine gitmeyi mi planlıyorsun? Çünkü bu ceketle *eminim* seni işe alırlar.”

Ev kahkaha sesleriyle inledi.

Julius’un yüzü karardı. “Rahatladın mı?” diye tersledi alçak sesle, bakışlarından beni suçladığını açıkça görebiliyordum. “Hepsi senin yüzünden.”

Yutkundum. Yalan söylemeyeceğim, *kötü* hissetmişim. Bu yorumun benim e-postalarımına bir gönderme olduğuna şüphe yoktu ve maalesef ki bu e-postalar tüm sınıfa gönderilmişti. Bu yeni takma isim de. “Düzelteceğim,” dedim ona. “Düzeltebilirim. Şimdiden her şey kontrolüm altında.”

“Kendini tanrı falan mı sanıyorsun? Bunu nasıl düzeltmeyi planlıyorsun acaba?” dedi.

“Parti düzenledim—”

“Bir dakika. Partinin sebebi *bu mu?*” İnanamayarak başını salladı. “Gördün mü bak, başka bir amacın olduğunu *biliyordum—*”

“Şeytani bir şey yapmışım gibi konuşma,” diye çıkıştım.

“Bu kadar saf olma,” diye karşılık verdi, en az benim kadar sert konuşmuştu. “Yani sen ciddi ciddi bu gece biraz müzik, biraz içkiyle herkesin çok *eğlenip* senin okulun yarısına laf ettiğini unutacağını mı sandın?”

“Eh, işe yarıyor,” dedim.

En azından öyle görünüyordu. İnsanlar kanepeme yayılmış, koridorlarda sohbet ediyor, ellerinde içkilerle gülmekten birbirlerinin üzerine düşüyorlardı. Yüz ifadelerine bakılırsa rahatlamış gibiydiler. Mutlu. Hava, bunca insanın varlığı ve yanan mumlar yüzünden sıcaktı. Biraz önceki çocuğun sözleri dışında e-posta meselesi hiç yaşanmamış gibiydi.

“Eğer buna cidden inanıyorsan büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın,” diye homurdandı Julius. “Hem sen eğlenmeyeceksen parti vermenin anlamı ne ki?”

Çenemi sıktım. “Ne demek istiyorsun? Ben *çok* eğleniyorum.” Bakışlarım odanın öbür ucundaki bir grup erkeğe takıldı. “Hatta tam da çikolata şelalesine çiğ lahana batıran şu gruba müdahale etmeye gidiyordum.”

“Evet, gerçekten müthiş eğlenceliymiş,” diye mırıldandı. Ama gitmek için arkamı döndüğümde beni durdurdu. “Bekle.”

“Ne var?” dedim sinirle.

Tereddüt etti. Elini yavaşça, huzursuzca saçlarından geçirdi. “Gerçekten... o kadar kötü mü görünüyor? Kıyafetlerim yani.”

Hem sorunun kendisinden hem de *bana* sormasından ötürü sersemledim. “Her zaman nasıl görünüyorsan öylesin, Julius,” demeyi başardım.

Gözlerinden tedirginlik akıyordu. “Her zaman nasıl görünüyorum peki?”

“Tamamen gösterişli,” dedim. Daha fazla uzatmamalıyım ama vücut dili öyle gergin, yüzünde o kadar nadir görülen bir savunmasızlık vardı ki eklemekten edemedim. “İyi anlamda ama.”

Ve dilimi ısıtırıp sonradan pişman olacağım başka bir şey söylemeden yanından ayrıldım.

Kendimi buna hazırlamalıyım.

Başka partilerde olduğunu duymuştum. Filmlerde de yaşadığını görmüştüm. Zaman geçirmek için popüler bir aktivite olduğunu biliyordum, özellikle de konfeti makinesi ve çikolata şelalesi artık ilgi çekmeyi bıraktığında. Ama yine de parti başladıktan iki saat sonra biri şu korkunç doğruluk mu cesaret mi oyununu oynamayı teklif ettiğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yuttum.

“Eğlenceli olacak,” dedi Georgina. Yarım saat kadar önce saçlarında parlak kelebek tokalarla ve yanaklarından mavi mas-kara akarak gelmişti. O zamana kadar jimnastik takımındaki kızlardan birinin onu başka bir okuldaki daha prestijli bir binicilik takımı için terk ettiği haberi çoktan yayılmıştı. “Bu akşam sadece eğlenmek istiyorum, tamam mı?”

Benim *eğlence* anlayışımın ortalama bir ergeninkinden çok farklı olduğunu uzun zaman önce kabullenmişim. Benim için eğlence demek yumurta tartı pişirmek, iki yüz metre koşuda kendi rekorumu kırmak ya da notlarımı akademik tabloma eklemek demektir. Hız trenlerine binmek, sahilde içip içip sarhoş olmak, kendini birçok insanın önünde utandırmanı ya da içini açmanı gerektirecek oyunlara dâhil olmak değildir.

Ama belli ki bu konuda tereddüt eden tek kişi bendim.

“Bana uyar,” dedi Ray ve diğerleri de başlarıyla onaylayarak yerde bir çember hâlinde oturmaya başladılar.

“Hey.” Abigail beni dürttü. Genelde pek utangaç biri değildi ama şu anki gülümsemesini başka nasıl tarif edebileceğimi bilmiyordum. “Sana bunu yaptığım için çok ama çok üzgünüm ama erken çıkmam gerek. Kız kardeşimin arabası otoyolda bozulmuş ve Liam onun mesajlarını görmezden geliyormuş, *evet, yine*, biliyorum ama öyle bakma. Tek başına idare edebilecek misin? Çünkü bana burada ihtiyacın varsa başka bir çözüm bulmaya çalışırım.”

Sana burada ihtiyacım var, demek istedim. *Bu partide beni yalnız bırakma. Lütfen şimdi gitme.* Ama kelimeler boğazımda düğümlendi; insanlardan bir şey istemekte hiçbir zaman iyi olmamıştım. “Hayır, hiç sorun yok,” dedim ona. “Git hadi.”

“Sonra bana neler olduğunu anlat,” dedi çantasını alırken.

“Mesaj atarım,” diye söz verdim. İçimden, *Buradan sağ çıkarsam tabii*, diye ekledim. Korku o soğuk ellerini boğazıma sarmıştı.

Oyunun ilk birkaç turu nispeten sakın geçti. Biri Rosie’ye cesaret dediğinde eski sevgilisine mesaj atmasını istedi, o da hiç tereddüt etmeden telefonunu çıkarıp bir selfie çekti ve gönderdi. Bir başkası Ray’e elli sınav çekmesini söyledi, o da kollarını sıvayıp kaslarını göstererek bunu öyle rahat yaptı ki önceden planladı mı acaba diye merak etmeden duramadım. Başka biri de tiyatro öğrencilerinden birine en büyük korkusunun ne olduğunu sordu ve kız, “Hayatın, kaçınılmaz sonumuzla yüzleşene kadar aslında zamanın yavaş yavaş akmasından başka bir şey olmaması,” dediğinde herkes kısa süreliğine garip bir sessizliğe büründü.

Sonra sıra Julius’a geldi.

Açıkçası hâlâ burada olduğu için şaşkındım. Bu oyuna dâhil olmasınaysa daha çok şaşıırıyordum.

“Ne seçiyorsun?” diye sordu Rosie’nin arkadaşlarından biri.

Julius, “Doğruluk,” diye cevap verirken kayıtsız görünmeyi başarmıştı.

Tabii ki bunu seçecekti, diye geçirdim içimden. Tanrı korusun, ya biri ona saç stilini falan bozacak bir şey yaptırmaya kalksaydı?

Rosie’nin arkadaşı kıkırdadı. Uzun kirpiklerinin altından ona baktı ve “Peki o zaman... Hoşlandığın biri var mı?” diye sordu.

Konunun benimle hiçbir ilgisi yoktu ama kalbim sanki şok verilmiş gibi kasıldı. Gözlerimi çok hızlı kırptırıyor, dimdik oturuyordum. Bedenimi ve damarlarımda gezen bu tuhaf, sinir bozucu duyguyu kontrol edemiyordum. Cevabı yüzünde görebilecekmişim gibi bakışlarımı Julius’tan ayıramıyordum.

Kısacık bir an için Julius da bana baktı.

Sonra kaşlarını çattı ve başını bir kez sallayarak, “Hayır,” dedi. Sesi çok net ve sertti.

Kızın yüzü hafifçe büzülmüştü, hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu. Açıklanamaz bir şekilde benzer hislerin içimde belirdiğini hissettim.

“Aman ne sıkıcı,” diye söylendi Georgina. “Gerçekten hoşlandığın *kimse yok mu?* Bizim dönemde bir sürü güzel kız var.”

Julius omuzlarını silkti. “Doğruyu söylememi istedin.”

“Tamam, sıradaki o hâlde. Doğruluk mu cesaret mi, Sadie?” diye sordu Georgina. Şimdi herkesin gözü benim üzerimdeydi ve odanın havası aniden boğucu bir hâl aldı. Üstüme ağır ağır çöküp kaburgalarımı sıkıştırarak nefes almamı zorlaştırıyordu.

Boğazım kurudu. Julius’ın yaptığı gibi *doğruluk* dersem bana muhtemelen e-postalarla ilgili bir şeyler sorarlardı ama insanları daha fazla üzmeyi göze alamazdım. Bu akşam için tüm çabam, bu parti, hepsi boşa giderdi. Bu yüzden, “Cesaret,” dedim.

Ray sıırttı. “Cesaret, ha?”

Korkunç bir hisle yanlış seçimi yaptığımı fark ettim ama çok geçti. Kendi ayaklarımla tuzağa düşmüştüm. Bana ne yaptıracaklarını hayal bile edemiyordum. İşte tam olarak *bu yüzden* kendimi hazırlamalıyım; ne cevap vereceğimi önceden uzun uzun düşünür ve tecrübesizliğimi araştırma yaparak atlatırdım.

Ray başını eğdi ve yanındaki arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadı. Her ne söylediyse iki çocuk da kahkahalara boğuldu.

“Çok mu fazla?” diye sordu onların yanında bağdaş kurmuş oturan bir kız.

“Yok ya, eğlencesine işte, değil mi?” dedi Ray kocaman gülümseyerek. “Hem Sadie alınmaz zaten.”

Panik damarlarımda asit gibi dolaşıyordu. Parmaklarımı kucağımda birleştirdim, sonra ellerimi arkama geçirdim. Hiçbir şey beni sakinleştirmiyordu.

“Tamam.” Ray bir yarışma programı sunucusu gibi davranarak ellerini çırttı. “Karar verdik. Senden... Julius’ı öpmeni istiyoruz.”

Beynimin fişi çekilmiş gibi hissettim.

Ona öylece bakakalmıştım; şaka mı yapıyorlardı yoksa yanlış mı duymuştum? Öyle olmalıydı. Benden böyle bir şey istemelerine imkân yoktu. O e-postaları okudukları için artık nasıl bir geçmişimiz olduğunu *biliyorlardı*. Son on yıldır birbirimizden nefret ettiğimizden haberdarlardı.

Ama tabii ki yapmamı istedikleri şey tam olarak buydu.

Bakışlarım tekrar Julius’a kaydı. Tepkisini görmem gerekiyordu. Bu fikir yüzünden tiksindiğini, öfkeli olduğunu ya da benim bu kadar utanmamdan memnun olduğunu görmeyi bekledim. Ama yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Herhangi bir duygu belirtisi yoktu ve nedense bu daha da kötüydü. Belki de onu ne kadar az etkilediğimin, bunun onun için hiçbir şey

ifade etmediğinin göstergesiydi. *Benim* onun için hiçbir şey ifade etmediğimin.

Sanki göğsüme bir taş oturmuştu ve kanın kalbime pompalanmasına engel oluyordu.

“Eee?” diye meydan okudu Ray.

Yutkundum. Kendimi Julius gibi umursamaz davranmaya zorladım. “Tabii, neden olmasın?”

Çemberden şaşkınlık mırıltıları yükseldi. Ray bile karşı çıkmamı beklermişçesine donakalmıştı.

Julius da kaşlarını hafifçe çatarak bana bakıyordu. Onu da gafil avlamayı başarmıştım. İçimde filizlenen galibiyet hissi tıpkı bir yarışta onu geçtiğimde hissettiklerime benziyordu.

“Hadi,” dedim ayağa kalkıp eteğimi düzeltirken. Kimsenin ellerimin ne kadar titrediğini görmediğini umuyordum. *Alt tarafı bir öpücük*, dedim kendime. *Alt tarafı bir oğlan*.

Julius önce tereddüt etse de sonra ayağa kalktı. Kimse konuşmadı; herkes bizi izliyordu, pürdikkat odaklanmışlardı, etraf fırtına öncesi sessizliğe bürünmüştü. Işıklar iyice loşlaşmış gibiydi, aramızdaki mesafe varla yok arasındaydı, sanki hem kilometrelerce uzaktık hem de çok yakındık.

Bekliyordu. Kendimi rezil etmemi. İlk adımı atmamı.

Öfkemin gerginliğini bastırmasına izin verdim ve gözlerimi kapayıp onu öptüm. O kadar hızlı, o kadar hafif bir öpücüktü ki geri çekilmeden önce sadece bir anlığına dudaklarının yumuşaklığını hissedebildim.

Aman Tanrım.

Yaptım.

Gerçekten bunu yaptım.

Çocuklar arkada gülüşüyordu. Biri bana seslendi ama onları duyamıyordum. Bu artık onlarla ilgili bir mesele değildi. Bu sadece bizimle, kalbimin çılgınca atışıyla ve alev alev yanan yüzümle ilgiliydi.

Julius da olanlara inanamıyormuş gibi parmağının ucuyla dudaklarına dokundu. Sonra doğruldu. Başını yana eğdi, siyah gözlerinde alaycı bir bakış vardı. “Sen buna öpücük mü diyorsun?” diye homurdandı. Sesi her zamankinden daha kısık çıkmıştı ve bunun için harcadığı çabayı boğazının hareketinden anlayabiliyordum. “Bu neredeyse hiçbir şeydi.”

İçimdeki ateş daha da harlandı, tüm tereddütlerimi ve mantığımı yakıp götürdü. O küstah suratına tokadı basmak istiyordum ama sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi.

“O zaman buna ne dersin?” dedim ve cevap veremedem gömleğinin yakasını tutup onu kendime çektim.

Bu sefer dudaklarımız buluştuğunda geri çekilmedim. Parmaklarımı boynundan saçlarına götürüp öpücüğü derinleştirdim. Bir anlığına şaşkınlığını, tüm vücudunu saran o gerginliği hissettim ve *Ben kazandım*, diye düşündüm. Onu haksız çıkarmıştım. Fakat sonra öpücüğüme karşılık vermeye başladı, beni kendine iyice yaklaştırdı ve o an içimde bir şeyler değişti, dengem şaştı.

Böyle olmaması gerekiyordu. Ama bu düşünce, onun öpücüğünün etkisi altında kaybolup gitti.

Çünkü öncesinde kendime yalan söylemişim. Julius sıradan bir çocuk değildi. O benim düşmanımdı. Dengimdi. Kıyas noktamdı. Sürekli daha iyi olmaya, zekâmla alt etmeye ve etkilemeye çalıştığım kişiydi. O, gözümün kenarında hareket edip duran hedefti, tüm planlarımı etrafında yaptığım kişiydi, başlangıç ve bitiş noktamdı, diğer her şeydi. Tüm hayallerim ve kâbuslarım sadece ama sadece onunla ilgiliydi.

Odaklanamıyordum. Bu işin en kötü yanıysa hiç de berbat hissettirmemesiydi; tenime değen teninin sıcaklığı, beni sımsıkı tutması ya da boğazından çıkan o kesik kesik nefesi hiç de kötü değildi.

Böyle kalmak istiyordum.

Devam etmek istiyordum.

Bunu düşünür düşünmez panik beni ele geçirdi ve mantığıma dair neyim kaldıysa onu devreye soktu. *Hayır. Hayır.* Bunu istememeliydim. Bunu yapmamalıydım bile. Onu göğsünden ittiğimde beni hemen bıraktı, gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri sanki bir rüyadan uyanmış gibi iki yanına düşmüştü.

İkimiz de konuşmadık, nefes nefese kaldığımı fark ettiğimdeyse çok utandım.

Sert ve boğuk bir ses tüm odayı sardı.

“Vay canına.” Biri ıslık çaldı. “Sadie’nin böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordum...”

Normal bir günde sırf bu cümle bile beni utançtan yerin dibine sokardı. Ama dikkatim tamamen Julius’taydı.

“Müsaadenizle,” diye mırıldandı boğazını temizleyerek. Gözlerime bakmıyordu. “Ben dışarı çıkıp—” Cümlesini bitirmeden eliyle kapıyı işaret etti, sonra da büyük ve hızlı adımlarla dışarı çıktı, omuzları gerilmişti.

Yüzümün ne kadar kızardığını düşünmek bile istemiyordum.

“Ben de, şey, içecek bir şeyler alayım,” dedim. Sesim tuhaf biçimde boğuk çıkmıştı. “Cesaret işini tamamladım zaten.”

Kimse beni durdurmaya çalışmadı.

Dışarı çıktığımda akşam havası bedenimi sardı.

Aylardır olmadığı kadar sıcaktı ve arka bahçemizde ilkbaharın ilk izlerini görebiliyordum. Tomurcuklanan güller, taze çimenlerin kokusu, ağaçlarda tüneyen kuşların cıvıltısı. Rüzgâr saçlarımı dalgalandırdı, eteğimi havalandırdı. Gökyüzü kapkaranlıktı, hiç yıldız yoktu ama arka verandadaki küçük pembe ve mavi ışıklar sanki yıldızlar yere inmiş gibi yanıp sönüyordu.

Julius da gökyüzüne bakıyordu, silüeti altın sarısı bir ışıkla aydınlanmıştı. Kollarını parmaklıklara dayamıştı, yaklaştığımda tırnaklarını avuçlarına bastırdığını fark ettim.

Tahta zemin üzerinde yavaş yavaş yürüyordum. Manşetlerimi çekiştirdim, aniden gerilmiştim. Nasıl davranacağımı, ne diyeceğimi bilemiyordum. Peşinden neden buraya geldiğimi bile bilmiyordum.

Sonra Julius hızla arkasını döndü. Yüzünden öyle çeşitli duygular geçti ki ben her birini seçmeden ifadesini hemen düzeltti fakat geriye tek bir şey kalmıştı: Öfke. “Bunu yapmak zorunda mıydın?”

Ses tonundaki zehri duymamla donup kaldım. “Ne?” dedim, kafam karışmıştı. “Ne demek istiyorsun? Ben... Cesaret, oyunun bir parçasıydı. Benden bunu yapmamı istediler.”

“Sırf çocukça bir oyun için tiksindiğin birini öper misin sen? Sırf insanlar sana yap dedi diye?” Sesinden küçümseme akıyordu. Her kelimesi bir oktu ve hedefi her seferinde on iki-den vuruyordu. “Onların ne düşündüğünü gerçekten bu kadar mı önemsiyorsun?”

Bu öyle saçma ve utanç vericiydi ki konuşamadım bile. Dakikalar önce onu öptüğüme inanamıyordum. Beni kendisine öyle yaslamasına izin verdiğime inanamıyordum, parmaklarını benimde öyle gezdirmesine—

Sanki o da öpücüğümüzü hatırlamış gibi yüzünde bir ifade belirdi.

“Senin *sorunun* ne?” demeyi başardım en sonunda. “Madem beni öpmek istemiyordun o zaman reddetseydin.”

“Öyle bir şansım mı vardı? Beni kendine çeken send—”

“Sen de karşılık verdin,” diye sözünü kestim. Sinirden sesim titriyordu. “Sen de beni öptün.”

“Refleksti sadece,” dedi. “Tabii senin bunu bilmeni beklemiyorum—”

“Bunu bilmeyeceğimi de nereden çıkardın?”

İşte bu, çenesini kapamasına yetti.

Bana dik dik baktı. Kalın duvar sayesinde partideki tüm sesler, müziğin bası, şişelerin birbirine çarpması, kahkahalarla

bölünen konuşmalar, kilometrelerce öteden geliyor gibiydi. Sanki başka bir dünyaya, başka bir zamana, başka bir yer aitti. “Bu... senin ilk kez birini öpüşün değildi,” dedi. Cümlesi kulağa biraz soru gibi geliyordu.

“Tabii ki değildi.” Sadece ikinci öpücüğümdü ama onun varsayımlarını boşa çıkarmaktan hoşlanıyordum. Hem az önce olanların bir anlamı varmış gibi bir izlenim de vermek istemiyordum çünkü yoktu. Olmamalıydı.

“Kim?” dedi. Bu net bir soruydu.

Parmaklıklara yaslandım, ona bakmıyordum. “Niye umurunda?”

“Değil,” dedi hararetle. “Ama bilmek istiyorum.”

“Eh, ben sana söylemek istemiyorum,” dedim sırf zorluk çıkarmak için. Gururumu benden çekip aldığı için ben de onu bir şeyden mahrum bırakmak istedim.

“Bizim okula mı gidiyor?” diye ısrar etti ama sonra sözlerini düzeltti. “Hayır, bu mümkün değil. Bununla ilgili dedikoduları kesin duyardım.”

Kasıtlı olarak sessizliğimi korudum.

“Tatilde o zaman. Kampta mı?”

Haklıydı.

Yüzümden belli olmalıydı çünkü konuyu deşmeye devam etti. “Kamptaydı, değil mi? Şu doğa kamplarından birinde mi?”

Akademik bir şeyle uğraşmak yerine odun kesmek, dikmek ya da *marshmallow* pişirmek gibi şeyler öğrenmek için kampa gideceğimi düşünmesi benim için yenilir yutulur değildi. “Yazılım kampı,” dedim ama sonra dudaklarının kenarının tatminle kıvrıldığını gördüm. Benimle oynamıştı. Tabii ki. Yaz tatilinde derslerime çalışmak varken vaktimi bir doğa kampında harcamayacağımı çok iyi biliyordu.

“Yazılım kampı demek,” dedi. Bunu ağzında ekşi bir tat bırakmış gibi dillendirmişti. “Adı ne?”

Savunmaya geçmemle omuzlarım gerildi. “Hiç umursamayan birine göre ne çok detay soruyorsun.”

“Sana umursamadığımı söyledim.” Durdu ve dudaklarında küstah bir gülümseme belirdi. “Ben daha çok seninle çıkacak kadar... rafine zevkleri olan kişiyi merak ediyorum. Ama tabii, bunları uyduruyorsan—”

“Uydurmuyorum,” dedim. Korkuluktan uzaklaşıp hızla ona döndüm. Hata yapmıştım. Karanlıkta tehlikeli görünüyordu, etraftaki ışıklar elmacık kemiklerini ve keskin bakışlarını iyice açığa çıkarıyordu. “Adı Ben’di. İkinci seminerimizden sonra bana çıkma teklif etti. İstersen onu araştırabilirsin. Yüzücüydü ve bahar tatilinde çocuklara yüzme dersi veriyordu. Herkes onun çok yakışıklı olduğunu söylemişti.”

İlk randevumuzdan iki hafta sonra beni terk ettiği kısmını kendime sakladım. O olaydan önceki gece bilgi yarışması vardı ve benim takımım onunkini yenmişti. Yarışma bittikten sonra elimde plastik kupa, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yanına gitmiştim, etkilenmesini bekliyordum ama o beni tebrik bile etmemişti. Konferans salonunun önünde beni terk ettiğinde çok ciddi olduğumu söylemişti. Yüzünü ovuşturarak, *Her şey senin için bir yarış, Sadie, diye ben suçlamıştı. Umursadığın tek şey kazanmak. Sürekli etrafında olmak çok yorucu, demek istediğimi anlıyor musun? Ben rahatlamayı bilen birini istiyorum.*

Şimdi düşündüğümde bu tuhaf geliyordu. Çünkü Julius da geçmişte beni bir sürü şeyle itham etmişti ama ciddi olmam bunlardan biri değildi. Bir şey için çok fazla olmam. Kazanmak istemem. Kazanmanın bu kadar anlamlı olmasının bir sebebi de oydu.

“Sen... yakışıklı olduğunu düşündün mü?” diye sordu Julius. Kelimeler ağzından zorla çıkmış gibiydi.

Düşündüm. Evet, diğer insanların Ben’i biyolojik seviyede neden yakışıklı bulduğunu anlayabiliyordum. Yüzücü vücudu,

kalın kirpikleri ve ıslıl ıslıl bir gülümsemesi vardı. Onu ne zaman düşünsem aklıma yaz mevsimi gelirdi: tuzlu hava, sıcak kum ve uçsuz bucaksız deniz. Soğuk bakışları ve sert tavırları olan Julius'a hiç benzemiyordu. Julius kışın en sert hâliydi; dile değen buz, kırağı ve karanlık bir koridorda havaya karışan soğuk nefesti.

Ama ona bunu söylemedim. "Evet," dedim çenemi kaldırarak. "Tabii ki. Üstelik çok iyi öpüşüyordu."

Julius sessizleşti.

Bu hâli beni geriyardı. "Ne? Kışkandın mı yoksa?" Sırf onu sinirlendirmek, ondan bir tepki alabilmek için böyle söylemişim.

Beklemediğim şeyse yanaklarının kızarması, ellerini yumruk yapmasaydı. "Ne diye kıskanacakmışım?" diye çıkıştı alaycı bir tavırla, yüzünden tiksinti akıyordu. "Seni bir daha öpmektense ölmeyi tercih ederim."

Utanç tenimi yakıyordu. Sanki kanım kaynıyordu. Alevler damarlarında geziyor, boğazımı dolduruyor, ciğerlerimin içine yerleşiyordu. Canım yanıyordu. Canım o kadar yanıyordu ki dikkatimi dağıtmanın tek yolu öfkemi kusmaktı. Ondan intikam almak, onu incitmek, onu beni yaraladığından daha fazla yaralamak istiyordum. Öne atıldım ve aklıma gelen ilk şeyi yaptım: Ona tekme attım. Çok sert bir tekmeyle dizine vurduğum. Çıkan ses beklediğimden daha yüksekti ve bu tatmin edici ses kendi kemiklerimde yankılandı.

Kısmen acı, kısmen şokla resmen tısladı. "Sen *aklını mı kaçırdın*, Sadie?"

"Hak ettin," dedim öfkeyle. Kulaklarımda kanımın uğultusunu duyabiliyordum. Başım zonkluyordu. Bu geceyle ilgili hiçbir şey gerçek gelmiyordu.

"Sadie—"

Ama ben yeterince vakit harcamıştım. Onu buraya kadar takip etmek en başından berbat bir fikirdi. Ne ummuştum?

Julius Gong'tan ne beklemiştim? O yüzden adımı tekrar söylediğinde –belki bir açıklama talep etmek için belki de yüzüme bir hakaret daha etmek için, kim bilir– onu duymazdan geldim. Saçlarımı omzumun üstünden savurdum ve hızla eve girip kapıyı arkamdan sertçe çarptım, öyle ki cam paneli sallandı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Eve kelimenin tam anlamıyla kaos hâkimdi. Birkaç saniye boyunca yapabildiğim tek şey olanları dehşet içinde izlemektir. Biri annemin en sevdiği porselen vazonun içine içki doldurmuş, vazoyu devasa bir şarap kadehi olarak kullanıyordu; havadaki narenciye kokusu o kadar ağırdı ki neredeyse tadını alabiliyordum. Üç çift bir kanepede arka arkaya oturmuş öpüşüyordu, sanki en rahatsız edici sesi kim çıkaracak ya da en çok kim frikik verecek diye yarışıyorlardı. Yemek masası, ortada dönen hararetli *beer pong* oyununa daha fazla yer açmak için iyice geriye itilmişti; tüm sandalyeler köşeye istiflenmiş ve meyve tabağı da yere koyulmuştu. Arada sırada biri sinirle ya da neşeyle bağırıyor, ardından kalabalık tezahürat yapıyordu. Her yerde ambalaj kâğıtları, yarısı boş plastik bardaklar ve nereden çıktığını ancak Tanrı'nın bildiği simler vardı. Daha da kötüsü, insanların sokakta giydiği ayakkabıları evin içinde de giydiklerini fark etmeye başlamıştım, bej halının üstünde çamur izleri bırakıyorlardı.

Derin bir nefes almaya çalıştım ama az daha boğulacaktım.

Bu, tam anlamıyla bir kâbustu.

Ve hepsi tamamen benim suçumdu.

Daha önce hiç bu kadar aptal ve çaresiz hissetmemiştim. Bu partiyi düzenlememeliydim. Ben benimle ilgili söyledikle-

rinde haklıydı. Ben *rahatlamayı bilen*, okul arkadaşlarını evine davet edip ortalığın toz duman olmasına izin verebilen bir kız değildim. Her şeyi kontrol altına almam gerekiyordu. En yakınımdaki çocuğa, “Elindekileri lütfen bırakır mısın?” dedim. Çocuk beyzbol takımındaydı ve şu anda elinde aynı anda beş elma çeviriyordu.

Ama müzik son ses açıldı ve basın şiddeti duvarları sarsıyordu. Sesim bu karmaşanın içinde kayboldu.

“Alooo?” boğazımı patlatırcasına bağırarak tekrar denedim. Bu da işe yaramayınca omzunu dürttüm.

“Ne?” Çocuk elmaları çevirmeyi bırakmadan bana döndü. “Ne istiyorsun?”

“Elmalar... Bir şeye çarpacak—”

Ben daha cümlemi bitiremeden çocuğun eli kaydı ve elmalardan biri fırlayıp kitaplıktaki saksıyı devirdi. Saksı tuzla buz olurken her yer toprağa gitti.

“Tüh,” dedi çocuk belli belirsiz bir sesle. “Belki ben—”

“Yok, yok, sorun değil.” Kalan elmalara odanın başka yerlerine fırlayacaklar diye korkarak baktım. “Sen... sadece burada kal. Bunu ben hallederim.”

Dans eden terli bedenlerin ve kahkaha atan arkadaş gruplarının arasından geçerek çamaşır odasındaki temizlik dolabına gittim ama içeriden futbol takımının yıldızlarından biri çıktı. Uzun boylu, bronz tenli, yakışıklı ve ağzıyla içmeyi bilmemekle ünlü Jonathan Sok. Elinde boş bir bira şişesi sallıyordu ve evdeki tek süpürge'nin üstüne ata biner gibi çıkmıştı.

Daracık alanda atın üstünde dört nala koşar gibi dolanarak, “Atıma bak,” diye bağırdı neşeyle. O kadar sarhoştur ki kelimeler güç bela anlaşılıyordu. Ama konuşmaya devam etti. “Atıma bak, atıma bak, atıma bak—”

“Evet, görebiliyorum,” dedim sırf gönlü olsun diye. Ama aslında süpürgemi geri istiyordum. “Onu bana verebilir misin acaba—”

“Bu bir *at*,” diye karşı çıktı dudaklarını büzerek. “İsmi de Wendy.”

Burada oturup cansız bir nesnenin adını tartışamayacak kadar yorgundum. “Tabii, neyse. Gerçekten şu dağınıklığı temizlemem lazım...”

Sıçrayarak önümden çekildi. Şu âna kadar insanların gerçekten sıçrayabildiklerini düşünmemiştim. “Önce beni yakalaman gerek,” dedi.

“Hayır, bu bir oyun değil—” Tam süpürgeye uzandığım sırada arkasını döndü ve süpürge ucuyla suratıma bir tane geçirdi.

O kadar da acıtmadı. İz bırakacak kadar değildi. Ama ani fiziksel şok beni geriye sendeletmişti. Sanki içimde bir şeyler yerinden oynamıştı. Belki zaten çoktan dengemi yitirmiştim, belki de Julius’ı öptüğümünden ya da onu dışarıdayken tekmelediğimden beri öyleydim. Belki de bu, her şeyin yerle bir olması için tek bir yanlış hamlenin –ya da benim durumumda süpürge sapıyla yaşanan talihsiz bir çarpışmanın– yettiği Jenga senaryosu gibiydi.

“Tamam, bak ne diyeceğim.” Elimi acıyan yanağımdan çektim. Jonathan Sok bana kızarmış gözleriyle boş boş bakıyordu, o kadar sarhoştur ki üzgün bile görünmüyordu. “Parti bitti.”

“Ha?”

“*Parti bitti*, dedim.” Sesim istediğimden çok daha sert ve yüksek çıkmış, etrafımdaki konuşmaları sonlandırmıştı. Hava çok boğucu geliyordu. “Her şeyi temizlemem lazım ve çok fazla insan var, o yüzden hepiniz lütfen... bilmiyorum.”

Korkunç bir sessizlik oldu. Müzik sustu, onu takip eden sessizlik kulakları sağır edecek kadar yoğun. Kendi kulaklarımın çınlamasını duyabiliyordum.

“İyi ya, tamam. Tanrım,” diye mırıldandı biri. Şişesini çöp kutusuna attı, ceketini kaptı ve kapıya yöneldi. Ardından diğerleri de sırayla toparlanıp çantalarını aldılar, ayık olanlar

arabalarının anahtarlarını çıkardılar. Birkaç kişi bana gelip parti için teşekkür etti, kimisi de dağınıklık için özür diledi. Ama çoğu yüzüme bile bakmadı.

İşleri ne de güzel düzelttim ama.

Gözlerim de yüzüm de yanıyordu. Evdeki herkes teker teker gitmiş, beni yerdeki toprak, ters dönmüş vazolar ve sandalyelerin ortasında tek başıma bırakmıştı. Biri içimi lime lime etmiş gibi hissediyordum. Ağlamaktan daha kötü bir histi çünkü kaçabileceğim bir yer yoktu; utanç ve hayal kırıklığı içimde sıkışıp kalmıştı.

Kapının son kez kapanışını izlerken şöyle düşündüm: *Bir şey ne zaman onarılamayacak kadar bozulmuş olur?* Bir halı kaç delikten, kaç söküntüden sonra tamir edilmesi mümkün olmayacak o noktaya gelirdi? Ne zaman çöpe atılmayı hak ederdi?

“Vay canına. Burası gerçekten dağılmış.”

Sesi duyunca olduğum yerde zıpladım, yüreğim ağzıma geldi.

Herkesin gittiğini sanıyordum ama arkamı döndüğümde Julius’ı gördüm. O kalmıştı. Yüzünde alışık olmadığım bir ifade vardı, kararsız ama yumuşaktı, sanki içinde bir sızı varmış gibiydi. Salonun turuncu ışıklarının altında, dışarda gökyüzünün ve gölgelerin altında görüldüğünden çok daha savunmasız görünüyordu.

Onu tekmelediğim için beni özür dilemeye zorlayacak mı diye merak ettim. Minicik bir parçam suçluluk hissetse bile bunu yapabileceğimden emin değildim.

Ama başka bir şey söylemedi. Sadece kollarını sıvadı ve kanepenin kirlentlerini düzeltmeye başladı.

Ona bakakaldım. “Ne yapıyorsun?”

Başını kaldırıp bana bakmadı. “Ne yapıyor gibi görünüyorum?”

“Ben...” Ağzımdan başka bir şey çıkmadı. Bunun bir nevi oyun olduğunu düşündüm ama sonra eğilip yerdeki konfetileri temizlemeye başladı; gözleri karanlık ve ayık, yüzüyse ciddiydi.

Tereddütle ona katıldım. İkimiz de konuşmadık ama bu sessizlik artık ölümcül bir darbe gibi gelmiyordu. Aksine huzurluydu. Sadece yaptığım işe, bu dingin ritme ve süpürge'nin çıkardığı hışırtılara odaklandım. Belki daha önce bisiklet kulübesinde birlikte çalıştığımızdan birbirimizi anlıyorduk. O, ben sormak zorunda kalmadan çöp kutusunu boşalttı, ben de ne zaman uzandığını görsem ona suyu uzattım.

Psikoloji derslerinden birinde öğretmen bize anıların nasıl oluştuğunu anlatmıştı. Yıllar içinde hangi anıların akılda kaldığını. Her zaman en önemli sandıklarımız, dönüm noktaları olarak gördüklerimiz kalmazdı. Mesela on üçüncü yaş günüm için ne yaptığımızı hatırlayamıyordum. Bahar Festivali için Çin'e gittiğimiz zamanı ya da o çok prestijli Çok Yönlü Öğrenci Ödülü'nü aldığım günü de.

Ama bir gün okuldan eve döndüğümde mutfaktan gelen limonlu kek kokusunu ve o keki annemle birlikte indirimden aldığı yeni porselen tabaklarda yediğimizi hatırlıyordum. Dokuz yıl önce, Max'le birlikte etrafa ekmek kırıntıları dökerek ördekleri eve çekmeye çalıştığımız sıradan cumartesi gününü hatırlıyordum. Sokakta, gömleğinde canlı mı canlı çiçek desenleri ve çantasına da karahindiba çiçeği işlenmiş yaşlı bir kadının yanımdan geçtiğini hatırlıyordum. Kadınla hiç konuşmamış ve onu bir daha hiç görmemiştim üstelik.

Şimdi, daha bu an yaşanırken bile bunu da her zaman hatırlayacağımı biliyordum. Parke zemindeki konfetinin parlaklığını. Bizi çevreleyen geceyi. Julius'ın gözünün üstüne düşen o bir tutam saç. Ve ateşkes gibi, savaşta kısa bir mola gibi gelen bu sessizliği. Ya da daha fazlası.

"Şey," dedi Julius, annemin tahta heykellerinden birine takılmış parti şapkasını dikkatlice alırken. "Sanırım yakında bir parti daha düzenlemeyeceğini söyleyebiliriz?"

Düşüncesi bile midemi bulandırmıyormuş gibi alayla güldüm. “Hayır. Hayır, zaten muhtemelen bu partiyi de vermemeliydim. Ben sadece... Düşünmüştüm ki...”

“E-postaları telafi edebileceğini düşünmüştün.”

Bunu birinden, hem de Julius’ın ağzından duymak çok utanç vericiydi. Kulağa çok ezikçe geliyordu.

“İyi de neden?” diye directti.

Konfetilerin kalanını ufak bir yığında topladım. “Ne demek *neden*? Çok fazla seçeneğim yoktu. Herkese özel olarak özür mektubu yazıp onlarda açtığım duygusal yaralar için pahalı bir hediye alacak bütçem yok.”

“Yani, neden herkesin seni affetmesi için çabalaman gerektiğini düşünüyorsun? Affedilecek ne var ki? O e-postaları yazarak doğru bir şey yaptığını söylemeye çalışmıyorum,” diye ekledi aceleyle, yüzümdeki ifadeyi görünce. “Ama Rosie’ye yazdığını okudum. Bilim fuarı için senin fikrini çalmış. Eğer burada affedilmekten bahsediyorsak onun da senden af dilemesi gerekmez mi?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Başka insanların bana ne borçlu olduğunu falan düşünmemiştim, sadece kendi sorumluluğumu biliyordum. “O... farklı,” dedim sonunda. “Rosie daha öfkeli.”

“Sen de öylesin.”

“Evet ama o bunu pek umursuyormuş gibi görünmüyor. Ama ben öyle değilim. Ben gerçekten—” Nefesim tılandı. Başımı öne eğip konfetileri plastik bir kaba boşalttım; bu yapay renklerin havada dönerken ışıktaki nasıl göründüklerini izledim. “Ben gerçekten insanların bana kızmasına katlanamıyorum. Bunun başkaları için basit bir şey olabileceğinin farkındayım ama benim odaklanabildiğim tek şey bu. Olanları unutup öylece hayatıma devam edemem. Sanki göğsümün ortasında bir ağırlık var. Ben her zaman suçlu hissedeceğim. Her zaman kendimi affettirmeye çalışacağım.”

Cevap vermedi ve bende gereğinden fazla konuştuğumu fark ettim.

“Boş ver,” diye mırıldandım. “Sen anlamazsın.”

“Anlamaya çalışıyorum.”

İrkilerek başımı kaldırdım ve göz göze geldiğimizde içimi bir sıcaklık bastı. Bu sefer ben, “Neden?” diye sordum.

Bir saniyeliğine gözlerime baktı. İki. Üç. Her saniyeyi, aldığım kesik nefeslerim gibi saydım. Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı, sonra elindeki yarısı dolu poşeti yere bırakınca içindeki ezilmiş teneke kutuların ve kapların tıngırdamasıyla sessizlik bozuldu. “Bilmiyorum.” Boğazını temizledi. Oturma odasını işaret etti. “Ben... ben gidip orayı temizleyeyim. Sanırım birileri ders kitaplarıyla Eyfel Kulesi yapmaya çalışıyordu.”

Sanki nereye gittiğiyle hiç ilgilenmiyormuşum gibi başımı aşağı yukarı salladım. “Tamam. Teşekkürler.”

Arkasından bakmamak için çok çaba sarf ettim. Aramızdaki mesafeyi korumak, salonda kalmak, konuşmamız hakkında uzun uzun düşünmemek içinse daha çok. Ama sayesinde temizlemem gereken pek bir şey kalmamıştı. Etrafı silip son kalan şeyleri de elektrik süpürgesiyle aldıktan sonra kanepeleri yerlerine ittim ve kapının girişinde durakladım.

Etraf çoktan toplanmıştı. Julius masamın başında durmuş, elindeki fotoğrafa bakıyordu. Fotoğrafa o kadar odaklanmıştı ki burnunun dibine gelene kadar beni fark etmedi bile.

“Ben şey yapmak istemedim—” Hızla arkasını döndü. Kızmıştı. “Yemin ederim etrafı kurcalamıyordum. Biri dolaptan bu albümü çıkarmış, birkaç fotoğraf da içinden düşmüş ve...”

Bakışlarım fotoğrafa kayınca kalbim sızladı.

On yıl öncesine ait eski bir aile fotoğrafımızdı. Bir *hot pot* restoranındaydık, dördümüz de önümüzde tabaklarla yuvarlak bir masanın etrafında oturuyorduk. Max, dimdik saçları ve tombul yanaklarıyla çocukluktan daha yeni yeni çıkıyordu. Üzerinde, önündeki diş macunu lekelerini temizlemek için bile

çıkarmaya yanaşmadığı o çok sevdiği basketbol forması vardı. Annem en sevdiği hırkasını ve balıkçı yaka kazağını giymiş, kuzguni saçlarını o gecedan sonra hiç yapmadığı şekilde bukle bukle yapmış ve özenle şekillendirmişti. Babamsa bana o kadar gururlu bakıyordu ki nefes almak bile can yakıyordu. Çok... mutlu görünüyorduk. Gerçek olmasa bile o kadar inandırıcı görünüyordu ki dünyanın en iyi sihirbazlık gösterisi falan olmalıydı. Uydurma. Hayal ürünü. Çünkü bu fotoğrafın üstünden bir ay bile geçmeden babam çekip gitmişti.

“Babanı hiç görmemiştim.” Julius bunu çok dikkatli söylemişti çünkü şimdiye kadar ne olduğunu bildiğine emindim. Saklamak için çok uğraşsak da herkes kısmen biliyordu. Baban on yıl boyunca bir kere bile Babalar Günü kahvaltısına gelmeyince insanlar elbette bir sorun olduğundan şüphelenirdi.

“Muhtemelen artık böyle görünmüyordur,” dedim fotoğrafı elinden alarak. Onu yırtma dürtümü bastırdım. Ya da bağıma basma. “Yani, bilemem tabii. Belki sakal bırakmıştır.” Bu her zaman söylendiğimiz şeylerden biriydi. Babam ne zaman bu konuyu açsa annem, *Sinek kaydı tıraşlı adamları tercih ederim*, diyordu. *Sakal bıraktığın gün boşandığımız gün olur*. Bizim ailede yıllarca dönüp duran bir şakaydı.

Julius, hâlâ o temkinli tavrıyla bana bakıyordu. Sanki altımızdaki zemin camdan yapılmış gibi. *Sen anlamazsın. Anlamaya çalışıyorum*. “Zor mu? Babanın yanında olmaması?”

“Hayır,” dedim hemen refleksiyle. Alışkanlıktan. Bunu kendime o kadar çok söylemişim ki bazı günler gerçekten doğru olduğuna inanıyordum. Fotoğrafı albüme geri koyup albümü hızla kapadım ve nedense konuşmaya devam ettim. “Yani, ben... Onu özlediğimden değil ama bazen hâlâ burada olsa hayatım nasıl olurdu diye merak ediyorum. Tıpkı geçen sene annemle şarj aletini kim unuttu diye kavga ettiğimiz zamandaki gibi. Annem bana bağıırıyordu ve o an babamın orada olup... araya girmesini istedim. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini.

Beni rahatlatmasını ve ikimiz de sakinleşene kadar annemi alıp götürmesini.

“Ya da kulağa çok saçma gelse de en sevdiğim restorana gittiğimiz zamanlar. Annemle abimin damak zevki çok benzer, yani ikisi de baharatlı ve ekşi şeyler sevmez. Ama ben ve babam her zaman ekşili tavuk sipariş ederdik. Porsiyonları iki kişilik, o yüzden... artık yiyemiyorum. Çünkü paylaşacak kimsem yok.”

Çünkü tek bir ebeveyne sahip olmak yeterliydi.

Olmayana dek.

“Peki, bu denklemde abin nerede?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Abim mi?”

Kafamın karışmasına şaşırmış hâlde başıyla albümü işaret etti. “Ailenin en büyük çocuğu o değil mi? Yani onun... ne bileyim işte, sorumluluk alması falan gerekmiyor mu?”

“Hayır. Hayır ama bu onun suçu değil,” diye ekledim telaşla, kaşlarının çatıldığını görünce. *Tabii ki onun bir suçu yok. Hepsi senin suçun,* diye fısıldadı tanıdık bir ses kafamın içinde. “O bana kıyasla babamın gidişinden daha çok etkilendi. Eskiden hiçbir davranış problemi yoktu ama babam gittikten sonra... sanki pes etti, her şeyden vazgeçti. Dersleri ekmeye, ödevlerini geç teslim etmeye ve okulda başını derde sokmaya başladı. Dürüst olmak gerekirse ilgilendiği tek şey basketbol gibi görünüyordu. O olmasa üniversiteye gidebilir miydi ondan bile emin değilim.”

Julius söylediklerimi tek kelime etmeden dinledi ama bakışlarını benden hiç kaçırmıyordu.

“Özür dilerim,” diye mırıldadım. Yanından geçip albümü dolaba kaldırdım. Bana ne olduğunu, neden tüm sırlarımı *Julius*’a anlattığımı bilmiyordum.

“Neden özür diliyorsun?”

“Özür dilerim, özür dilemek istememiştim,” dedim ama sonra ağzımdan ne çıktığını fark ettim. Göğsümden bir kıkır-

dama koptu ve içimi kaplayan o buz birazcık çözüldü. “Tamam, hayır, aslında sözümü geri alıyorum. Özür falan dilemiyorum. Hiçbir şey için.”

“Evet, beni tekmelediğin için kesinlikle özür dileyecek gibi görünmüyorsun.”

Hemen gerildim ama kafamı kaldırıp ona baktığımda dudaklarının kenarının kıvrıldığını gördüm. Sanki sadece bize özel bir şakayı paylaşmıştık. Ben rahatlayamadan bana bir adım yaklaştı ve aramızdaki hava birden alev aldı.

“Diğer şeyle ilgili de üzgün gibi değildin...” Bilerek sustu, bakışları dudaklarıma kaydı. Olması gerekenden daha uzun bir süre orada takılı kaldı.

Olmamış gibi davranmak için uğraşsam, hafızamdan silmek için çabalasam bile bu da asla unutamayacağım o anılardan biri olacaktı.

Julius Gong’u öpüşüm.

Onu öpmüş ve bunu isteyerek yapmıştım.

Aramızdaki sıcaklık damarlarıma yayılınca dikkatimi dağıtmak için arkamı döndüm. Ondan uzaklaşmak için. Bu geceyi geride bırakmak için. Göğsümdeki daralmadan, herkesin hayal kırıklığına uğramış olmasından ve bu partinin sonuçlarının ezici ağırlığından. Derken dikkatimi gerçekten dağıtacak bir şey gördüm. Masada bir şişe bira duruyordu. Açılmamış. Dokunulmamış. Parmaklarım ona doğru gitti.

Yapabilir miydim?

Bunu düşünmem bile şaşırtıcıydı. Bu çok fevri, aptalca ve hiç ama hiç benlik olmayan bir şeydi. Ama bu akşam kaç defa fevrice davranmıştım? Bir kere daha davransam ne çıkardı?

İnsanların benimle ilgili sık sık yanıldığı bir konu vardı: Her zaman en iyi olmaya çalıştığımı düşünüyorlardı. Zirveye ne kadar yakınsam o kadar mutlu olduğumu. İş o raddeye gelirse yüzde otuzu sıfıra tercih edeceğimi; ortalama olmanın en azından *kötü* olmaktan daha iyi olduğunu düşündüğümü.

Ama ben uçlarda gezen biriydim. En iyisi olamazsam en kötü olmakta en iyisi olmayı tercih ederdim. Düşeceksem bunu yarım yamalak yapmaktansa dibine kadar düşmeyi tercih ederdim.

Kendimi mahvetme yoluna girdiysem neden düşmanımı öpmekle yetinecektim ki?

“Onu içmek istemezsin,” dedi Julius, sesiyle kafamın içinde dönen tilkileri bölmüştü. Başını avcı bir kuş gibi yana eğmiş, beni dikkatle izliyordu. Sesi kendinden çok emin çıkmıştı. Sanki benden daha iyi biliyormuş gibi. Sanki hep benden daha iyi biliyormuş gibi.

Bu tavrı çok sinir bozucuydu ve kararımı vermek için tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

Şişeyi açtım, bakışlarımı Julius’tan ayırmadan şişeden uzun bir yudum aldım. Alkol ağzımı beklediğimden çok daha fazla yaktı. Tadı ateş gibiydi. Ve alevler doğrudan beynime hücum etti.

Öksürüp tıkansam da içmeye devam ettim.

İlk birkaç yudum iğrençti. Keskin ve acıydı, ilaç gibiydi ama daha ağırdı, insanın ağzında nahoş bir tat bırakıyordu. Yetişkinlerin alkolü bu kadar abartmalarına inanamıyordum. İnsanların böyle hissetmek için para ödemelerini aklım almıyordu. Ama sonra bedenim içten içe ısınmaya ve başım dönmeye başladı. Genelde bundan nefret ederdim: aklımın karışmasından, kontrolü kaybetmekten. Ama bu akşam keskin çizgilerimi yumuşatıyor, arka plandaki bütün sesleri tatlı bir ninniye çeviriyor ve göğsümdeki sancıyı uyuşturuyordu.

Sonraki birkaç yudumumu içmek daha kolay oldu. Tadı hâlâ çok iyi değildi ama boğazımı hafifçe yakmasını sevmiştim.

Julius’ın şok içinde kalmasından cesaret alarak birayı hızla içtim. *İşte bu onu susturur*, diye düşündüm kendi kendime. Markasını kontrol etmek için şişeyi çevirdiğimde neredeyse hepsini içmiştim. Ve o anda içtiğim şeyin bira olmadığını fark ettim. Konyaktı.

“Ah,” dedim şişeyi bırakırken. “Of. Lanet olsun.”

Başımın dönmesine şaşmamalıydı.

Daha fazla endişelenmem gerektiğini fark ettim. Bunun çok ama *çok* kötü bir şey olduğunu idrak edebilmeliydim. Pannik arka sıralarda bekliyordu, sanki varlığını bildiğim ama henüz harekete geçmemi gerektirmeyecek kadar uzakta olan bir örümcek gibiydi.

“Şu an alkolü kaldıramadığını öğrenmek için hiç iyi bir zaman değil,” diye mırıldandı Julius.

Ona gözlerimi kısarak baktım. Yüzünü inceledim. Belki de bu hem düşer hem uçar gibi hissettiğim yeni duygudan dolayı yüz hatlarının ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Masallardaki prensler gibi yakışıklı *değildi*. Ama korkmamız gerektiği öğretilen o kötü karakterler gibi güzel, soğuk ve ölümcüldü. “Alkolü kaldıramıyor değilim,” dedim. Bunu ona kanıtlamak için de her kelimeyi tane tane söylemiştim. “Sadece bir saniye önce falan sarhoş olabilir miyim acaba diye endişelendim ama şimdi...” Gözlerimi kapadım. Bedenimi dinledim. Gözlerimi tekrar açtım. “Aslında gayet iyiyim. Gözle görülür bir değişiklik yarattığını sanmıyorum? Vay canına, evet. Bu çok delice. Alkolün öylece damarlarımdan geçtiğine inanamıyorum. Konuşmamı gram etkilemedi. Okula böyle gidebilirim. Böyle *sınava* bile girebilirim. Tabii önceden çalıştığım bir şey olması şartıyla.”

Dudakları keyifle kıvrıldı. “Tabii,” dedi. “Elbette.”

“İster misin?” dedim ona kalan içkiyi uzatarak. Ne de olsa bu sadece kibar davranmaktı. “Bir kere alışınca tadı o kadar da kötü gelmiyor.”

Nazikçe şişeyi kendinden uzaklaştırdı. “Hayır, teşekkür ederim.”

“Ne istersin o hâlde? Ne istersen verebilirim.”

Basit bir soru olmalıydı. En fazla birkaç cevabı olan bir soru. Ama o, önüne üç bin kelimelik bir kompozisyon çıkmış gibi afalladı. Yutkundu. Bakışlarını kaçırdı. Sonunda, “Hiçbir şey,” dedi. “Ben bir şey istemiyorum.”

“Emin misin? Sen, yani, kızarıyorsun.” Belki buna dikkat çekmemeliydim. İçimdeki o cılız ses bunu yapmamam gerektiğini söylüyordu. Ama neden? Neden *yapmayayım*? Yalan değildi ya. Sırf daha yakından görebileyim diye ona yaklaştım. Haklıyım. Boynu kızarmıştı ve o kızarıklık yanaklarına doğru ilerliyordu. “Burada gerçekten belli oluyor,” dedim parmağımın ucuyla köprücük kemiğini takip ederek. Teni bile normal olamayacak kadar sıcaktı.

Yüzünden bir ifade geçti. Alt dudağını ıslatıp bir adım geri çekildi.

“Güneş yanığı mı bu? Ay ama dur, bu hiç mantıklı değil.” Söylediğim şey dünyanın en komik şeyiymiş gibi kendime güldüm. Her şey bana şu an çok komik geliyordu. “*Gece gece* güneş yanığı olamazsın. Yoksa... hayır. Olabilir misin? Bu mümkün mü? Sence bu bir sonraki fen sınavında çıkabilecek bir soru mu?” Bunu hemen şu an öğrenmem gerekiyordu. Bilmek zorundaydım. Bir şeyleri bilmemekten nefret ederdim. “Alex?” diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Bu sefer arkamı dönüp daha yüksek sesle, “*Alex?*” diye seslendim. “Merhaba, orada mısın?”

Julius bana dik dik bakıyordu. “Evinde saklanan Alex isminde bir adam mı var yoksa Alexa mı demek istedin?”

“E ben de öyle demedim mi zaten?” dedim sinirlenerek. “*Alexis? Alexis*, beni duyuyor musun? Cevap ver. Güneş battıktan sonra güneş yanığı olabilir miyiz gerçekten ama gerçekten bilmem lazım. Bu çok önemli.”

“Onun adı Alexa,” dedi.

“Sessiz ol.” İki elimle ağzını kapadım. “Konuşmadığında daha güzelsin.”

Elimle ağzını kapadığım için zor duyulan, hayret dolu bir ses çıkardı, nefesi avucumu gıdıklıyordu. Yüz ifadesi pek değişmedi ama saklamaya çalıştığı şaşkınlığını görebiliyordum. “Sen az önce bana güzel olduğumu mu söyledin?”

“Konuşmadığında,” diye vurguladım. “Ki şu an tam olarak bunu yapıyorsun.”

“Kabul ediyorsun yani.”

“Neyi?” Ne hakkında konuştuğumuzu çoktan unutmuştum. Belki de gerçekten sarhoş olmuştum. Ya da hafıza kaybı yaşıyordum. Bu korkunç bir düşünceydi. Ama sonra dikkatim alnına düşen o bir tutam saça kaydı. O tutama uzanmak, saçını geriye doğru itmek istedim. İçimdeki ses, *Yapma*, diye fısıldadı. Ama ses gittikçe uzaklaşıyordu. “Yumuşacık. Göründüğünden bile yumuşak,” diye mırıldandım iki parmağımın arasındaki saçıyla oynarken. Hiç kıpırdamıyordu, donup kalmıştı, simsiyah göz bebekleri kocaman olmuştu. Verdiği nefesle havanın kıpırdadığını hissettim, neredeyse acılı bir iç çekişti. “Saçını hep sevdim.”

“Nefret ettiğini sanıyordum,” dedi. Sesi kum yutmuş gibi pürüzlüydü.

Kaşlarımı çattım. Elimdeki tutamı hafifçe çektim. “Ben öyle bir şey mi dedim?”

“Dedin. E-postanda.” Sonra gözlerini gözlerime dikerek düşünmeden ya da durmadan konuştu. “*Tarağının kırılmasını ve o saçlarını aslında öyle olmadığı hâlde yumuşacıkmiş gibi gösteren hangi pahalı ürünü kullanıyorsan onun bir daha eline geçmemesini tüm kalbimle diliyorum. Çünkü senin yumuşacık olan hiçbir yanın yok, hem de hiç.*”

Bunlar benim kelimelerimdi ama onun ağzından kulağa çok farklı geliyordu. Daha mahrem bir şey gibi. İtiraf gibi. “Sen... bunların hepsini nasıl hatırlıyorsun?”

“Bütün e-postaların kelimesi kelimesine ezberimde,” dedi ama ânında bunu söylediğine pişman olmuş gibi göründü.

“Ezberledin mi?” Ağzım beş karış açık kalmıştı.

“Hayır.” Kaşlarını çattı. “Bir şey demedim farz et—”

“Ezberlemişsin,” dedim, bu sefer suçlarcasına konuşmuştum. “Aman Tanrım, kesinlikle ezberlemişsin.” Tekrar gülmeye

başladım, o kadar çok güldüm ki dengem bozuldu ve yere düşüp karnımı tuttum. Nefesim kesilene, göğsümde artık acı hissetmeyene, bu andan başka hiçbir şeyin önemi kalmayana dek güldüm. Kahkahalarım sonunda durduğunda sırtıtarak ona baktım. “Eh, Julius Gong. Görünüşe göre bana kafayı takan *sensin*.”

Gözlerini devirdi ama boynu artık iyice kızarmıştı.

“O zaman sana bir soru sorabilir miyim?” dedim.

Tedirginlikle baktı. “Değişir.”

“Önce otur,” dedim, elimle yanıma gelmesini işaret ederek.

“Oturmamayı tercih—”

“*Otur*,” dedim ve bileğinden tutup onu aşağı çektim.

“Yer soğuk,” diye itiraz etse de oturdu. Uzun bacaklarını uzatmış, ağırlığını dirseklerine vermişti.

“Senin kadar değil,” dedim. Başım dönüyordu, ona doğru dönerken kendimi ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissettim. “Tamam. Söyle bakalım. Neden hep ben?”

Kaşlarını çattı. “Ne biçim bir soru bu?”

“Neden hep *ben*?” Sanki dilim şişmiş gibi geveleyerek konuşmuştum. Sinirlenmeye başladıkça ellerim de hareket etti. “Neden... Neden bütün enerjini *benim* hayatımı mahvetmeye harcıyorsun? Ben... benden bu kadar nefret etmen için ne yaptım? Tanıştığımız günden beri böyle. Yakantop oynarken. İlkokuldaki heceleme sınavında. Tarih projemizde. *Her şeyde*. Neden her seferinde beni hedef alıyorsun?”

“Çünkü,” dedi sessizce, yüzünde meraklı bir ifade vardı. Onu daha önce hiç bu kadar ciddi, bu kadar içten görmemiştim. “Sen dikkatimi vermeye değer tek kişisin.”

Göğsüm bir kez daha acıyla sızladı ama bu sefer farklıydı. Dışı sıcak, içi kor gibiydi. Gözlerimi kapadım ve yutkundum, konuşamıyordum. Tekrar söylesin istedim. Hiç söylememiş olmasını istedim.

“Şimdi mutlu musun?” diye sordu Julius. Sesinde neredeyse öfke vardı, inat. Sanki kendine karşı bir şeyi kanıtlamak zorunda kalmış gibiydi.

Gözlerim hızla açıldı. Julius’ın ne kadar yakınımda olduğunu fark edince telaşlandım. Daha önce de bu kadar yakınımda mıydı? Köprücük kemiğinin altındaki koyu gölgeleri, irislerindeki o altın rengini, dudaklarının yumuşak kıvrımını ve boynunda atan nabzını görebiliyordum. *Bir kez daha öpüşsek ne olur?* Bu saçma düşünce aklıma düşmüştü bir kere ve bunu düşünmeden edemiyordum.

Ama bu fikir tehlikeli bir eyleme dönüşmeden önce bir araba sesi duydum. Pencereden içeri dolan far ışığı evin girişini bir anlığına turuncuya boyadı, ağaçların silüeti cama yansdı. Sonra ön kapıya yaklaşan sesler duydum. Saat kaç olursa olsun hep yüksek sesle konuşan Max’in sesiydi bu. “...beni *kazandığım* için suçlayamazsın ama, değil mi? Bana her zaman kız kardeşimi örnek almamı ve kendime daha büyük hedefler koymamı söylüyorsun. Al işte, ben de—”

“Çin dominosunda mı?” diye çınladı annemin sesi. “Seninle gurur duymam gerektiğini mi düşünüyorsun? Hem sen bunu oynamayı nereden öğrendin? Okulda olman gerekirken kumar mı oynuyorsun?”

“Hayır! Dostum, yemin ederim—”

“Ben senin *dostun* değilim. *Ni bu xiang huo le shi ba—*”

“Tamam o zaman, sevgili anneciğim, belki bu doğuştan gelen bir yetenektir. Belki de benim yapmam gereken— *Of, vurmasana...*”

Aman Tanrım.

Erken dönmüşlerdi.

“Kahretsin.” Hızla ayağa kalkmamla oda etrafımda döndü. Şimdi başım daha beter zonkluyordu. “*Kahretsin.*”

Julius da ayağa fırladı. “Ne—”

“Ebeveynlerim,” diye geveledim. “Yani, ebeveynim. Annem. Geri geldi. O... O parti verdiğimi bilmiyordu. Öğrenince beni gerçekten öldürecek ve cesedimi de bir çöp tenekesine atacak.”

“Bence *gerçekten* kelimesini yanlış kulla—”

Sözünü kestim. “Annem seni görmeden buradan çıkman gerek.”

“Ben... Tamam.” Önce sola, sonra sağa gitti. Tereddütle öylece durdu.

“Arka kapı.” Şişeyi çöpe attım –Tanrım, kendimi *tokatlayabilirdim*, asla içmemeliydim– ve Julius’ı iki elimle sırtından iterek odadan çıkardım. Dışarıda adım sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Ön verandadaki sensörlü ışıklar yandı. Yan odada olan o örümcek artık oradan çıkmış, bacağıma tırmanıyordu ve ben avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum.

“Buradan,” diye tısladım Julius’a kapıyı işaret ederek. Ama sonra çimlerin arasından Max’in dik saçlarını gördüm. Bu tarafa geliyordu. Julius’ı gömleğinden tuttuğum gibi geri çektim.

“Ne oluyor be?”

“Ön kapı,” dedim onu diğer tarafa doğru iterek. “Ön kapıyı kullan.”

Konuşur konuşmaz ön kapının ışıkları da açıldı.

Midem ağzıma geldi. İki taraftan da sarılmıştık.

Bu bir tuzaktı.

“Tamam, *düşün*, Sadie,” dedim kendi kendime dışımdan. Bir yandan da şakaklarıma masaj yapıyordum. “Ayıl ve *düşün*. Kendini topla. Vaktin kalmadı.”

“Zihninin nasıl çalıştığını görmek gerçekten büyüleyici,” dedi Julius.

“Şşşt,” dedim sertçe. “*Düşünüyorum*—”

Sonra aklıma bir fikir geldi.

“Pencere.” Tek yol buydu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Şaka yapıyorsun. Pencereden dışarı tırmanmayacağım, Sadie. Bu utanç verici.”

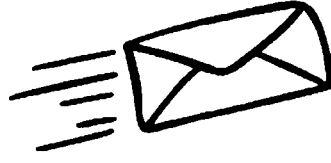
“Sana borçlanırım.”

“Bana zaten borçlusun. Tüm bu iyiliklerimin karşılığını nasıl ödeyeceksin?”

Sözlerini duymazdan geldim ve onu çamaşır odasındaki pencereye doğru sürüklemeye başladım. Vücudu o pencereden geçebilirdi ve orası kimsenin kullanmadığı dar patıkaya iniyordu. Patikanın çoğu çalılarla kaplıydı. “Buradan,” dedim pencereyi açarak. Kapıdan belli belirsiz anahtar sesi geldiğini duydum. *“Acele et.”*

Julius suratını asıp ters ters baktı ama yine de sözümü dinledi; bacağını beyaza boyalı çerçeveden geçirip yabani otların üstüne sessizce, neredeyse süzülerek indi.

Tam da o sırada kapı gıcırdayarak açıldı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Parmak uçlarımda yürüyerek koridoru geçmeye çalışıyordum ki annem bana seslendi.

“Sadie? Bu saatte ayakta ne işin var?”

Hızla arkamı dönünce oda da etrafımda döndü. Alkol hâlâ midemde çalkalanıyor, damarlarımda geziniyordu ve her şeyi bulanık, gerçek dışı gösteriyordu. Odaklanmak için gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Annem ceketini çıkarmış, arabanın anahtarını tezgâha bırakıyordu; anahtarı tanımak çok kolaydı çünkü çikolata kutularının kurdelelerini atmıyor ve onları inatla anahtarlığına bağlıyordu. Orada toplamda beş tane kurdele olmalıydı ama gözümü kırptığımda sadece pembe ve mavi şeritlerden karman çorman bir şey görmüştüm.

Tanrım, feci sarhoştum.

“Sarhoş değilim,” dedim yüksek sesle. Bunu söylemek gayet normal, masumane bir şey gibi gelmişti. Ama annemin bana nasıl baktığını görünce yanıldığımı fark ettim. *Sorun yok*, diye kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Dilimi o kadar sert ısırdım ki kanın o keskin tadını aldım. *En azından partiyi öğrenmedi. Kanıtların çoğunu temizledin. Öğrenmesine imkân yok—*

“Sen... biz yokken parti mi verdin?” diye sordu annem kaşlarını çatarak. Ben daha cevap veremediğim salona girdi ve mobilyaları incelemeye başladı. O an yok olmak istedim. “Yemek

masası eğri. Raftaki kitaplar alfabetik durmuyor. Dolabın sol kapağı açık. Ve bu—” Parmağını duvardaki minicik bir şeyin üstüne sürdü, o kadar minikti ki parmağını ışıkların altında burnumun dibine getirene kadar ne olduğunu göremedim bile. “Bu *sim*, öyle değil mi?”

Hedefi on ikiden vurmuştu. O gerçekten de toz zerreciği kadar minik bir simdi.

“Bu evde simli bir şeyimiz yok,” dedi. Artık Mandarin dilinde konuşuyordu. Sanki İngilizcedeki kelimeler ne kadar kızgın olduğunu anlatmaya yetmiyormuş gibi ne zaman gerilse hızlı hızlı Mandarince konuşurdu. “Sim, şüphesiz insanoğlunun icat ettiği en kötü şey.”

“Ya savaş silahları?” Nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu ama annemin söylediğine verilebilecek en iyi cevabın bu olduğuna karar vermiştim.

“Efendim?”

“Yok bir şey,” dedim. Aynı anda ayakta kalmakta ve konuşmakta zorlanıyordum. Ya da bir yere tutunmadan ayakta durmakta. Ya da belki de genel olarak insan olmakta.

“Senin neyin var?” diye sordu bana dikkatle bakarak.

Her şey çok fazla geliyordu; etrafımdaki hava, kıyafetlerim, kemiklerimi saran derim, göğsüme baskı yapan görünmez güç. Tek, titrek bir nefes için harcamam gereken çaba. Avuçlarımın terlediğini hissedebiliyordum, gerçek boğazımdan fırlamak üzereydi. “Ben—”

Max, evin diğer tarafından, “Bizi özledin mi?” diye çıkageldi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Elinde en sevdiğim liçi aromalı Wang Wang jelibon paketi vardı, paketi gözümün önünde bir zafer bayrağı gibi sallayıp avuçlarımın içine bıraktı. “Dostum, orada olmalıydın. Da Ma bir sürü arkadaşını çağırmıştı ve hepsini dominoda yıkıp geçtim. Paraları suyunu çekti ve şekerle ödeme yapmak zorunda kaldılar. Sen bu aromayı seviyordun, değil mi? Neyse, muhteşemdi. Annem ben

her şeyi silip süpürmeden bizi kalkmaya zorladı ama yemin ederim fırsatım olsaydı—”

“Kız kardeşinle konuşuyorum,” dedi annem sinirle. “Git elini yüzünü yıka.”

“Bekle. Vay, vay, vay. Dur bir dakika.” Abim bana dik dik baktı. “Sen yoksa *sarhoş musun?* Dostum, buna inanamıyorum. Ne oldu böyle?”

İnkâr etmek için ağzımı açtım—

Ama onun yerine hıçkırıklara boğuldum.

Tamamen, gerçekten dehşete kapılmıştım. Ben asla böyle davranmazdım. Benim amacım sadece başkalarının duygularını sünger gibi çekmek, kendimi herkese en iyi hâlîmle göstermek, öylece oturmak ve duygularımı içime gömmekti. Ama sanki bedenimin bütün kontrolünü yitirmiştim, sanki salonun ortasında elimde jelibon paketini tutup hüngür hüngür ağlarken bu sahneyi tavandan izliyordum. Teselli edilemez durumdaydım. Resmen histerik bir hâldeydim. On yılın acısını çıkarırcasına ağlıyordum, içimde hastalıklı, zehirli, can acıtan bir şey varmış da onu içimden atmalıymışım gibi hıçkırıyordum. Ama tıkanmıştı. O kadar uzun süredir derimin altında bir yerlerde iltihap toplamıştı ki artık bir parçam olmuştu, sızısı bir morluğa parmakla bastırmak gibiydi.

“Dur biraz.” Max’in yüzünden telaşlandığı anlaşılıyordu. Ben onun kaybolmuş bir sincapla ilgili bir reklam yüzünden kendini kaybetmesine şahit olmuştum ama o yıllardır beni ağlarken görmemişti. “Dostum, beni korkutuyor—”

“Max,” dedi annem sessizce. “Git.”

Bu sefer itiraz etmedi ama koridordan hızla uzaklaşırken omuzunun üzerinden bana endişeli bakışlar atmaya devam etti.

Sonra annem nazikçe kolumu tutup beni kanepede yanına oturttu.

“Sorun ne?” diye sordu. Mandarince, öfkesinin dili olduğu kadar şefkatinin de diliydi. Çocukken bizi uykuya yatıran,

yeni gibi olsunlar diye ceketlerimize düğmeler dikerken şarkılar mırıldanan, bize yemek vaktinin geldiğini söyleyen, ışıkları kapatırken iyi geceler diye fısıldayan, bizi arayıp birazdan evde olacağını, sadece beklememiz gerektiğini söyleyen sesti.

“Pişmanım,” dedim kesik kesik nefes alırken. Bebekliğimden beri yapmadığım şekilde hüngür hüngür ağlıyordum.

“Neden pişmansın?”

Her şeyden.

E-postalardan, parti vermekten, ani bir dürtüyle Julius’ı öpmekten ve eline beni utandırabileceği bir koz vermiş olmaktan pişmandım. Öyle pişmandım ki sanki ciğerim kanıyordu. Öyle derin bir pişmanlıktı ki daha çok nefret gibi geliyordu; kendime sapladığım bir bıçak gibiydi, ete batan tırnaktan farksızdı. Olan biten her şeyden dolayı kendimden nefret ediyordum çünkü tüm hataları yapan bendim. Bu duygu aynı zamanda korkuydu. Saf, ilkel bir korku. Korku filmlerinde yanlış hamleyi yaptığını; kapıları fazla erken açtığını ve testere taşıyan maskeli adamın şimdi tam arkanda durduğunu anladığın o mide bulandırıcı an gibiydi.

Zamanın fiziksel olmasını, iki elimle ortadan ikiye ayırıp, evirip çevirerek her şeyi baştan yapabileceğim elle tutulur bir şey olmasını çok istiyordum.

“Bu partiyle mi ilgili?” diye sordu annem. “Çünkü kızmadım. Keşke bana *söyleseydin*, alkolü de onaylamıyorum ama aslında mutlu oldum. Normal bir genç gibi davranma vaktin geldi de geçiyordu.”

Bu öyle şok edici bir şeydi ki gözyaşlarım yüzümde donup kaldı. “Sen... Kızmadın mı?”

Şaşkınlığım karşısında gülümsedi. *Gülümsedi*. Alternatif bir evrene mi ışınlandım diye merak ettim. Çünkü normal dünyada annem bana bir araba nutuk çeker ya da plastik terlikleriyle beni evde kovalardı. Her şeyi mahvedip durduğum için bana kızardı ve buna hakkı da olurdu. Bu kadar kolayca affedilmeyi

hak etmiyordum. “Tabii ki. Senin yaşlarındayken ben birkaç haftada bir parti verirdim. Partilerim çok da popülerdi.”

“Ben... Ne?” Gözlerimin arkası hafifçe zonklamaya başlamıştı ama alkolden miydi, ağlamaktan mıydı yoksa beynimin bu tuhaf bilgiyi algılama çabasından mıydı bilmiyordum. “Nasıl yani? Ben sandım ki... Ben senin ergenlik yıllarında dağlarda keçi güttüğünü sanıyordum, öyle demiştin.”

“Keçimiz olması parti vermediğimiz anlamına gelmez.”

Gözlerimi kırıştırdım. Oda tekrar dönmeye başlamıştı, üstelik bu sefer öncekinden daha hızlı dönüyordu. “Ama... Benim böyle şeyler yapmaya iznim yok. Ben eğlenmemeli, parti vermemeli ve yanlış davranmamalıyım. Benim problem çıkar-mamam gerek.”

“Sana bunları kim söyledi?” dedi. “Kim sana böyle şeyler yapmaya iznin yok dedi?”

İşte o an dank etti; bunları bana hiç kimse söylememişti. Ama zaten kimsenin söylemesine *gerek kalmamıştı*. Anlamam için annemle babam kavga ederken bir duvarın arkasında saklanmam, babamın gidişini izlemem, kapıların menteşelerinden çıkacak kadar şiddetle sallanmalarını izlemem yetmişti. Ben olmasaydım babam gitmeyecekti. Gerçek şu ki dönüp dolaşıp hep bu konuya geliyordum, bu mevzu yıllardır bedenimde doğru şekilde iyileşmeyen kırık bir kemik gibiydi. Babam isteydi, Max arkadaşlarıyla dışarıda basketbol oynuyordu ve annemin de marketten birkaç şey alması lazımdı. Bu yüzden benden akşam yemeği için domuz etli *bunların* buharda pişirmemi istemişti. Güvenilir olduğumu kanıtlamaya çok hevesliydim ama sonra izlediğim diziye dalmıştım. Ancak burnuma duman kokusu geldiğinde ocaktaki yemeği hatırlayabilmişim. Bir şeyin yanarken çıkardığı o keskin, acı kokuyu aldığımda.

Bilgisayarımı hızla kapayıp ocağı kontrol etmek için mutfağa koşmuştum ama her şey için çok geçti. Ateş, tencereyi dibinden yakmış, kocaman bir delik oluşturmuştu ve tencere

kömür karasına dönmüştü. Bu, annemin kendi birikimiyle Şangay'daki bir mağazadan getirttiği, en sevdiği tenceresiydi. Bir saat sonra eve geldiğinde olanları saklamaya çalışmadım. Suçluluktan başım öne eğik hâlde öylece dikildim, yarattığım hasar apaçık arkamda duruyordu.

“Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirsin?” diye çıkmıştı annem, yorgunluğunu silip atabilmeyi dilercesine yüzünü ovuşturuyordu. “Ben yokken senden sadece bir *tek bunu* yapmanı istedim. Artık bebek değilsin, Sadie. Senden daha fazlasını bekliyorum.”

Defalarca ama defalarca özür diledim. “Biliyorum. Özür dilerim. Çok özür dilerim, anne. Lütfen bana kızma. Çok ama çok özür dilerim.”

Ama sonra babam eve geldi ve o da çok kızgındı. Ama bana değil, anneme. “O hâlâ bir çocuk,” dedi çantasını kanepeye bırakırken. “Niye sürekli bunu yapıyorsun? Neden pireyi deve yapıyorsun? Alt tarafı bir tencere.”

Annem hızla babama döndü, gözleri öfkeden parlıyordu. “Sen öyle dersin tabii, ne de olsa sen *asla* yemek pişirmiyorsun. İşe gidiyorsun ve eve geldiğinde yemeğinin masada hazır bekliyor olmasını istiyorsun. Senin de çocuktan farkın yok.”

“Benim suçum,” diye araya girdim. Annemle babam o kadar nadir tartışırlardı ki ne yapacağımı bilemiyordum. Tek bildiğim, bu durumdan nefret ettiğimdi ve bunu hemen durdurmalıyım. “Düzelteceğim, söz veriyorum. Be-ben yeni bir tencere bulacağım, aynısından. Bir daha da böyle bir şey yapma—”

Ama artık bana bakmıyorlardı.

“Hiç yemek pişirmiyorum çünkü bana asla izin vermiyorsun,” dedi babam. “Dakikalar içinde sabrın taşıyor; şu hâline bak, şimdi bile öylesin—”

“Hundanlık⁴ etme,” diye tersledi annem ve o anda gerçekten çok sinirlendiğini anladım çünkü Mandarin dilinde küfretmişti.

4 Mandarin Çincesinde alçaklık, şerefsizlik anlamına gelen bir hakaret. —ç.n.

Ve işte o zaman babam patladı. Elini masaya öyle şiddetle vurdu ki bir şeylerin kırılmasını bekledim, yüzünden öfke akıyordu. Ocaktaki erimiş tencere unutulmuştu. Karşılıklı olarak birbirlerine ters ters bakıyorlardı ama sonra sanki görünmez bir duvar yıkılmıştı ve birdenbire birbirlerini suçlamaya başlamışlardı, hakaretler havada uçuşuyordu.

“Başkalarını mutsuz etmek *hoşuna mı* gidiyor?” diye suçladı babam annemi ve o noktada artık susamadım. Bir savaşın ortasında kalmıştım ve tamamen koruma içgüdüleriyle annemin önüne geçtim. Düşünmeden tarafımı seçtim.

“Annemle böyle konuşma,” dedim. Önce sessizce konuşmuştum ama sonra sesim yükseldi. “Onu üzüyorsun. Sadece... *sadece git.*” Ciddi değildim. Sadece kavga etmelerinden bıkmıştım ve korkuyordum. Tartışmanın bitmesini istemiştım.

Onu incittiğim yüzünden belli oluyordu, sanki ona ihanet etmişim gibi hissetmişim. Ama sonra babam kalın kaşlarını çatıp ellerini yumruk yaptı. “Hepiniz gitmemi mi istiyorsunuz? İyi,” dedi kızgınlıkla. “Öyle olsun.”

Sonra da gitti çünkü ben öyle istemiştım ve annem öylece durmuş onun gidişini, hayamızın parçalanışını izliyordu. “Geri gelme,” diye bağırdı arkasından ve babam da tam olarak dediğini yaptı.

Ortalık yatıştığında annem bunun benimle ilgisi olmadığını söyledi. Seçim kendisininindi. Onlar yetişkindi, bu kararı kendileri vermişlerdi. Her zaman söylenen bahanelerdi bunlar. Ama ben ona inanmadım. *İnanamadım.* Bu olayı her gözümün önüne getirişimde kendimi olayın başlangıcında ve bitişinde görüyordum. Tetikleyen bendim, hem de neden? Annemi dinlemedim diye. Düzgün davranmadım diye. Fevri hareket ettim diye.

Halıdaki sim ya da en sevilen elbisedeki şarap lekesi gibi bazı hataların geri dönüşü yoktu.

“Gerçekten neler oluyor, Sadie?” diye soruyordu şimdi annem yüzüme bakarak.

Ona e-postalardan bahsedemezdim, bu yüzden verebileceğim tek cevabı verdim. “Herkes benden nefret ediyor,” diye fısıldadım. “Herkesin benden nefret etmesine neden olacak bir şey yaptım ve düşündüm ki... Onların fikrini değiştirebileceğimi sandım.”

Bir anlığına sözlerimi düşündü. “Şey, bunun doğru olduğundan şüpheliyim. Hem öyle bile olsa dünyanın sonu değil ya.”

Titrek bir kahkaha attım. Yetişkinler hep böyle söylerdi. Bir de şu cümleleri çok kullanıyorlardı: *Biri sana köprüden atlamayı söylerse atlar mısın?* (ki bu bana hiç gerçekçi bir senaryo gibi gelmiyordu, hangi insan başka birinin kendini köprüden atmasından fayda sağlardı ki?), *Kendi çocuğun olduğunda anlarsın* (hiçbir zaman çocuk sahibi olmayı düşünmüyordum) ve *Dünyanın sonu değil*, en sevdikleri cümleler gibi görünüyordu. Belki bunda ufak da olsa bir doğruluk payı vardı. Belki on yıl sonra büyüdüğümde fikrimi değiştirirdim. Fakat şimdi, benim hayatım *buydu*. Sınıfta beraber oturduğum, her gün okulda yüzlerine bakmak zorunda olduğum insanlar ve beni hayatımın geri kalanını belirleyecek üniversiteye sokacak not ortalamamı belirleyen öğretmenlerdi.

“Neden biraz zamana bırakmıyorsun?” diye önerdi annem. “Bir şey olsun diye ne kadar zorlarsan o kadar az işe yarar. Ne derler bilirsin, vaktin önce kesilen kavun nadiren tatlı olur.”

Ona bakakaldım. “Yani sen... hiçbir şey yapma mı diyorsun?” Bu akılalmazdı. Makalelerini iki gün geç teslim eden insanların yapacağı bir şeydi. Ama sonra aniden ne kadar yorgun olduğumu fark ettim.

“Evet, hiçbir şey yapma,” dedi annem sertçe. “Sadece hayatını yaşa, sonrasına bakarsın. Elbette bunu ev için söylemiyorum,” diye ekledi. “Tüm odaları temizlemeni ve bütün eşyaları yerlerine koymanı bekliyorum.”

“Ben... Tamam.” Ayağa kalkmak için hareketlendim ama beni kanepeye geri oturttu.

“*Yarın*,” dedi. “Bu akşam tek yapman gereken birazdan pişireceğim tavuk çorbasını içip uyumak, tamam mı?”

“Tamam,” dedim yine, çok şaşkındım. Sanırım hâlâ sarhoştum çünkü ağzımdan çıkanlara engel olamıyordum. “Gerçekten çok üzgünüm.”

Annem başını iki yana salladı. “Parti için özür dilemene gerek yok—”

“Onun için değil,” dedim. “Babamla ilgili.”

Odaya sessizlik çöktü.

Bu, evimizde asla dillendirilmeyen bir konuydu. Canını yaksa bile daha beter hâle getirmekten korktuğun için dokunmadığın, insanların sana kaşıma dediği bir yara gibiydi. Ağzımı açtığıma çoktan pişman olmuşum, sözlerimi geri almak istiyordum ama annem bana sakince bakıyordu.

“Sadie. Bu senin suçun değil.”

“Ama—”

“Olan oldu,” dedi, “zaten kaçınılmazdı ve artık yolumuza bakacağız, hayatımıza devam edeceğiz.”

“*Kaçınılmaz mı?* Nasıl kaçınılmaz olabilir? Siz hiç kavga bile etmediniz. O akşama kadar çok mutluydunuz,” diye fısıldadım.

“Ah, hayır, mutlu falan değildik. Birbirimize âşık değildik. Biz sadece *kibardık*,” dedi. Sanki geçmiş evin duvarlarına yansıtıliyormuş gibi konuşurken omzumun üstünden bakıyordu. “Daha çok kavga etmemizi, birbirimizi zorlayacak kadar umursamamızı, ufak şeyler hakkında tartışmamızı dilerdim. Kızgınlıklarımızı yutup patlama noktasına kadar susmaktan daha iyiydi.”

Dünyam başıma yıkılmış gibi hissettim. Her an kusabilirdim. “Bu mümkün değil,” dedim. “Ben hissederdim. Bilirdim—”

“Çok gençtin,” dedi. “*Hâlâ öylesin*. Hem senin bilmeni istemedik.” Hafifçe bileğimi sıktı.

“Ama o zaman... şimdi de mutlu değilsin,” dedim yüzünü dikkatle inceleyerek. Gözlerinin altındaki o koyu halkalar,

dudaklarının aşağı kıvrılışı, bilindik yorgunluğunun izleriydi. “Babam gittiği için, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Ancak *sen* mutsuzsan mutsuz olurum, tek sebebi bu olur.”

Mutluyum. İyiyim, demeye çalıştım ama yalan dudaklarımdan çıkmayı reddetti.

“Çalışmak, ödevlerini yapmak ve hayatını başka insanlar için yaşamak dışında yaptığın bir şey yok,” diye konuşmaya devam etti yerdeki ders kitaplarını ve kitaplıktaki gösterişli ödülleri, spor müsabakalarından kazandığım kupaları işaret ederek. “Evet, her şeye çok yardım ediyorsun ve bunun için sana minnettarım; pastane sen olmasan ayakta kalamazdı. Ama fırsatın varken gençliğinin tadını çıkarmanı tercih ederim. Gerçekten bak, bu içimdeki suçluluğu azaltır.” Yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. “Bu kadar çabuk büyümeni hiç istemedim.”

Başım zonkluyordu. İnanamıyordum. Bu, hayatın boyunca bir yarışmaya hazırlanıp son anda tüm kuralları yanlış bildiğini fark etmek gibi bir şeydi.

“Şimdi gidip o çorbayı pişireceğim.” Annem ayağa kalktı. “Burada kal.”

Sonra da mutfağa gidip beni bir zamanlar sapasağlam olduğuna inandığım hayatımın tuzla buz olmuş parçalarını yeniden bir araya getirmem için yalnız bıraktı.

*Düzenleme
ny.ozlem*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Herkes Atletizm Karnavalı'ndan nefret ediyordu.

Herkes. Sporcu olmayan çocuklar, açık havada terledikleri ve sınıf arkadaşlarının peşinden koştukları için nefret ediyorlardı. Sporcu olanlarsa üzerlerinde hissettikleri baskıdan ve her seferinde birinin bileğini burkması ya da kas yırtılmasıyla sonuçlandığı için nefret ediyorlardı.

Her ne kadar ben ikinci kategoriye girsem de genelde bu etkinlikleri diğerleri kadar dert etmiyordum. Ama hafta sonunu kafam güzel ve sefil bir şekilde geçirdikten sonra hevesli olmak zordu.

“Aklıma bir çözüm geldi,” dedi Abigail, kiralık stadyuma girerken. Spor çantalarımız dizlerimize çarpa çarpa yürüyorduk. Güneş bugün inanılmaz parlaktı ve ışığın değdiği her yer daha sıcaktı, bu yüzden çok geçmeden öğrenciler kalın kazaklarını ve eşofman üstlerini çıkarmaya başladı. Sanırım bu, okulun bizi fırtına varken koşturduğu zamandan daha iyiydi. O zaman bir sürü kişi bileğini burkmuştu. “Bana arabanla hafifçe çarpsan? O zaman karnavalı iptal etmek zorunda kalırlar, değil mi? Kendimi feda etmeye hazırım.”

Dudaklarımdan minik bir kıkırtı koptu. Stadyum o kadar büyüktü ki tribünlere ulaşip elimizdeki su şişelerini plastik koltuklara bırakmamız bile on dakika sürdü. Her yıl buraya

gelmemize rağmen her seferinde koşu parkurunun devasallığına şaşırıyordum.

“Kendini feda etmek istiyorsan bayrak yarışına katılabilirsin,” dedim Abigail’e, bedenimi güneş kremine boğarken. İlkokulda bize sürekli güneşten gelen UV ışınlarının zararlarına ilişkin izlettikleri şeyler kulağıma küpe olmuştu. “Hâlâ yerimiz var.”

Yüzünü ekşitti. “Her alanda çok yetenekli olduğumu ikimiz de biliyoruz ama koşmak iyi *olmadığım* birkaç şeyden biri.”

“Önemli değil. Senin açığını kapatmak için iki kat hızlı koşarım.”

“En azından bana arabayla çarpma fikrini bir düşünebilir miyiz, lütfen?” diye sızlandı.

“Abigail.”

“Tamam ya.” Ellerini havaya kaldırdı. “Ama sadece partiden erken ayrıldığım için suçlu hissettiğimden.”

Olanları hatırlayınca midem burkuldu ama gülümsemeyi başardım. “Söyledim ya, iyiydi. Güzel geçti.”

“İnsanlar öyle demiyor ama.”

Tepki vermemek için kendimi zor tuttum. *Umurumda değil.* Avuçlarıma biraz daha güneş kremi sıktım ve boynuma bol bol sürdüm; bu yoğun, yapay koku burnumu yakıyordu. *Bilmek istemiyorum. Bilmesem daha iyi.* “Ne... Ne söylüyorlar?”

Tereddüt etti. “Senin, şey, tepenin tasının attığını.”

Haksız değillerdi ama yüzüme tokat yemiş gibi hissettim. Yüzlerce itiraz, açıklama ve özür dilimin ucuna kadar geldi ama hepsini yuttum. Mini sinir krizimden sonra kendime an-nemi dinleyeceğime dair söz vermiştim. Zamana bırakacaktım. Olgunlaşmamış kavunlara falan dokunmayacaktım. Ya da bu metafor neyse işte.

“Bir de,” dedi kaşlarını çatarak, “Julius’la bir şeyler olmuş diye duydum?”

Midem kasıldı. “Dur bir dakika. Önce bana *sen* neler yaptın onu anlat,” dedim elimdeki fazla güneş kremi kollarıma

sürerken. Aslında sadece zaman kazanmak, son on yıldır sövüp durduğum çocuğu öptüğümü nasıl söyleyeceğimi bulmak için konuyu değiştiriyordum. “Kız kardeşine yardım edebildin mi?”

Yüzünden bir gölge geçti. “Ettim. Yani, sayılır. Arabayla ilgili yardım ettim ama...” Dudağını çiğneyip iç geçirdi. “Liam’la kavga etmelerinin sebebi, Liam’ın onu aldattığını öğrenmesiymiş. Bir kişiyle de değil üstelik, *bir sürü insanla*.”

Anlayışla yüzümü ekşittim ama şaşırmamıştım.

“Anlamadığıma inanamıyorum,” dedi yapay çimleri tekme-lerken. “Üstelik en son kavga ettiklerinde ona Liam’la kalma-sını söyledim. Bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmeliydim.”

Abigail’in olayı da buydu işte: En yüksek notlara ya da en güvenilir kariyer planına sahip olmayabilirdi ama konu ister ayakkabılar ister erkekler isterse de öğretmenlerin ödevleri gerçekten de pazartesi günü istemesi olsun, sağlam içgüdüleri olmasıyla gurur duyduğunu biliyordum. Tüm kararlarını kendi başına alıyor, tavsiyeler veriyordu. Her zaman haklıydı ki bu onun yemek kabındaki yapışkan kâğıtlarda yazan notlardan biriydi.

“Ben sadece... Ben onun için doğru olanı yaptığımı düşünmüştüm,” dedi kısık sesle.

O anda ona Julius’la aramda geçenleri asla anlatamayacağımı fark ettim. Parti vermek de onun fikriydi. O geceden ne kadar pişmanlık duyduğum şu anda duyması gereken son şeydi; bu partinin Julius’la tuhaf ilişkimizi bin kat daha karmaşık hâle getirdiğini bilmesine gerek yoktu. “Bunu bilemezdin,” diye temin ettim onu. “Şerefsizlerin, şerefsizliklerini bu kadar iyi saklaması çok kötü bir şey. Bu arada, parti konusunda kesinlikle haklıydın.”

“Gerçekten mi?”

Bana bunu sorması bile özgüvenine ağır bir darbe aldığı-nın kanıtıydı. “Evet, gerçekten. Yani, tamam sonlarda biraz kendimi kaybettim çünkü her şey bir tık kontrolden çıkmıştı ama ondan önce çok eğlendim. Tarih notlarımı renklerine göre ayırdığımdan beri hayata karşı bu kadar hevesli hissetmemiş-

tim.” Konuşurken boğulmamam bir mucizeydi. Yalan söylediğimi anlamadan önce arkama döndüm. “Şimdi, müsaadenle insanlar koşmaktansa ölmeyi tercih edecek duruma gelmeden önce gidip onları bir sürü yarışa katılmaya ikna etmem gerek.”

Bu geçerli bir sebepti. Bayan Hedge, bu sabah okuldan ayrılmadan önce otobüsün önünde beni kıştırıp bu görevi zorla üzerime yıkmıştı. Hem Julius’ın hem de benim yirmi kişiyi yarışlara kaydettirmemiz gerekiyordu. Bu yüzden sonraki otuz dakikayı stadyumun etrafında koşturarak geçirdim; yarışlarda değil tabii, potansiyel katılımcıları aramak için. Koşturmanın sonunda hâlâ on kişilik yerim vardı. Ne yaparsam yapayım işe yaramamıştı, aklıma gelen her taktiği denemiştim.

Yalvarmak mesela.

Bizim dönemdeki sporculardan birine, “Bu gerçekten çok önemli,” diye yalvardım. Tribünlerin en önünde rahat rahat oturmuş, hiç utanmadan güzel bir kızın sosyal medya hesabını inceliyordu. Bana bakmadı bile. “Lütfen. Herkes en az bir yarışa kaydolmalı—”

“Mecbur muyuz?” diye sordu.

“Ben... Sizden bunu yapmanız *bekleniyor*.”

“Bu yarışta koşmazsam müdür beni okuldan atacak mı?”

“Hayır, ama—”

“O zaman, hayır, teşekkürler.” Kızın son gönderilerinden birini, gözlerinden kalpler çıkan bir sürü emojiyle birlikte bir arkadaşına göndermesini izledim. “Başka birini bulmanda bol şans.”

“Mevcut profil fotoğrafınla kızın dikkatini çekmekte bol şans,” diye mırıldanmadan edemedim. Normalde böyle bir şey söylemezdim ama partiden sonra daha fazla popülarite *kaybedemem* diye düşünüyordum.

Şimdi kafasını hızla kaldırıp bana bakmıştı işte. Telaşlı görünüyordu. “Ne? Hey, bekle, profil fotoğrafımın nesi varmış?”

Ama çoktan aklımda yeni bir taktikle bir sonraki hedefime ilerlemeye başlamıştım.

Pazarlık.

“Sadece tek bir yarış,” dedim Georgina’ya, onu çeşmelerin yanında bulduğumda. “Sen beş yüz metreyi koş, ben de senin için bin beş yüzü koşayım.”

Kusura bakma dercesine tebessüm etti. “Üzgünüm, Sadie. Az önce otobüste bileğimi burktum. Koşmasam daha iyi olur.”

“*Otobüste* mi?” dedim şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırarak. “Bunu nasıl... Böyle bir şey nasıl...”

“Oturuyordum,” dedi.

“Eee?”

“Sonra ayağa kalktım,” dedi hüznünlü bir şekilde.

“Bileğini burktun,” diye tekrarlardım yanlış anlama ihtimalime karşılık. “Ayağa kalkarken hem de.”

“Evet. Aynen öyle oldu,” dedi ve arkasını döndü. Bu da beni son seçeneğimi kullanmaya itti.

Duygu sömürüsü.

“Sana ihtiyacımız var,” dedim Ray’e, onu tuvaletin çıkışında kıştırarak. “Eğer bu yarışların en azından birine katılmazsan Georgina Wilkins katılmak zorunda kalacak ve o da bileğini burktu. Senin yerine onun katılmasına izin vermeyeceksin, değil mi?”

Ray ellerini tişörtüne kurularyp kaşlarını kaldırdı. “Bileğini mi burkmuş? Nasıl?”

“Boş ver orasını,” dedim telaşla. “Koşacak mısın? Yoksa tribünde, gölgede oturup bütün sınıf arkadaşlarının parkurda ter içinde nefes nefese koşmasını mı izleyeceksin?”

Tereddüt bile etmeden, “Tribünde oturacağım,” dedi. “Benim koşma korkum var, anlarsın ya.”

Kan kusmak üzereydim. “Şaka yapıyorsun.”

“Bu çok ciddi bir şey. İstersen Google’a sor.”

“Pardon ama bu tam olarak nasıl bir şey?”

“Ayaklarım hızlı hareket ettiği anda,” dedi, “kalbim delicesine atmaya, görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Hız treninde

olmak gibi bir şey. Ya da bir yarış arabasına binmek. Her şeyin yanımdan öyle hızla geçip gitmesi çok korkutucu.”

“Ne kadar da şiirsel bir tasvir,” diye mırıldandım.

“Ayrıca rica ederim,” diye ekledi.

Ona bakakaldım. “*Ne için?*”

“Partide senden Julius’ı öpmeni istediğim için.” Sırıttı. “Kendinizi bu kadar kaptıracağınızı tahmin etmemiştim.”

“Kaptırmadım—” Resmen cırlamıştım ve kendimi sesimi normal bir seviyeye düşürmeye zorlarken Ray’in sırıtışı daha da genişledi. “Kendimi *kaptırmadım*. O da kesinlikle kaptırmadı.” Bunu düşünmek bile yüzümün ocağa bastırılmış gibi alev alev yanmasına neden oluyordu. *Seni bir kez daha öpmektense ölmeyi tercih ederim*. “Boş ver,” dedim, kafama üşüşen istenmeyen düşüncelerden kurtulmak için başımı iki yana salladım. “Ben... Ben kendim koşarım.”

“Eh, gitsen iyi olur o zaman,” dedi kendini gölgeye atarak. “Sanırım bayrak yarışı başlamak üzere.”

Julius’ın yanındaki yerimi alırken tüm dünyaya küfrediyordum.

Akılalmaz derecede sakın görünüyordu. Hazırlıklı. Esneyerek koşu parkurunu incelerken güneş saçlarında dans ediyordu. Elbette, *onun* takımı ben de olsaydı ben de rahat olurdum. Bayrak yarışı için takımında Rosie, Jonathan ve bir de ulusal bir atlet vardı. Hepsi de çok hızlı olmakla nam salmış insanlardı. Bendeysen Abigail, Rosie’nin arkadaşlarından biri ve geçen seneki yüz metrede yolun yarısında yorulduğu için sonuncu gelen bir çocuk vardı.

“Kayıt işi nasıl gitti?” diye sordu bana bakarak.

“İyi,” dedim neşeyle. Önce sağ ayağımı sonra da sol ayağımı esnettim. Yarış iki dakika içinde başlayacaktı.

“Eh, ben tüm yarışlarım için koşucu buldum,” dedi. “İnsanları ikna etmek hiç de zor olmadı.”

“Senin için her şeyin sorunsuz ilerlemesi ne hoş.”

Laf sokmamı anlamamış gibi yaptı. “Bana iyi şanslar dilemeyecek misin?” diye sordu. “Hani rakibiz falan ya?”

Isınmak için hafifçe topuklarımın üzerinde zıplamaya başladım, gerginliğimin adrenaline dönüşmesini bekliyordum. Günün ilk yarışı olduğu için insanlar bayrak yarışına her zaman daha çok ilgi gösterirdi. Odaklanmam gerekiyordu. Bunu kazanmalıydım. Julius’ı yenmem şarttı. “Sen *bana* şans dilemeyecek misin?”

Kahkahayı bastı. Resmen suratıma bakıp güldü. “Neden öyle bir şey yapayım?”

İleride öğretmen yarış tabancasını havaya kaldırdı. Bedenimdeki bütün kaslar gerildi.

“O zaman,” dedim tam önüme bakarak, “Umarım bacağını kırarsın.”

“Bugün amma huysuzsun,” dedi, sözlerimden hiç etkilenmemişti. “Koşacak kimseyi bulamadığından mı? Yoksa fazlasıyla akşamdan kalma olduğundan mı?”

Kaskatı kesildim, dikkatim dağıldı ve hızla ona döndüm. Neyse ki diğer koşucular çoktan yerlerini almıştı, böylece yakınımızda bizi duyacak kimse yoktu.

“Ne kadar sarhoş olduğunu unuttuğunu söyleme sakın,” dedi. Bana dikkatle bakıyor, beni baştan ayağa süzüyordu.

“Ben... Ben neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Gerçekten mi?” Başını yana eğdi. “Hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

“Hayır, hatırlamıyorum.” Yalan söylüyordum, yani sayılır. Cumartesi gecesine dair detaylar aklımda bölük pörçüktü ama baş başa olduğumuzda içimde filizlenen duyguyu çok net hatırlıyordum. Sanki göğsümde bir meşale yanıyor, sıcaklık damarlarımda geziyordu; alkolden çok daha etkiliydi. O arzuyu, o

bıçak gibi keskin tutkuyu, onunla aptalca ve düşüncesizce bir şey yapma dürtüsünü hatırladım. Artık alkolün etkisinde olmadığım için bütün hislerimi saf, fiziksel bir çekime indirgemek kolaydı. Bilimsel açıdan bu mantıklıydı. Alkol, Julius'ın kişiliğindeki bir sürü kusuru görmezden gelmemi sağlamış, geriye yalnızca o geometrik açıdan kusursuz yüz hatları, gözleri, dudakları ve elleri kalmıştı. Hem evrimsel açıdan bakıldığında insanın yaşıtı olan, yakışıklı ve de o anda evinde bulunan birini istemesi normal değil miydi? Bu, biyolojimize işlenmiş bir şey değil miydi?

“O zaman neden kızarıyorsun?” diye sordu Julius.

Başımı çevirdim. “Kes şunu. Ne yaptığını biliyorum.”

“Ne yapıyorum?”

Yarış silahı ateşlendi ve tribünlerden alkışlar koptu.

Başıyordu.

“Dikkatimi dağıtıyorsun,” dedim dişlerimi sıkarak, kendimi yarışa konsantre olmaya zorladım. Abigail'e. Daha birkaç saniye olmuştu ama çoktan Rosie'nin arkasında kalmıştı.

“İşe yaramasaydı böyle düşünmezdin,” dedi ve sesinde o zehirli gülümsemesini duyabiliyordum. “Ama gerçekten hiçbir detayı hatırlamıyor musun?”

Takımındaki ikinci koşucu bayrağı aldı. Jonathan o kadar hızlıydı ki rüzgârın arkasında kaldığını görebiliyordum. Öte yandan Abigail nefes nefese kalmış hâlde, titreyen eliyle bayrağı uzatıyordu ama sıradaki koşucu bayrağı düşürdü.

Çığlık ve öfkeli bağırışlar stadyumda yankılandı.

Sorun yok, diye kendimi teskin ettim. İçimden bunu söyleyip durdum. Sorun yoktu. Her şey yolundaydı. En son koşacak kişi olmamın bir sebebi vardı. Ben kaybettiğimiz zamanı telafi edebilirdim.

“Benden ne yapmamı istediğini hatırlamıyor musun?” diye sordu Julius.

Elimde değildi. Yüreğim ağzımda, tekrar ona dönüp baktım. Oltaya geldiğimin farkındaydım. “Ne?”

Ama *şimdi* çenesini kapamayı seçmişti. Takımı ikinci bayrak değişimini tamamlamıştı ve Julius rahatça bayrağı teslim alıp koşmaya başladığında tek yapabildiğim öfkemde boğularak onu izlemektir.

“Hadi ama,” diye söylendim ayağımı yere vurarak. Bizim koşucu hâlâ beş metre gerideydi.

Dört metre.

Julius çok ilerideydi, ancak başının arkasını görebiliyordum.

Üç metre.

Kaslarımı hazırladım, elimi arkaya uzattım.

İki metre.

Avazım çıktığı kadar bağırarak istesem de “*Acele et,*” diye mırıldandım. Julius kazanamazdı. Olmazdı. Ona bu tatmini yaşatmayacaktım.

Bir metre.

Parmaklarım bayrağa dokundu ve koşmaya başladım.

Ritmimi bulmam birkaç saniye sürdü ama bir kez bulduktan sonra içimde biriken bütün adrenalin uzuvlarıma yayıldı. Daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşuyordum, gözlerim tek bir kişiyi görüyordu: Julius. Hedefimdi, rotamdı. Bizim olayımız buydu, hep böyleydi. Birbirimizi kovalar, birbirimizin etrafında döner ve en sonunda da birbirimizi yakalardık.

Ona yetişmek zorundaydım.

Ayaklarımı ilerlemeye zorladım, altımdaki zeminin sertliğini, kanımın damarlarımı yaktığını hissediyordum; saçlarım rüzgârda uçuşuyordu. Koşarken renkler bulanıklaşmıştı. Tüm sesler uğultu gibi geliyordu. O kadar hızlı koşuyordum ki sanki hiç ağırlığım yoktu. Ne yerçekimi ne de bir direnç vardı. Deli gibi atan kalbim ve önümdeki Julius’tan başka hiçbir şey yoktu. Artık sadece birkaç adım arkasıydım ve hızlanmasından varlığımı fark ettiğini anlayabiliyordum. Alnı ter içinde kalmıştı, nefes nefeseydi. Bakışları bana kaydı.

Aramızdaki mesafe açıldı, sonra kısaldı, sonra bir daha açıldı, halat çekme oyunu gibiydi.

Bacaklarımdaki kaslar gerilmeye başlamıştı ama acıyı görmezden geldim. Adımlarımın arasını daha da açtım. Ellerimle havayı yarıyordum. Bu sadece fiziksel değil, aynı zamanda psikolojik bir savaştı; kimin daha çok kazanmak istediğine dair bir irade sınavıydı. Artık dip dibeydik, sona gelmek üzereydik.

Devam etmem gerekiyordu.

Koşmaya devam etmeliydim.

Bir santim önüme geçti ve öfkeden gözüm döndü.

Gücümün son damlasını da kullanarak ileri atıldım, bitiş çizgini geçerken rüzgâr yüzüme kırbaç gibi çarpmıştı. Ve ben, bitiş çizgisini Julius'tan salise farkla önce geçmiştim.

Derin derin nefesler alırken gülüyordum, yüzüm mutluluktan parlıyordu. *Kazanmıştım*. Zafer her zaman ağzımda muhteşem bir tat bırakırdı ama yendiğim kişi Julius olduğunda her şey daha da lezzetli. İkimiz de yavaşladık. Kalabalık çılgınca alkışlıyordu, alkışların sesini kalbimin deli gibi atan sesinden ayırt edemiyordum. *Haneme yedi puan*, diye böbürlendim içimden. Ama son puan durumumuzun ne olduğunu hatırlayamıyordum. Son zamanlarda doğru düzgün skor tutmamıştım.

Yarış biter bitmez koşucuların çoğu iki büklüm oldu ya da Abigail'in yaptığı gibi dramatik bir şekilde kendilerini yere bıraktılar. Ama elbette, Julius böyle bir şey yapmak için fazla gururluydu. O sadece orada durup alnındaki teri sildi ve dudaklarını büzerek bana döndü.

"Beni tebrik etmeyecek misin?" dedim az önceki o küstah sesini taklit ederek.

Gözlerini devirdi. "Utanmazsın."

"Senden öğrenmiş olmalıyım," dedim daha fazla sırıtarak.

Bunu duyunca durdu. Siniri eriyip kayboldu ve yerini anlık bir şaşkınlık aldı; sanki beklemediği bir şeyle karşılaşmıştı. Bana, kendimi mahcup hissettirecek kadar uzun süre baktı.

“Ne?” Sesimin normal çıkması için çabaladım. “Yenilgiden dilini mi yuttun?”

Hızla suratını ekşitti. “Bu benim için ancak ısınma olur.”

“Eh, öyle miymiş gerçekten bir sonraki yarışta göreceğiz,” dedim madalyamı almak için uzaklaşmadan önce. Arkamdan ters ters baktığını hissedebiliyordum.

Maalesef Julius’ı yenmenin tadını çıkaracak vaktim olmadı. Oturup bir bardak su içmek için bile vaktim yoktu. Koşulacak çok fazla yarış, onlara odaklanmamı isteyen çok fazla insan vardı. Bir sonraki yarışı da kazanmayı başardım ama *sprint* yarışında ve uzun atlamada ipi Julius göğüsledi ki uzun atlamadaki zaferini bana kıyasla çok uzun boylu olmasına bağlamıştım.

Güneş iyice tepeye çıkmıştı ve etrafa göz alıcı ışıklar yayıyordu.

Ne kadar koştuğumun ve ne kadar daha koşturam gerektiğinin ucunu kaçırmıştım artık. Sadece bedenimi zorlamaya devam ediyordum, üstelik işe de *yarıyordu*. Yenilmezdim. O kadar iyi gidiyordum ki sekiz yüz metrelik yarışı da birincilikle bitirdim. Bir başka madalya daha almış, ismimin yanına bir tük daha atmış ve galibiyet serime bir zafer daha eklemiştim.

Fakat tribünlere doğru sendeleyerek giderken üstüme aniden bir yorgunluk çöktü ve—

Nefes alamadım.

Bunu fark etmemle paniklemeye başladım. Daha fazla nefes almaya çalıştım ama sanki görünmez bir el boğazımı gittikçe daha fazla sıkıyordu. Oksijen yarı yolda tıkanıyor, ciğerlerime inmiyordu. İki büklüm oldum, titriyordum; kaburgalarımın altındaki acıyı azaltmak için elimle oraya sıkıca bastırdım. Güneş fazla parlaktı. Tüm dengem altüst olmuştu, her şey gözüme

yamuk yumuk görünüyordu. Önümdeki manzara büzüşüp beyaz bir noktacığa dönüştü.

Hâlâ nefes almakta zorlanıyordum.

Hızla gözlerimi kırıştıtırınca tekrar her şeyi görmeye başladım ama önümde çok net beliren tek şey birinin yüzüydü. Siyah saçlar, soluk ten, keskin hatlar. Gözlerinde garip bir bakış. Julius.

Bana bakarak konuşuyordu ama ne söylediğini anlayamıyordum. Kulaklarımda sadece kendi kanımın uğultusunu, delice atan kalbimi duyabiliyordum. Ses o kadar yüksekti ki korktum ve kalbimin göğsümün içinde patlayacağını sandım. Bir kez daha havayı içime çekmeye çalıştım. Ama yine tıklandı kaldı.

“...Sadie. Oturman gerek.”

Nasıl olduysa tüm o uğultunun, renklerin ve tezahüratların arasında bir tek onun sesini duymuştum.

Ona mırıldanarak cevap verdim. *İyiyim, sorun yok, sadece biraz yorgunum*, ama beni duyabildiğinden emin değildim. Dudaklarımdan kıpırdadığından bile şüpheliydim.

Kaşlarını çattı. “Sadie—”

Öne doğru bir adım daha attım ama dizlerimin bağı çözüldü ve sendeledim.

Sonra aniden, herhangi bir uyarı olmaksızın kolları etrafıma dolandı. Başım bu kadar dönmese geri çekilirdim. Ama benim için utanç verici olsa da ona yaslandım. Bu güzeldi. Bedeninin sıcaklığını, göğsündeki kasları hissedebilmek mide bulandıracak kadar harikaydı. Kendimi bu âna sonsuza dek bırakabilir, onun beni tutmasına izin—

Hayır.

Oksijen eksikliği beyin hücrelerimi öldürüyor olmalıydı.

“Gel böyle.” Beni gölgedeki banklara götürdü. Güneşten uzaklaşmak ânında rahatlatmamı sağladı. Hava daha serin ve yumuşaktı. Biraz olsun kendime gelene dek havayı boğulurcasına içime çektim.

“Yavaşça nefes al.” Önümde eğilmiş, bileklerimi tutuyordu. “Say: bir, iki, üç...”

Dediğini yaptım; beşe kadar sayıp nefesimi tuttum, bıraktım ve tekrar nefes aldım. Ona kadar saydıktan sonra gözümün önündeki o beyaz nokta kaybolmaya başladı. Ona kadar saydığım da göğsümün etrafındaki o metal şerit yavaş yavaş gevşedi.

“Daha iyi misin?” diye sordu Julius.

Sesim hırıltılı çıktı. “E-evet.”

Hızla ellerini çekti, bir adım geriledi ve o an hayal kırıklığı gibi bir şey hissettim. Sanki bir şeyi kaybetmişim. “Senin derdin ne?” diye söylenirken yüzü gergindi.

“Benim derdim mi ne?” Aklım olanları anlamakta zorlanıyor, beynim normalden daha yavaş çalışıyordu. Aptal gibi onun sözlerini tekrar etmekten başka bir şey yapamıyordum. Neden böyle görüldüğünü, çenesindeki kasların neden kasıldığını, bakışlarının neden soğuk, keskin ve öfkeli olduğunu merak ediyordum.

“Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?” diye çıkıştı. Konuşurken bakışları resmen beni delip geçiyor, ortadan ikiye ayırıyordu. “Bayılacakmışsın gibi görünüyorsun, Sadie. Pek iyi bir görüntü değil.”

Ciğerlerim ona nefes nefese bile olsa cevap verebileceğim kadar çalışmaya başlamıştı. “Bundan *sana ne?* Burada nefes almaya çalışan benim.”

Gırtlığından homurdanma ve iç geçirmeyle karışık kısık, öfkeli bir ses çıktı. “Anlamıyorsun, değil mi?”

“Neyi? Sen neden bahsediyorsun?”

Ama soruma cevap vermedi. Gittikçe daha hızlı konuşuyor, kelimeleri âdeta kusuyordu. “Bu çok gülünç aslında. Her zaman her şeyde birinci olmak istiyorsun ama iş sana geldiğinde kendini en sona atıyorsun, hem de başka insanları memnun etmek—”

“Diğerlerinin bana ihtiyacı var,” diye karşı çıktım. Neden bunu konuştuğumuzu bile anlamamıştım. “Yarışmak istemediler, ben de—”

“Başlatma şimdi diğerlerine,” dedi hiddetle. Sesindeki öfke beni şaşkına çevirdi. İliklerime dek yaktı. “Ben onları umursamıyorum. Ben sadece se-” Cümlesini yarıda kesti. Bakışlarını kaçırıp stadyumun üzerindeki parlak mavi gökyüzüne baktı. Öğrenciler çeşmenin etrafında dolanıyor, kuruyemiş ve çikolata paketlerini açıyordu. Katılımcılar çitlerin yanında esniyor, çimlerin üstünde bacaklarını geriyorlardı.

Başım dönüyordu ama bunun oksijen eksikliğinden mi yoksa Julius yüzünden mi olduğunu artık ayırt edemiyordum.

“Bana neden kızgınsın?” diye sordum ona. “Mutlu olman gerek. Kalan yarışlara katılmam imkânsız. Beni yeneceksin işte. Zaten hep istediğin şey de buydu.”

Kısa bir kahkaha attı, sonra tekrar bana döndü. Gözleri, içinde sonsuza dek yürüseniz bile sonuna ulaşamayacağınız dipsiz bir karanlıktı. “Tanrım, insanı çileden çıkarıyorsun.”

“Sen de saçma sapan konuşuyorsun,” diye çıkıştım.

“Sen neden-”

Düdüğün tiz sesi cümlesinin devamını yuttu. Bir sonraki yarış birazdan başlayacaktı: Bin metre koşusu.

Ayağa kalktım, daha doğrusu kalkmaya çalıştım. Ama bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı, ayağa kalktığımda dünya sallanmaya, koşu parkuru gözümün önünde sağa kaymaya başladı. Yine o küçük beyaz nokta belirdi. Öfkeyle tekrar soğuk banka oturdum.

“Bedenim beni dinlemiyor,” diye mırıldandım nefes almaya çalışarak.

“Evet, insan bedeni kendini yıkılmaktan korumak için böyle şeyler yapmaya meyillidir.” Julius’ın sesi acımasızdı. “Bunun temel evrimsel özelliklerimizden biri olduğuna inanıyorum.”

Onunla tartışacak enerjim yoktu. “Yine de yarışmam gerek...”

“Bin metre koşusu, değil mi?”

Ona boş boş baktım.

“Senin yerine ben koşarım.”

“Bekle... Ne?” Kendimi konsantre olmaya zorlayarak şakaklarımın masajı yaptım. Sözlerini anlamlandırmaya çalışıyordum.

“Zaten ben daha hızlı olurum,” dedi her zamanki o alaycı tavrıyla. Sanki ben onu yavaşlatıyormuşum gibi. Ama gözlerinde küçümseme yoktu. Pürdikkat beni izliyordu.

“Hayır. Julius, bunu yapmak zorunda—”

“Madalyayı sana hediye olarak vereceğim,” dedi, çoktan arkasını dönmüştü. “Sen sadece bekle.”

Öğretmene gidip beni işaret ederek bir şeyler söylerken tek yapabildiğim arkasından ona öylece bakmaktı. Tenimi ateş bastı. Öğretmen başıyla onayladı, Julius’ın omzunu sıktı ve başlama çizgisinde bekleyen diğer koşucuların yanına gitti. Bu, çoğunun ilk yarışıydı. Bolca dinlendikleri belliydi, saçları düzgünce geriye taranmıştı, tişörtlerinde kırıksık falan yoktu, elleriyle gözlerini güneşten koruyorlardı; enerjiyle dolup taş-tıklarılarından yerlerinde kıpırdanıp duruyorlardı. Julius onların yanında kafasında hesaplar yapan sessiz bir avcı gibi hareket ediyordu. Yarış pozisyonu aldı. Parmak uçlarını yerdeki kırmızı sentetik yüzeye koydu. Omuzları gergin, başı öne eğikti.

Öğretmen yarış tabancasını havaya kaldırdı.

Bam.

Yarış başladığında tribünlerden alkışlar ve çığlıklar koptu. İlk andan itibaren Julius birkaç metre önde gidiyordu. Ben yarışlarda hep yanında kalmış, göz ucuyla hareketlerini görebilmiştım; adımlarının yarattığı tehdit hep burnumun dibindeydi. Onu hiçbir zaman böyle uzaktan izlememiştım. Bu işi çok kolay gösteriyordu. Her adımı uzun, kasıtlı ve dengeliydi. Yerçekimi ya da direnç yokmuş gibi koşuyordu.

Bize genelde bin metreyi koşarken enerjimizi sona saklamamız söylenirdi ama o hiç dengesini bile kaybetmeden bütün yarışı bir *sprint* gibi koşuyordu.

Birinin tribünden, “Vay canına,” diye bağırdığını duydum.
“Vay canına. Çok hızlı—”

“İçine ne kaçmış bunun?”

Julius tek başına bitiş çizgisini geçtiğinde ezici bir üstünlükle yarışı kazanmıştı. İzleyicilerin çığınca tezahüratlarını duyunca yüzüme bir gülümseme yerleşti.

Ama Julius bana doğru gelirken gülümsememi bastırdım. Altın madalya boynunda sallanıyor, güneşin altında parlıyordu. Madalyayı çıkarıp bana uzattı.

“Senin.”

Şaka yaptığını sanmıştım. “Sen... Ama onu sen kazandın. Sende kalmalı.”

Gözlerini devirdi. “Evimde bunlardan o kadar çok var ki yenisini koyacak yerim kalmadı.”

“Tamam, şu an açıkça böbürleniyorsun—”

“Sadece gerçeği söylüyorum.”

“Ben—”

“Al işte, Sadie.” Aramızdaki mesafeyi kapadı ve madalyayı boynuma astı. Dokunuşundan ötürü hâlâ sıcaktı, temine değen yüzeyi pürüzsüzdü. Parıltısına hayran hayran bakmaktan kendimi alamıyordum. Gördüğüm tüm kolyelerden daha güzeldi. Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım ama o rahat bir tavırla, “Bunu senden aldığım tüm ödüllerin telafisi olarak düşün,” dedi

Hissettiğim minnet alaycı bir homurtuya dönüştü ve yüzümdeki ifadeyi görmesiyle kahkahayı bastı.

“Rica ederim,” dedi.

“Ukala olduğun için mi?”

“O da var tabii.”

Her ne kadar bunun ne anlama geldiğini anlamasam da ister armağan olsun ister bir tür telafi ya da kanıt, parmağımı madalyanın üzerinde gezdirirken hayatımda aldığım en güzel şeylerden biri olduğunu düşündüm.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün tekrar müdürün odasına çağırıldık.

Her şey aynıydı. Aynı sıkıcı halı, masanın karşısındaki aynı iki sandalye, aynı boğucu hava. Midemi altüst eden aynı sinirler. Tek fark, yanına oturduğumda Julius'ın gözümün içine bakmasıydı.

“Ah, merhaba, kaptanlar,” dedi Müdür Miller.

“Merhaba,” dedim tereddütle.

“Bugün harika görünüyorsunuz, Müdür Miller,” dedi Julius. Onun her an yüzüzce pohpohlama moduna girebilmesine hayrandım doğrusu. Böyle şeyler için saat henüz çok erkendi. “Kravatınız yeni mi?”

Müdür, başını eğip sıradan siyah kravatına baktı ki bu şimdiye dek taktığı kravatların bire bir aynısı gibiydi. Julius'ı azarlamasını bekledim ama o donuk suratına keyifli bir gülümseme yerleştirdi. “Ah, evet. Fark ettiğin için teşekkürler.”

Bu bir şaka olmalı.

“Bizimle ne konuşmak istemiştiniz, Müdür Miller?” diye sordu Julius.

Müdür dikkatini tekrar topladı. “Ah, evet. Son... *olayınızla* ilgili konuşmamızın üzerinden bir süre geçtiğini biliyorum.” Sanki söz konusu olay bizim odasını darmaduman etmemiz ya da okul maskotunu çırılçıplak soymamızmış gibi dudakları mem-

nuniyetsizlikle büzüldü. “Sadece sizi bir yoklamak istedim. Nasıl hissediyoruz? Birlikte geçirdiğiniz zamandan keyif aldınız mı?”

“Evet, ben *harika* zaman geçiriyorum,” dedi Julius.

Ona şaşkınlıkla baktığımda gözlerini kıstı ve başıyla neredeyse fark edilmeyecek şekilde müdürü işaret etti.

“Kesinlikle harika,” dedim ne yapmaya çalıştığını anlayarak. Müdür Miller’ı planının işe yaradığına ikna edebilirsek bu e-posta meselesini geride bırakıp hayatımıza devam edebiliriz. “Artık *çok* yakınız. Neredeyse birbirimizin en iyi arkadaşı olduk.”

“Hem de en iyisi,” diye başıyla onayladı Julius. “Okulda olmadığımızda bile birlikte vakit geçiriyoruz. İyi ya da kötü bir şey olduğunda düşündüğüm ilk kişi o. Hatta birbirimizin—”

“Matematik sorularını bile tamamlıyoruz,” dedim. “Derste bana çok destek oluyor.”

“Doğru söylüyor. Ben ona hep yardım ediyorum.”

Boğazımdan tiz bir kahkaha koptu. “Ama *tabii ki* ben de ona bol bol yardım ediyorum, ne de olsa ders programına ondan daha fazla hâkimim—”

“Ama bunun sebebi benim daha ileri seviye matematikle çok meşgul olmam.” Julius’ın yüzünde öyle kocaman bir gülümseme vardı ki canı yanıyor gibi görünüyordu. “Tabii bir de müfredatı ezberlemeyi etkili bir çalışma yöntemi olarak görmüyorum ama yine de bunun içerikleri tam olarak anlayamayanlar için yararlı bir şey olduğunu kabul ediyorum—”

“İşte tam olarak *bazı* insanları,” diye başladım cümleme neşeyle, masanın altından parmaklarımı sıkarken, “önemli bir sınavda üç puan kaybedip o ders konusu apaçık işlenmiş olmasına rağmen suçu konunun anlatılmamasına bağlamaya iten düşünce tarzı bu.”

Müdür Miller’ın kaşları çatıldı.

“Yani Julius çok *tatlı* demek istemiştin,” dedim hızla.

“Ve Sadie de benim hayatımın ışığı,” dedi Julius dudaklarını kıvrarak. Ama sesinde tuhaf bir şey vardı. Samimiyetle

karıştırılabilir bir şey. “O benim gökyüzümdeki güneşim, tüm mutluluklarımın kaynağı. Sadie, her sabah okula gelmek için heyecanla uyanmamın sebebi. Varlığına, burada oluşuna, koridorlarda karşılaşp onunla konuşabilmeme ve kahkahasını duyabilmeme şükretmediğim tek bir gün yok.”

İroni işini biraz abarttığını düşündüm ama Müdür Miller ikna olmuşa benziyordu. Hayır, hatta *etkilenmiş* gibiydi.

“Bu çok güzeldi,” dedi müdür ve kendime gözlerimi devirmem gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. “Gerçekten. İtiraf etmem gerek, o e-postaların içeriğini düşününce bu yöntemin işe yarayacağından şüpheliydim ama... eh, her zaman mucizeler yaratabildiğimi biliyordum. Sanırım gerçekten de her zaman en iyi çözüm yollarını *buluyorum*.”

Ağzım kontrolümün dışında şaşkınlıktan açıldı. Söylediklerimizden bu sonuca ulaştığına inanamıyordum.

“Sizden isteyeceğim son bir şey var,” dedi Müdür Miller. “Son sınıfların gezisi yaklaşıyor ve geçen seneki geziyle ilgili aldığımız olumsuz geri bildirimlerden sonra—”

“Öğretmenlerin sınıfı kanalizasyon arıtma tesisine götürmesinden mi bahsediyorsunuz?” diye açıklık getirdim.

“Evet.” Ensesini ovuşturdu. “Evet. Açık konuşmak gerekirse bu sadece yanlış reklam ve iletişim sorunuymuş ama evet, bahsettiğim buydu.”

“Anladım.”

“Bu yüzden bu sene,” dedi, “öğrencilerin daha fazla dâhil olmasını istiyoruz. Nerede kalacağınızla ilgili mantıklı, bütçe dostu öneriler getirmeniz için size güveniyorum. Bunu en kısa sürede organize edip yarın sabah bana bir teklif dosyası sunarsanız harika olur.”

“Bir dakika.” Duyduklarıma inanamayarak Julius’a baktım. İlk kez savaş çizgisi aramıza çekilmek yerine önümüze çekilmiş gibi görünüyordu. “*Yarın—*”

“Doğru.” Müdür eliyle muhtemelen cesaret verici olduğunu düşündüğü bir hareket yaptı ama daha çok bize yumruk atmış gibi geliyordu. Ben kesinlikle yumruk yemişim gibi *hissediyordum*. “İyi şanslar, kaptanlar.”

“Geciktin,” dedim Julius’a kapıdan içeri girdiği anda.

Serbest saatimizde kullanmak üzere kütüphanedeki çalışma odalarından birini ayırtmıştım. Artıları: Aşağıda rüzgârda salınan çimleri görebildiğimiz kemerli ve vitray camlı bir pencere vardı, duvarlar da tamamen ses geçirmezdi. Ayrıca bulduğum bütün konaklama yerlerinin detaylarını ve fotoğraflarını asabileceğim beyaz bir tahta da vardı.

Eksileri: Buranın tek kişilik tasarlandığı açıktı, bu da Julius’un yanımdaki boş alana oturmak için dibinden geçmek zorunda kalması anlamına geliyordu. Hâl böyle olunca da istediğimden çok daha yakın oturmak zorunda kaldık. Bu da beni, gözlerimi ondan uzak tutabilmek için derin, sakın nefesler almaya, dikkatimi tahtada tutmaya zorladı.

“Eskiden en azından medeniymiş gibi yapardın,” dedi kahvesinden bir yudum alırken. “İlk başta bana korkunç sahte bir gülümsemeyle bakar, sonra da saati hatırlatmak için artık kabak tadı veren bir şeyler söyledin. *Okul yeni saat mi aldı yoksa bana mı öyle geliyor? Yelkovan gerçekten farklı görünüyor*. Ama artık yüzüme bakıp açık açık beni eleştirmekte bir sorun görmüyor gibisin. İşte bu gerçek bir ilerleme.”

Hiç konuşmamış gibi devam ettim. “*Kahve* almaya gittiğin için mi geciktin?”

Sanki argümanındaki önemli kanıtlarından birini çürütmüşüm gibi, “Bak işte,” diyerek beni işaret etti. “Artık çok daha açık sözlüsün.” Kahvesinden bir yudum daha aldı. “Ve

evet, tebrikler, içecek radarın etkileyici. Elimdeki gerçekten de sade kahve.”

Yüzümü ekşittim. Kahvenin acı kokusu o kadar keskindi ki neredeyse tadını alabiliyordum. “O şeyi krema ya da şeker olmadan nasıl içebiliyorsun?”

“İnsanı zinde tuttuğunu düşünüyorum.” Dudağının kenarı kıvrıldı, siyah gözleri tüm dikkatiyle bana odaklanmıştı. “Bir de belki zoru seviyorumdur.”

“Kulağa mazoşistçe geliyor.”

“Öyle, değil mi?” dedi. Sonra da tahtaya baktı. Sıkı çalışmamı, *benim* hazırladığım kaynakları, detaylı notları ve hesaplamaları beş saniye bile incelemeden, “Sahil lokasyonu işe yaramaz bu arada. Onu şimdiden elesek iyi olur,” dedi.

“Pardon? Nedenmiş?” Sahil inzivasının potansiyeli en yüksek yer olduğunu düşünüyordum. Arabayla buradan iki saatlik mesafedeydi; pürüzsüz kumla turkuaz mavisii dalgaları ve palmye ağaçları arasındaki hamaklarla ortam da çok güzeldi. Plaj voleybolundan sörfe ve çöp toplamaya kadar orada yapabileceğimiz aktivitelerle ilgili liste çıkarmaya bile başlamıştım. Tamam, öp toplamak tam olarak eğlenceli değildi ama evre için kesinlikle iyi bir şeydi. evre komitesi yıllıkta bununla ilgili bir yazı yazabilirdi.

“Beni yanlış anlama, kesinlikle güzel görünüyor,” dedi omuzlarını silkerek. “Ama sorun da tam olarak bu zaten. Çok romantik bir yer.”

Ona dik dik baktım.

Sanki bilerek anlamazlıktan geliyormuşum gibi iç geçirdi. “Öğretmenlerin bu tür inzivalarda en çok korktukları şeyin ne olduğunu biliyor musun?”

“Hepimizin ailesine yaralanır, açırılır ya da öldürölürsek bundan kimsenin sorumlu olmayacağına dair evrak imzalatmış olmalarına rağmen birimizin orada ölmesi ve okulun uzun, acı verici ve masraflı bir dava süreciyle karşı karşıya kalması.”

“Yaklaştın ama hayır. Eğer ölürsek bu onlar için gerçekten can sıkıcı olur. Fakat orada bir ilişkimiz olursa işte bu onlar için hem can sıkıcı *hem de* tuhaf olur.”

O anda tüm organlarımdan iflas ettiğini söyleyebilirdim. “Ne—”

“*Biz* derken elbette *ikimizi* kastetmedim—” diye açıklık getirdi ve sesindeki alaycı tona rağmen yanakları kıpkırmızı oldu. *Kızarmıştı*. Bu çok acayipti. Hiç onluk bir şey değildi. Bu görülebilir bir zayıflıktı ve daha sonra kullanmak üzere aklımın bir köşesine yazdım. “Genel anlamda diyorum. Sanırım bunun için bilimsel bir denklem de var: Ergenlerin birbirlerinin odalarına gizlice girip takılmalarının oranı, onları güzel manzarası olan bir sahil ortamına götürdüğünde 0,4 oranında artıyor.”

“Uyduruyorsun,” dedim. “Bunu sırf bana karşı çıkmak hoşuna gidiyor diye söylüyorsun.”

Gözlerini devirdi. “Kendini bu kadar önemseme. Sadece doğru olduğunu bildiğim şeyi dile getirdim.” Sonra da sahil inzivasıyla ilgili broşürü panodan almak için uzandı.

Ani bir hareketle elimi elinin üstüne koydum. Parmaklarının bükülmesine engel oldum. Elinin, avucumdaki sıcaklığını görmezden geldim. “Birlikte bir lokasyona *karar* vermemiz gerek. Ve şu anda seninle aynı fikirde değilim.”

“Ne zaman oldun ki?” diye mırıldandı. Ama elini elimden çekti ki bu bana üzüntüden çok tatmin hissettirmeliydi.

“Bu inzivanın bir tür... çöpçatanlık işine dönmesinin probleme yol açmayacağını söylemiyorum,” dedim. “Ama sahilde olmak bu ihtimali gerçekten artırıyor mu? Bunun romantik olması gerektiğini kim söyledi ki?”

“Bilmem,” dedi alaycı bir tavırla, düşünüyormuş gibi yaparak. “Sadece son on yılda çıkan tüm filmler, yaz kitapları ve şarkıları olabilir.” Yüzümden ona zerre inanmadığımı anlamış olacak ki başını yana eğip bir kez daha iç çekti. “Tamam, madem bu kadar hayal gücünden yoksunsun senin için bir resim çizeyim. Gün batımı, gökyüzü mükemmel bir şekilde pespembe

ve hava da kazağını çıkarıp kumların üzerine serip oturabileceğin kadar sıcak. Dalgaların kıyıya vuruşunu duyabiliyor, tuzun tadını dilinde hissedebiliyorsun. Birinin telefon hoparlöründen hafif bir müzik geliyor. Dönem boyunca gözüne kestirdiğin insanın yanında oturuyorsun, rüzgâr saçlarını dağıtıyor, çocuk elini kaldırıyor ve...”

Tasvir ettiği sahneyi gerçekten canlandırarak daracık alanda uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına attı, soğuk parmak uçları tenime hafifçe değmişti. O kadar küçük ve kısa bir hareketti ki âdeta yanağıma tüy değmiş gibiydi. Fark etmem bile acınasıydı. Ama kaburgalarımın arasında neredeyse acıya benzer keskin, yoğun bir şey hissettim. Bedenim sanki hayati bir tehlike içindeymişim gibi tepki veriyordu; çarpıntım öyle bir noktaya gelmişti ki artık buna dayanamadım. Hissettiklerim karşısında gözlerimi sıkıca kapadım ve tekrar gözlerimi açtığımda Julius’ı çenesi kasılmış bir hâlde bana bakarken buldum.

Bir kez yutkundu.

“Ben... Ne demek istediğini anlamadım,” dedim ama sesim çok yüksek çıkmıştı.

Kaşlarını kaldırdı, eli hâlâ kulağımın üzerindeydi. “Öyle mi?”

Konuşmak artık çok fazla güç gerektiren bir duruma gelmişti.

“Hayır. Ve...” Boğazımdaki o tuhaf yumruyu yuttum. Kayıtsız görünmek için elimden gelen yapıyordum. “Bence sen... *yaşıtlarımızın* hakkını vermiyorsun. *Az da olsa* disiplinli olduklarını biliyorsun. Sırf manzara güzel ve biri saçlarına dokundu diye öpüşüp koklaşmak için gizlice kulübelere gitmeye çalışma—”

“Bunu yapsalar bile mi?” diye sordu sessizce ve öne doğru eğildi. Aniden çok ama çok yakındı. O bilerek durmuşken ben şaşkınlıktan donakalmıştım, dudakları boynuma o kadar yakındı ki nefesini tenimde hissedebiliyordum. “Daha fazla göstermeme ihtiyacın var mı?”

Ağzımdan boğuk, hırıltılı bir ses çıktı. İtiraz da olabilirdi yakarış da, artık bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

“Neydi o, Sadie?” diye directti, başını biraz daha aşağı indirdi.

Onu geri ittim. “*Anladım.*” Kalbim hâlâ çok hızlı atıyor, kanım damarlarımda kaynıyordu. Ama olabilecekler yüzünden hissettiğim korkudan daha da kötüsü, hiçbir şey yaşanmamasından ötürü duyduğum hayal kırıklığıydı. Üstelik bu hayal kırıklığımı ve saniyeler önce dudaklarını dokundurmak üzere olduğu boynumdaki karıncalanmayı hissetmesinden korkuyordum. *Bu sadece fiziksel bir çekim*, diye hatırlattım kendime. Bu, partideki öpücüğün geride bıraktığı kötü bir yan etki olmalıydı. “Anladım, tamam mı? Sözlerini böyle iğrenç bir gösteriyle kanıtlamana gerek yoktu.”

Yüzünde bir şeyler değişti. Sonra gülümsedi ve o gülümseme her zamanki ukala sırıtışıydı. “Haklı olduğumu kabul mu ediyorsun?”

“Evet. Tamam. Neyse,” diye söylendim. Bu tartışmayı kaybetmişim ama nedense kaybettiğim şey tartışmadan fazlasıymış gibi geliyordu. “Senin teklifini duyalım o zaman.”

“En başta yapmamız gereken tam olarak buydu zaten.” Bir adım geri çekilip sanki bir iş toplantısındaymış gibi ciddi bir ifadeyle telefonundan lokasyonlara bakmaya başladı, bense son beş dakikayı tamamen kafamda mı kurdum acaba diye düşünmeden edemedim. Yaşananların tek kanıtı deli gibi atan kalbim ve kulağımın arkasına sıkıştırdığı saçımdı. “Buna ne dersin?” dedi telefonundan bir fotoğraf göstererek.

Buradan üç saatlik bir mesafede, sıradağların ortasında, zemini ve tüm duvarları camdan bir inziva yeri idi. Burası ayrıca yerden altı yüz metre yüksekteydi ve çatısında “açık havada oturma alanı” da vardı. İnternet sitesi bu manzarayı “nefes kesici” olarak tanımlamıştı, benim zihnimse bunu “nefes dururucu” olarak algıladı.

“Bizim dönemden en az beş kişinin yüksekte korktuğunun farkındasın, değil mi?” diye sordum.

En ufak bir tepki bile vermedi. “O zaman bu tam olarak ihtiyaç duydukları şey. Maruz bırakma terapisinin işe yaradığı kanıtlandı, öyle değil mi?”

“Nasıl bu kadar... böylesine *duyarsız* olabiliyorsun?”

“Duyarsız değilim. Sen fazla hassassın.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Saygılı, demek istedin herhâlde. Düşünceli. Sorumluluk sahibi.”

“Herkesi memnun etmek için harcanan beyhude bir çaba demek istemiştin,” dedi.

“Ne var bunda?” Telefonunu sertçe eline geri ittim. “Bu, mezun olmadan önce birlikte yapacağımız son gezi. Herkesin çok iyi vakit geçirmesini istiyorum ve bu bazı insanlar bir odadan diğerine rahatça yürüyemezken nasıl mümkün olacak? Ayrıca yorumları gördün mü? Yatağa tırmanmak için *kask* ve *kayışa* ihtiyacın var.”

“Bu da insanların ilişkiye girme sorununu tamamen ortadan kaldırıyor,” dedi.

“O kadar emin olma. Bazı insanlar böyle şeylere ilgi duyar.”

Bir anlığına şaşırılmış göründü. Sonra dudağını ısırды, omuzları öyle sallanıyordu ki neredeyse yere kapaklanacak gibiydi. Tekrar bir adım öne geldiğinde sesi keyifliydi. Başını bana doğru eğdi. “Vay canına. Seni hiç öyle bir tip olarak düşünmemiştim.”

“Kes sesini,” diye homurdandım. “Sadece bir şeyi vurgulamak istedim.”

“Ben de.”

“Senin söylediğin yeterince ikna edici değildi,” dedim gözlerimi bakışlarından ayırarak. “Çizim tahtasına geri dönelim hadi.”

“İsteğin benim için emirdir,” dedi tatlı tatlı. O kadar tatlıydı ki başımı kaldırıp ona baktım, düşüncelerim dağıldı ve

tuzağına bodoslama düştüm. Yüzüm yanarken gülmeye başladı. “Bunu gerçekten seviyorsun, değil mi? Yani gerçekten de *öyle*—”

Başımı çevirdim ve bilgisayarımı bir kalkan gibi önüme çektim. Geri kalan zamanı tüm seçenekleri değerlendirerek geçirdim. Ben çiftliğe gitmeyi önerdiğimde her an hayvan dışkısına basma tehlikesi olmayan bir yere gitmek istediğini söyledi. Sonra şehir merkezinde “bütçe dostu” beş yıldızlı bir otelin internet sitesini açtı; ona bu otelin ancak okul uyuşturucu satar ya da hepimizin böbreğini bağışlarsa *bütçe dostu* olabileceğini söyledim. Bu da bizi hangi öğretmenimizde uyuşturucu satıcısı olma potansiyeli var gibi alakasız bir konuya getirdi (ikimiz de Bay Kane’de karar kıldık ve bu da şu âna kadar anlaşılabildiğimiz tek şeyin bu olmasının ne kadar üzücü olduğunu fark etmemi sağladı). Sonra ulusal parklardan birine gitmeyi önerdim, o da parkları sevmediğinden buna da karşı çıktı.

“Niye işleri bu kadar zorlaştırıyorsun, Julius? Müdürün dediklerini duymadın mı? Bu işi bitirir bitirmez işkencemiz sona erecek ve birbirimizden kurtulacağız. Bir daha konuşmak zorunda bile kalmayacağız.”

Yüzünde garip bir ifade belirdi. “Biliyorum.”

“O zaman—”

“Burası olsun,” dedi, sesindeki alaycı ton kaybolmuştu. Daha önce seçip ona gösterdiğim ama internet sitelerindeki karşılama mesajını *şüpheli derecede samimi* bulduğu için reddettiği göl kenarındaki yeri işaret ediyordu.

Gözlerimi kırıştırdım. “Gerçekten mi? Bu... Bana katılıyor musun?”

“Evet. Tabii.” Bana bakmadan ayağa kalkıp kahvesini aldı. Son görevimizi tamamladığımız için mutlu olmam, ondan kurtulduğum içinse daha çok sevinmem gerekiyordu ama ben daha çok merdivende bir basamağı atlamışım gibi hissediyordum. Bu hissin tam olarak ne olduğunu anlayamadan Julius arkasını döndü ve “Tebrikler, Sadie. İşkence bitti,” deyip gitti.

ON ALTINCI BÖLÜM

İşkence bitti.

Julius'ın geçtiğimiz bir ayda bana söylediği son şey buydu. Ve doğrudu da. En azından öyle olması gerekiyordu. Hazırladığımız teklif dosyasını Müdür Miller'a sunduktan sonra bize bir daha birlikte yapmamız gereken bir görev vermemişti. Hayatlarımıza, kendi yoğun tempomuza ve eski alışkanlıklarımıza geri dönmüştük. Aynı yörüngedeki iki gezegen gibiydik; aynı hizadaydık ama birbirimize hiç dokunmuyorduk.

Sessizliği bozduğu tek an matematik sınavı sonuçlarımızın açıklandığı zamandı.

“Kaç aldın?” diye sordu kâğıdıma bakmak için sırasında dönerek.

Kâğıdı ters çevirip masaya bastırarak şaşkınlığımı gizlemeye ve delice atan kalbimi kontrol etmeye çalıştım. O kadar uzun süredir konuşmamıştık ki kendimi utangaç, o eski tanıdık ritmimizden uzak hissettim. “Söylemem.” Aslında ona göstermek benim için sorun değildi. Tam puan almıştım. Sadece zorluk çıkarmak istiyordum. Tek istediğim benimle konuşmaya devam etmesiydi.

Yüzüme, beni şaşırtan bir ciddiyetle bakıyordu. Elindeki kâğıdı o kadar sıkı tutuyordu ki kâğıt kırışmaya başlamıştı. “Kaç aldığını söylersen ben de söylerim,” dedi.

“Söz mü?”

Bakışları keskindi. “Elbette.”

“Tamam.” Yüzüme tatminkâr bir gülümseme yerleştirdim.
“Yüz.”

Dudakları hafifçe büzüldü, minicik bir tepki, sinirinin ufak bir göstergesiydi ama hiçbir şey söylemeden önüne döndü.

“Hey.” Sırtına bakarken kaşlarım çatıldı. “*Hey*, bana kaç aldığını söylemeyecek misin?”

“Söylememeyi tercih ederim.”

Kanım kaynadı. “Daha iki saniye önce söz verdin—”

“Parmaklarımı çaprazlamıştım.”

“Ne yapmıştın?”

Parmaklarını kaldırıp gösterdi. “Gördün mü? Teknik olarak sayılmaz yani.”

“Ah, evet.” Homurdandım. “Ne kadar da olgunsun.”

“Tek suçlu sensin,” dedi. “En başta bana ne diye inandın ki?”

Oldukça sinir bozucu davransa da bir parçam bundan memnundu. *Bu* hâline, hâlimize alışkındım. Belki de aramız değişmemişti. “Göster şunu, Julius,” diye direttim.

“Hayır.”

“O zaman beni bunun için suçlayamazsın.” O daha tepki veremedi önüne atıldım ve elindeki kâğıdı alıp ters çevirdim; benimkiyle aynı notu ya da en kötü ihtimalle 98 falan bekliyordum...

86.

Kırmızıyla yazılmış sayıya bakakaldım. Kâğıdı ters tutmadığımdan emin olmak için gözlerimi kırıştırdım. Ray’ın havalara uçmasını sağlayacak bir nottu. Onu ödüllendirmek için ailesinin Georgina’ya araba almasını sağlayacak bir nottu. Ama Julius da ben de 8’le başlayan herhangi bir notun standartlarımızın altında olduğunu biliyorduk. Ortalamanın bir tık üstüydü. Korkunçtu.

“Rahatladın mı?” dedi sertçe kâğıdını geri alarak. Sinirden boynundaki bir damar atıyordu ve sanki berbat bir yarayı saklar gibi koluyla hemen notunu örttü.

“Ö-özür dilerim,” diye kekeledim. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyordum. “Bilmiyordum... Ben sadece...”

“Böbürlenebilirsin,” dedi, sesi hırçındı. “Hadi. Ne duruyorsun? Ben olsam öyle yapardım.”

Bu, bir ay öncesine kadar *benim* de yapacağım şey olmasına rağmen şu an hiç de böbürlenmek istemiyordum. “Julius...”

Ön tarafta Bay Kaye bir sonraki konuya geçerek konuşmamızı sonlandırdı. Julius bir daha bana dönmedi. İşte böylece sessizlik geri gelmiş, aramıza büyük, ağır bir perde çekilmişti. Bu durum dersin, sonra günün, sonra da haftanın sonuna kadar böyle devam etti. İşkence tanımımım bu kadar çabuk değişmesi ne kadar da komikti.

Bakışlarım pastanenin kapısında idi ama içeri giren olmadı.

Şu âna kadar hiç müşteri gelmemişti ve bunun için sadece havayı suçlayabilirdim. Tam olarak yağmur yağdığını söyleyemezdik fakat arada sırada kara bulutlar geçerek betonu ıslatan birkaç damla bırakıyordu. Sanki hava ne yapacağına bir türlü karar veremiyor gibiydi.

Soluk, gri ışıkların altında tepsileri topladım, camı sildim ve yeni çilekli pastalarımızı vitrine yerleştirdim. Annem muhasebeciyle buluşmak üzere erkenden çıkarak pastaneyi Max’le bana emanet etmişti. Yani pastaneyle *ben* ilgileniyordum. Max telefonundan basketbol maçı izleyip yumurta tartı yiyordu.

“Sormam gerek,” dedim. “Gerçekten ödevin *yok mu*? Hiç mi yok?”

Başını bile kaldırmadan cevap verdi. “Yok.”

“Sana inanmıyorum.”

“O zaman niye sordun?”

Elimle yüzümü ovuşturdum. Genelde konuyu uzatmaz ve istediği gibi vakit geçirmesine karışmazdım. Ama bugün buna biraz sinirlendiğimi hissettim. “O zaman en azından çalışıyormuş gibi yapamaz mısın? Ya da ne bileyim, pastanede bir işin ucundan tutabilirsin?”

“Tamam, vay canına, dostum. Son zamanlarda çok asabisin,” dedi Max, sonunda telefonunu bir kenara bırakarak. Çenesindeki tart kırıntılarını temizledi ve sandalyesinde öne doğru eğildi. “Biri seni ret falan mı etti? Öyleyse bana söyle, çocuğun kıcına tekme basabilirim.”

“Masa temizlemeni tercih ederim,” dedim. Tenimin ısındığını hissetsem de yüz ifademi sakın tutmaya çalışıyordum.

“Dur şimdi, abartmayalım,” dedi Max. “Hem bir kere masayı temizlediğimde annemle bana yanlış bez kullandım diye bağırırmıştınız.”

“*Yeri sildiğimiz* bezden mi bahsediyoruz?”

Arkamdaki kapı açılınca gelenleri karşılamak üzere içgüdüsel olarak arkamı döndüm, yüzümde müşterilere yönelttiğim gülümsemem vardı.

Ta ki kimin geldiğini görene kadar.

Julius Gong kapıda duruyordu. Okul forması hâlâ üzerindeydi ama ceketini çıkarmıştı, kravatı da gömleğinin yakasında çözülmüş bir şekilde duruyordu. Tam olarak nedenini anlayamasam da farklı görünüyordu. Belki de duruşundandı. Ya da kaşlarının çatıklığından. Gözlerinin altındaki koyu halkalardan.

“Neden buradasın?” deyiverdim birden.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ama öncesinde yüzünde karmaşık ifadeler belirdi. “Neden burada olamayayım?” dedi yavaşça. “Buralardaydım ve ekmek almak istedim. Tabii ki *senin* burada olacağını bilmiyordum.”

“Tabii ki,” diye tekrarlardım verdiğim ani tepkiden utanarak. Elbette benim için burada değildi. Hatta benimle karşı karşıya

geleceğini bilse sırf bundan kaçınmak için şehrin kilometrelerce ötesindeki pastaneye gideceğine kalıbımı basardım.

“Gelen müşteriye geri mi çevireceksin?” diye sordu, kaşını kaldırışında bir meydan okuma vardı. “Bunun için şikâyetle bulunabileceğime eminim.”

Dilimi ısırđım. Ben çalışırken onun burada olması tenimi karıncalandıran bir dehşete kapılmama neden olmuştu. Ama iş iştı. Bu yüzden tekrar gülümsedim ve iki elimle rafları gösterdim. “Ne istersin?”

“Bakalım...” Pastanenin içinde bir aşağı bir yukarı gezindi; tatlı taro çöreklerinin, rulo pizzaların ve üzerine Hindistan cevizi serpiştirilmiş tatlıların önünden geçti. Durup vitrini yakından inceledi. Sanki bir şey alacakmış gibi uzandı ama sonra elini geri çekti ve tekrar yürümeye başladı.

On dakika sonra artık sabrım taşmıştı. “Buraya ekmek almaya mı geldin yoksa müstakbel eşini seçmeye mi? Bu kadar uzun süren ne?”

Gülümsemesi hem sert hem alaycıydı. “İkincisi.”

“Ciddi ol–” Derin bir nefes aldım ve öğrendiğim tüm temel müşteri hizmetleri kurallarını hatırladım. *Hem pozitif hem negatif geri bildirimlere açık ol. Müşterilerinin beklentilerini öğrenmek için zaman harca. Bahane değil, çözüm öner. Ne kadar zorluk çıkarırsa çıkarsın müşteriye mango pudinglerinin olduğu köşeye itme–*

“O abin mi?” diye sordu arkamdaki Max’e bakarak.

“Maalesef müşterilere kişisel bilgilerimizi vermiyoruz,” dedim tatlı tatlı. “Ne almak istediğine odaklanabilirsen–”

“Evet, abisiyim,” dedi Max sandalyesinden kalkarken. *Hain*. Sanki bir güreş müsabakasındaymış gibi Julius’ı baştan ayağa süzdü. “Bu kim?”

“Hiç kimse.”

“Julius,” dedi. Sanki duvara konuşuyordum. “Sadie’yle aynı okuldayım. Hakkımda bir şeyler duymuş olabilirsin.”

Max'ın alnı kırıştı. "Kusura bakma, dostum. Bir şey çağrıştırmadı." Ona minnettar olma fırsatı bulamadan gözlerini kıstı. "Dur bir dakika, kardeşimi reddeden çocuk sen misin yoksa? Senin yüzünden mi bu kadar keyifsiz?"

"Ne?"

"Ne?" diye sordu Julius, aniden kaskatı kesilmişti. Bakışları bana kaydı.

"Sen ona bakma, uyduruyor işte," dedim ikisinin arasına girerek. "Max, git basketbol maçını izlemeye devam et. Ve Julius sen de... ayak altından çekil."

Julius çenesini kaldırdı. "Ya ben de maçı izlemek istiyorsam? Ben de—" Kısacık bir an durup masadaki telefona baktı. "Hunterların büyük fanıyım."

Ben neye uğradığımı şaşırmıştım ama Max rahatlamış, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşmişti.

"Dostum, muhabbete *bununla* başlamalıydın. Gel hadi gel, otur."

Julius yanımdan geçip abime doğru giderken sessizce, "Ne saçmalıyorsun sen?" dedim. Bu yaşananlar gerçek olamazdı. Beni sinir etmek dışında bunu yapmasının hiçbir sebebi yoktu. "Sen basketbol sevmezsin bile."

Durdu. "İnsanlar değişebilir," dedi, sesinde bariz bir hırçınlık vardı. "Sen değiştin."

"Ben nasıl—"

"Duyduğuma göre bir erkek yüzünden somurtuyormuşsun," diye fısıldadı kulağıma. İçimi kaplayan sıcaklık boynuma, tam dudaklarını hissettiğim yere doğru yükseldi. "Kim o? Tanıyor muyum?"

"Hiç kimse dedim ya. Sen abimi dinleme."

Yüzündeki ifadeden bana inanmadığı belliydi.

"Tamam. Ne istersen onu düşün," diye söylendim arkamı dönerken. "Yapacak işlerim var."

Yerleri süpürüp yeni yumurta tartlarını hazırlarken gökyüzü açılmaya başladı. Yağmurun izleri silinmişti; bulutlar ufukta pembe şeritler hâlinde süzülüyor, bir nefeste dağılacak kadar silik görünüyordlardı. Altın sarısı güneş pencerelerden içeri sızıyor, Max ve Julius'ın oturduğu masaya vuruyordu. Onlara *sık sık* baktığım yoktu. Julius'a meraklı bakışlar atmıyor ya da ellerini saçlarından nasıl rahatça geçirdiğini izlemiyordum.

Kesinlikle hayır.

Hava düzeldikçe daha fazla müşteri geldi. Çantaları ejderha meyvesi ve marine edilmiş etlerle dolu yaşlı bir kadın. Bir anne ve yüzlerini pastaların sergilendiği vitrine yapıştıran iki küçük çocuğu. Benim yaşlarımda, düz beyaz bir gömlekle okul eteğini bile kendine yakıştırmayı başaran güzel bir kız. Gözüm onu bir yerden ısıırıyordu, sonra aniden onun kim olduğunu fark ettim: Atletizm Karnavalı'nda benim dönemimdeki çocuğun telefonundan profiline baktığı kızdı.

Özellikle yiyeceklerle ilgileniyor gibi görünmüyordu. Girdiği andan itibaren tüm dikkati Julius'ın üzerindeydi ve sonunda onun yanına doğru gitti.

Konuşmalarını tezgâhın arkasından sessizce izledim.

“Woodvale Akademi, değil mi?” diye sordu kız, eliyle okul üniformasını işaret etti ama bunu o kadar yakından yaptı ki bu işaret etmesi mantıksız kalmıştı.

Julius ekrandaki maçtan başını kaldırdı. Kızı hafif bir gülümsemeyle onayladı. Dişlerimi gıcırdattım. “Evet.”

“Woodvale'deki erkeklerin daha seksi olduğunu duymuştum zaten,” dedi kâküllerini yüzünden çekerek. “Ama abarttıklarını sanmıştım.”

Julius kahkaha atınca birden içim öfkeyle doldu. Kıza doğru döndüğünde tırnaklarımı tezgâha geçirdim.

“Beni tanıdın mı?” diye devam etti kız. “İnternette birçok takipçim var. Ünlüyüm demiyorum ama yani ünlü *değilim* de diyemem.”

“Bu seni herhangi bir yerde ilk görüşüm,” dedi Julius.

Kız alınmışa benzemiyordu. “Eh, hiçbir zaman geç değildir. Eğer ismimi aratmak istersen...” Sonra da Julius ona telefonunu versin diye elini uzattı.

Reddetmesini bekledim. Sonuçta ünlü olsun ya da olmasın ilk kez bir kız ona ilgi göstermiyordu. Sekizinci sınıfta herkes ondan hoşlanıyordu çünkü beden eğitimi dersinde en hızlı koşan ve ona uzatılan her türlü şeyi açabilen oydu. Dokuzuncu sınıfta da herkes ondan hoşlanıyordu çünkü okul için bir tür moda çekimine davet edilmişti. Fotoğraflarda kıskanılacak kadar güzeldi: gömleğinin kollarını kıvırmıştı, siyah saçları gözlerinin üzerine dökülüyordu. Onuncu sınıfa geldiğimizdeyse herkes o olmak istiyordu çünkü o *Julius*’tı. Çünkü kimseyi umursamıyor gibi görünüyordu, bu da onu havalı ve ulaşılamaz yapmıştı. Çünkü beş santim daha boy atmış, omuzları daha da genişlemiş, çene hattı iyice keskinleşmişti. Çünkü söylediği her şey önemliymiş ve bir anlamı varmış gibi konuşuyordu.

O böyle bir ilgi içinde yüzmekten keyif alsa da konu ciddi ilişkide olunca bununla pek de ilgileniyor gibi görünmemişti.

Bu yüzden telefonunu çıkarıp kıza verdiğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yuttum. Kız, onun telefonuna adını yazarken Julius’ın bakışları sanki bu sahneyi izlediğimden emin olmak istercesine bana kaydı. Ondan ne kadar nefret ettiğimi hatırladım. Bu, sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissettiren fiziksel bir nefretti. Dişlerimi kamaştıran bir şeydi.

“Tamam, işte bu benim hesabım,” dedi kız, sanki Julius daha önce hiç telefon kullanmamış gibi. “Senin hesabından kendimi takip ettim. Sahildeki son fotoğraflarım *çok* utanç verici. Tüm yorumlarda çok tatlı görüldüğüm yazıyor ama bikinim hakkında karmaşık hisler—”

“Böldüğüm için özür dilerim ama kapatıyoruz,” dedim. Yalan değildi. Teknik olarak iki buçuk dakika sonra kapanmalıydık ama diğer müşterilerin hepsi çoktan gitmişti.

Kız bana gözlerini kırpıştırarak baktı. Julius sadece gülümsedi.

“O zaman gitsem iyi olur sanırım,” dedi kız ve bana öyle dostane bir bakış attı ki kendimi kötü hissettim. Neredeyse sözlerimi geri alacak ve istiyorsa biraz daha kalabileceğini söyleyecektim ki kız Julius’ın omuzlarını tuttu, o narin parmaklarını gömleğine geçirdi ve “Bana ne zaman istersen mesaj atabileceğini unutma. İstersen bu akşam bile atabilirsin,” dedi.

Julius kıza cevap verirken hâlâ bana bakarak gülümsüyordu. “Bunu aklımda tutacağım.”

Julius gitmedi.

Ne kapıdaki açık tabelasını kapalıya çevirdiğimde ne ön tarafın ışıklarını kapadığımda ne de ona açıkça, “Gitmelisin,” dediğimde.

Ayağa kalktı ama sırtını duvara yasladı. “Beni zorla mı göndereceksin?”

“Neden olmasın?” dedim. “Artık müşteri değilsin. Ne istersem yapabilirim.”

Duruşunu değiştirmede. “Yap o zaman. Ne istersen onu yap.”

İçim öfkeyle doldu. Onu pastaneden yaka paça atmaya ciddi ciddi düşünüyordum ki çenesini nasıl sıktığını fark ettim. Gözlerindeki parıltıyı. Beni kışkırtıyordu. Ama mesele sadece bu değildi. Sanki... kavga çıkarmak istiyor ya da kendini oyalayacak bir şey arıyordu. O anda içeri ilk girdiğinde nasıl görüldüğünü hatırladım ve tereddüde düştüm.

Ama bendeki değişimi sezmiş gibiydi. Hızla toparlandı, bakışları değişti. “Dürüst olmak gerekirse zaten fazla kalmayı planlamıyordum,” deyip duvardan uzaklaştı. “Okulda görüşürüz.”

“Hey—”

Tek kelime etmeden çıktı ve ben de arkasından öylece bakakaldım; kafam sanki dönem sonu sınavına harıl harıl çalışmışım gibi zonkluyordu. Çok fazla ses, çok fazla kafa karıştıran şey vardı. Ekmek bile almamıştı.

“Bu çocuğun sana ilgisi var,” dedi Max arkamdan.

İrkildim. “Efendim?”

“Sana bakıp durdu,” dedi hafifçe sırtarak. “En az otuz kez. Saydım.”

“O kadar sayabildiğini bilmiyordum,” diye laf soktum, nabzımın hızlandığını gizlemeye çalışarak.

“Ciddiyim. Daha iyisini bulamazsın. Senin gibi sporcu, uzun boylu ve yakışıklı—”

“Bu konuşmayı yapmıyoruz,” dedim. “Ayrıca yanıldığını belirtmek isterim. Muhtemelen arkamdaki bir şeye bakıyordu. *Ben* ne zaman baksam seninle maçı izliyordu.” Oturdukları masayı işaret ettim ama sonra durdum. Julius’ın telefonu hâlâ masadaydı. Gitmek için öyle aceleci etmişti ki unutmuş olmalıydı. Arkamı dönüp camdan dışarı baktım ama çoktan sokağın ortasını bulmuştu, karanlık çökerken uzun silüeti bir gölge gibi görünüyordu.

“Geri geleceğim,” deyip telefonu kaptım. Bu sırada kızın hesabının açık olduğunu fark ettim ama Julius çoktan onu takipten çıkmıştı. Göğsümdeki o ağırlık kalktı ve öyle rahatladım ki bu gerçekten utanç vericiydi. Kesinlikle mantıksızdı.

Yine de kapıdan çıkıp arkasından koşarken tüm vücudum tüy kadar hafifti, akşam rüzgârı saçlarımı savuruyordu. Bu saatte restoranların çoğu hâlâ açıktı, turuncu ışıkları dikdörtgen şeklinde dışarı yansıyor.

Sonraki köşeyi döndüm ve olduğum yerde kaldım.

Julius park hâlindeki spor arabalardan birinin yanında duruyordu. Bir anlığına —saçma bir şekilde— o arabanın okulu gezdirdiğimiz teyzelerden birine ait olduğunu sandım. Ama hayır, bu araba çok daha pahalıydı ve o kadar yeniydi ki res-

men parlıyordu. Camları açıktı ve Julius'un abisinin yüzünü gördüm. Fakat bu sefer gülümsemiyordu; kaşları çatılmıştı ve kardeşininkine çok benzeyen yüzünde öfke vardı.

"...her sinirlendiğinde küçük bir çocuk gibi öylece çekip gidemezsin," dedi James. "O kadar büyük bir mesele de yoktu. Annemle babam sana sadece biraz nasihat veriyor—"

"Beni nasıl buldun?" diye çıkıştı Julius. Sırtı bana dönüktü ve yüzünü göremiyordum ama sesindeki o buz gibi ton belli oluyordu.

"Dedektiflik yapmadım, Ju-zi. Arama geçmişini gördüm."

"Arama—" Julius kaskatı kesildi. "Onlar özel şeyler."

"Sakin ol, en yakındaki genelevi falan aradığın yoktu. Alt tarafı bir pastane. Ne diye bu kadar sinirlendin?"

Restoranın ışıkları buradaki kaldırıma ulaşmıyordu, bu yüzden sessizce hareket ettim, bir meşe ağacının arkasına saklanıp bedenimi gövdesine yasladım. Kulak misafiri olmak istemiyordum. Niyetim bu değildi. Ama kelimeler zihnimde vızır vızır dönüyordu. *Arama geçmişisi. Özel. Pastane mi aramıştı? Bu pastaneyi?*

"Gerçekten gelmene gerek yoktu," dedi Julius gerginlikle.

"Hâlâ sinirlisin," dedi James, camları biraz daha açıp dışarı sarktı. "Neden? Sırf biz —hem de haklı bir sebeple— matematik sınavından neden kaldığını bilmek istedik diye mi? Bu biraz *endişe verici*. Şu Sadie denen kızın seni sürekli geçmesine izin—"

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

Benim hakkımda konuşuyorlardı.

"Onun bir şey yapmasına *izin* vermiyorum," diye çıkıştı Julius ve bu loş ışıktaki ellerini nasıl yumruk yaptığını görebiliyordum. "O çok zeki biri, tamam mı? İnanılmaz güçlü. Aklına koyduğu her şeyi yapabiliyor ve hiçbir şey onun yoluna taş koyamaz. Ben bile."

“Hepsi bu mu?” diye sordu James. Sesinde merak vardı; nefesimi kesen, kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına sebep olan bir şey.

Julius da bunu fark etmiş olmalıydı. “Ne ima ediyorsun?”

“Yani diyorum ki kitabevinde onun yanında nasıl davrandığınla ilgili olmadığına emin misin? Gözlerindeki bakışı gördüm. Daha önce hiç görmemiştim ama şimdi—”

“Yanılıyorsun,” dedi Julius soğuk bir ifadeyle.

“Umarım yanılıyorumdur,” dedi James. “Okuldaki son senen. Hayatının geri kalanının başlangıcı, bu yüzden ilk adımını düzgün atmalısın. Harvard’a tam burs kazanıp izimden gelmeni beklemiyorum tabii ama böyle yapma. Ailemizin standartları var. Bir *kız* uğuruna dikkatinin dağıldığını, aklını kaybettiğini ve tüm çabalarının boşa gittiğini görmek istemem—”

“Öyle bir şey yok—”

“Çünkü hayallerindeki okula girdikten sonra sevgili yapmak için bolca vaktin olacak, tamam mı? Üniversiteye girdiğinde çok daha güzel kızlar olduğunu göreceksin. Her şey zamanlamayla ve önceliklerle ilgili. Bak, anlıyorum. Gerçekten. Eğer bu sadece fiziksel bir şeyse, yani asıl hedefe odaklanman için onunla bir kez takılıp onu içinden atman gerekiyorsa kendini tutma—”

“*Onun hakkında konuşmayı kes,*” diye araya girdi Julius ve sesindeki tehdit neredeyse beni bir adım geri gitmeye zorladı. James bile sersemledi. “Onu bu işe dâhil etme. Sana çoktan söyledim. Eğer bir testte yeterince başarılı olamadıysam bu benim suçum. Ben... Ben daha sıkı çalışırım... Daha iyisini yaparım—”

“Sadece söylüyorum.” James torpidoya parmaklarıyla hafifçe vurdu. “Ben senin yaşındayken hiç bu kadar zorlanmadım. Hiçbir şeyde ikinci olmadım. Senin yerinde olsam kendimden utanırdım.”

O anda bana ne olduğunu bilmiyordum.

Sanki biri damarlarıma ateşe verip bedenimin kontrolünü ele geçirmişti. Gördüğüm tek şey Julius'ın gözlerindeki kırgınlık, yüzündeki utançla başını öne eğiydi ve aklımı kaybettim.

Ağacın arkasından çıkıp direkt arabanın yanına gittim; ellerimi yumruk yapmıştım, kalbim deli gibi atıyordu. "Bilgin olsun diye söylüyorum," dedim, sesim o kadar yüksek ve sert çıkmıştı ki bana bile yabancı geldi, "Julius dönemimizdeki en iyi öğrencilerden biri."

Julius bana şaşkınlıkla baktı. "Sadie? Sen ne..." Kızardı, bakışları benimle abisi arasında gidip geliyordu. "Buna hiç gerek yok—"

"Kapa çeneni, Julius. Şu an ben konuşuyorum," diye çıkıştım.

"Evet, bırak konuşsun," dedi James. Başını yana eğmiş, bana sanki bir sınavın sonundaki beklenmeyen bonus soruyum gibi bakıyordu. "Seni yeniden görmek güzel, Sadie Wen. Ama tabii bunun şu anki gibi bir durumda olacağını hiç düşünmemiş—"

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. "Julius hakkında yanılıyorsun. Onu tanıdığım on yılda tek bir sınavda bile başarısız olmadı. Adaylığını koyduğu her kulübe başkan oldu. Edebiyat dersindeki basit bir sunumda bile sınıf arkadaşlarının ayakta alkışladığı tek kişi o. Ve eğer bir şeyde ikinci oluyorsa bu yeterince iyi olmadığından değil, sadece ben ondan daha iyi olduğumdan—"

Julius öksürdü. "Bu konuşmanın sonu kendini tebrik ettiğin bir yere mi varacak?"

"Ben burada hararetle seni savunurken sinirimi bozmaz mısın?"

"Şey, biraz konudan sapmış gibi görünüyordun—"

"Konudan sapan sensin." Gözlerimi kapadım. Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Düşüncelerimi topladım. "Az önce söylemeye çalıştığım, Julius ne kadar sinir bozucu, kibirli, korkak ve samimiyetten yoksun olursa olsun onunla tanışan herkes ne kadar harika şeyler yapacağını bilir. O katır inadı ve eşsiz

manipölasyon becerisiyle harika şeylerin tam kucağına düşmesini sağlar.”

James kardeşine şüpheyile baktı. “Burada aynı kişiden mi bahsediyoruz?”

“Belki de kardeşini o kadar da iyi tanımıyorsundur,” dedim soğuk bir tavırla. Daha önce hiç bu kadar öfkelendiğimi hatırlayamıyordum. Elime bir çekiç alıp arabayı parçalamak gözüme çok cazip görünüyordu. İşin garibi ilk kez Julius’a kızgın değildim, onun adına kızgındım. Çünkü ona saldırma hakkı olan tek kişi ben olmalıydım.

James bir süre sessiz kaldı. Sonra da gülmeye başladı, sesi o kadar neşeli ve yüksekti ki sokakta çınladı. “Burada küçük kardeşimin onurunu savunan bir kızın olması ne kadar da dokunaklı. Gerçekten çok tatlı.”

“Mesele onun onuru değil,” dedim her kelimeyi tane tane söyleyerek. “Benim onurum. Rakibimi aşağılayarak bana da hakaret ediyorsun.”

Kaşları havaya kalktı. “Bu çok cesur bir iddia.”

Normalde böyle bir suçlama karşısında kızarır, ezilip büzülürdüm. Kelimeleri yutar, kazandıklarımı geri bırakırdım. Ama adrenalın hâlâ damarlarımda dolaşıyordu ve ikimiz adına konuştuğumda her şeyin farklı olduğunu hissettim. Bunun ne zaman olduğunu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ikimiz aynı taraftaydık. “Ne var bunda?”

James tekrar güldü, ağzını o kadar açmıştı ki dişlerinin arkasını görebiliyordum. “Sanırım haklı olup olmadığını sene sonunda sonuçlar açıklanınca göreceğiz, değil mi?” Sonra Julius’a bakıp iki parmağıyla onu çağırdı. “Somurtmayı kes ve arabaya bin.”

“Bekle,” dedim buraya ne için geldiğimi hatırlayarak. “Telefonunu unutmuşsun.”

Telefonu uzattım, Julius da büyük bir dikkatle aldı ama yine de eli benimkine hafifçe değdi; kısacık bir temas olma-

sına rağmen insanın can yakacak türdendi. Julius tereddüt etti. Gözlerimin içine baktı. Gözlerinden arka arkaya binlerce duygunun geçtiğini gördüm: Minnet, böyle hissettiği için öfke ve başka bir şey daha. “Sadie,” diye fısıldadı, sesi sadece benim duyabileceğim kadar yüksekti. “Ben...”

Arabanın farları yandı, bu yoğun ışık beni neredeyse kör etmişti. Gözlerimi kısıarken tek elimi yüzüme siper ettim.

“*Arabaya bin,*” diye tekrarladı James. “Acele et.”

Julius’ın dudakları aralandı ama sadece başını salladı ve yavaşça arabaya bindi. Kapılar kilitlendi, motor çalıştı. Araba uzaklaşırken arkasını dönüp bana baktığını görür gibi oldum.

Onu düşünmeyi bırakamıyordum.

Utanç vericiydi. Verimsizdi. *Normal değildi.* Ve çok sinir bozucuydu. Aklımda bu kadar fazla yer etmeye hiç ama hiç hakkı yoktu. Max’le eve döndükten sonra tarih ödevimi önden tamamlama niyetiyle kendimi odama kapadım ama yine de tam on bir dakika boyunca duvara baktım.

“Kes şunu,” diye söylendim kendime, yüzümü ovuşturarak. “Kendini *topla.*”

Aklım her zaman çok düzenli çalışmıştı. Duygularımı zihnimin farklı yerlerinde, birbirlerinden ayrı tutmakta, gerekli bilgileri gereksizlerden ayırmakta, iyiyle kötü arasına arasında net bir çizgi çekmekte iyiydim. Julius kesinlikle *Kötü* klasöründeydi.

Ama bu akşam aklım bana ihanet ediyordu. Fiziksel yorgunluğun beynimi susturacağını umarak her zamankinin iki katı kadar mekik çekip dikkatimi dağıtmaya çalışsam da tek kazancım kas ağrısı oldu.

Sanki bu bir zorunluluk, kurtulamadığım bir alışkanlıkmış gibi Julius’m eve gidişini düşünmeden edemiyordum. Abisiyle

kavga etmiş miydi? Konuşmalarında adım tekrar geçmiş miydi? Beni merak ediyor muydu?

Sonunda pes edip Abigail'e mesaj attım. Sadece iki kelime yazdım: *mavi elbise*.

Bu, ayrılık, kötü notlar ve sıkıcı aile toplantıları da dâhil her türlü mini acil durum için kullandığımız bir şifreydi. Bu şifre, *Yardım et, elinde ne varsa bırak ve benimle konuş* demekti. Bunu ilk kez alışveriş yaparken elbisemin arkasında kocaman bir delik açtığımda Abigail hemen en yakındaki mağazaya gidip bana sırtımı kapamak için ceket aldığı anda kullanmıştık. Daha önce hiç kimsenin kredi kartını o kadar hızlı kullandığını görmemiştim.

Abigail beni iki buçuk dakika içinde aradı. "Evet, canım? Hangi yangını söndürüyoruz?"

"Meşgul müsün?"

"Odamdayım," dedi ve kapısının kapandığını, yastıkların hafif hışırtısını duydum. "Yani bana bir banka soyduğunu söyleyeceksen kimse duyamaz."

"Yok, o değil," dedim hafifçe gülerek. Neredeyse konu bu olsun isteyecektim. En azından bunu direkt düzeltmenin bir yolu olurdu. "Sadece..." Durdum, daha ben ne hissettiğimi anlamlandıramadan ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Eğer sen... nasıl anlarsın yani?"

"Şey, neyi?"

Yüzümü buruşturup gözlerimi sımsıkı kapadım. Kelimeleri resmen ağzımdan söküp çıkardım. "Şeyi nasıl anlarsın... şeyi... birinden hoşlandığını?"

"Ah." Ses tonu hemen değişti. Gülümsediğini anlamak zor değildi. "Bu *o tarz* bir konuşma demek. Sen birinden hoşlanmayalı yıllar oldu."

"Öyle olmayabilir," dedim hızla sandalyemde doğrularak. "Ben sadece... Kafam karışık. Bir de bu soğukta bir süre dışa-

rıda kaldım, yani bu sadece ateşimin çıkacağına dair bir işaret de olabilir—”

“Açıklamak zorunda değilsin. Sadece şunu söyle: Bu kişiyi sürekli düşünüyor musun?”

“Yok, *sürekli* değil...”

“Ne zaman yalan söylesen sesin böyle tiz çıkıyor,” dedi. “Dürüst olmazsan bir işe yaramaz.”

“Tamam. Tamam, yani, belki?” Telefonu iyice kulağıma bastırdım ve bu soruyu sınavda bana yirmi puan getirecek bir kompozisyon gibi düşünmeye başladım. “Sabahları sınıfa girmek üzereyken ben... ben onu merak ediyorum. Kalbim hızlanıyor, onu gördüğümde saçma bir şekilde öfkeleniyorum ama orada olmadığı zamanlarda da hayal kırıklığına uğruyorum. Arada sırada —yani birkaç dakikada bir— ne yapıyor acaba diye düşünüyorum olabilirim. Onunla konuştuktan sonra da her seferinde konuşmamızı düşünüyor, o ne demişti ben ne demiştim diye tüm konuşmayı didik didik ediyorum. İyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Ondan daha iyi olmak istiyorum ama aynı zamanda onu etkilemek de istiyorum...”

“Moralini bozmak istemem ama bu öyle sıradan bir hoşlanmaya benzemiyor,” dedi Abigail. “Kulağa çok daha ciddi geliyor, Sadie.”

“Hayır,” diye itiraz ettim panikle. “Hayır, değil, *olamaz*. Yani, ondan nefret ediyor olsam da böyle hissetmez miydim? Birinden hoşlanmakla ondan nefret etmek arasındaki farklı nasıl anlarsın ki? Fiziksel olarak diyorum. Tansiyonun bu kişi çok sinir bozucu olduğu için mi fırlıyor yoksa ondan çok etkilendiğin için mi? Ellerin onu boğmamak için mi titriyor yoksa onu öpmemek için mi?”

“Vay canına.”

“Ne?”

“Julius, değil mi?” dedi Abigail. “Julius Gong’tan bahsediyorsun.”

Boğazım tılandı ve birinin utançtan ölmesi mümkün mü diye merak ettim. Belli ki ismini duymak bile bana fazla geliyordu. Nabzım öyle hızlı atıyordu ki kanımın bedenimdeki hareketini hissedebiliyordum. *Ne kadar acınası*. Kendimi tekmeleyebilirdim. “Şey...”

“Aman Tanrım,” dedi boğuk bir sesle. Bunu arka arkaya o kadar çok farklı biçimde söyledi ki söze yeni bir anlam kazandırmaya çalışıyor gibiydi. “Aman Tanrım, aman Tanrım. Aman. Tanrım. Aman *Tanrım*—”

“Böyle gidersen Tanrı’yı gerçekten dünyaya indireceksin,” diye çıkıştım elimi yanan yüzüme götürerek.

“Hayır, hayır, seni yargılamadığımı biliyorsun, canım. Hem de hiç,” dedi. “Ben on üç yaşındayken çizgi filmde gördüğüm bir aslandan hoşlanmıştım. Pençelerinde ilgimi çeken bir şey vardı.”

“Birbirinden bu kadar farklı iki saçma durum arasında benzerlik kurduğuna inanamıyorum,” dedim. “Öncelikle, Julius bir *insan*—”

“Ayrıca son on yıldır hayatını cehenneme çeviriyor,” diye sözümü kesti. “Aynı grup projesinde çalıştığınızda öğretmeninin önünde senden daha hazırlıklı görünmek için gizli gizli çalıştığını hatırlamıyor musun? Ya da heceleme yarışmasında seni yendikten sonra okulda peşine takılıp kupasını sana gösterip durduğunu? Ya da Sevgililer Günü için bir sürü gül alıp sen hiç gül almadın diye seninle dalga geçmek adına okul dolabının üstüne bir vazo dolusu gül bıraktığını unuttun mu?”

“Hepsi harika anılar, evet,” dedim. “Çok net hatırlıyorum. Ama...”

Ama aynı zamanda okul ceketinin omuzlarımdaki yumuşaklığını da hatırlıyordum. Bu akşam yüzünde gördüğüm ifadeyi, abisi benimle ilgili ileri geri konuşurken sesinde beliren öfkeyi. Partiden sonra yerdeki konfetileri temizlerken yanımda sessizce aldığı nefesleri. Koşu yarışından sonra bileğimi tutan

elini ve sıcaklığını. Madalyanın parlaklığını, gözlerindeki ışığı, dudaklarının kıvrımını. Çok güzel, çok sinir bozucu, çok kafa karıştırıcıydı. Tek bir kelimesiyle beni ortadan ikiye bölebiliyordu, sonra minicik bir dokunuşla eski hâlime getirebiliyordu.

“Sence hiç ihtimal var mı...” Bunu sormak bile çok aptalca geliyordu. “Yani sence onun da benden hoşlanıyor olma ihtimali var mı?”

“Vay canına, evet, sen bayağı abayı yakmışsın,” dedi. “*Hoşlanmaması* için bir sebep göremiyorum. Sen tepeden tırnağa mükemmelsin. Zeki, elini attığı her şeyde başarılı olan birisin, ayrıca geleceğin CEO’su tarzında bir seksiliğin var—”

İçinde bulunduğum duruma rağmen güldüm. Ama sonra aklıma bir şey geldi ve hemen toparlandım. “E-posta meselesini unutuyorsun,” dedim. “Onları ilk aldığında ne kadar öfkeli olduğunu görmeliydin. Henüz beni affettiğini sanmıyorum. Affedeceğinden de emin değilim.”

“Doğru.” Duraksadı. “O e-postalarla ilgili—”

“Yani, sen de zamanında sana yazılı bir biçimde senin okul kaptanı konuşmanı dinleyeceğine *yazın en sıcak gününde klimasız bir salonda arkada bir bebek saçını çekerken birinin kurumsal gelir vergisi üzerine yazdığı şiirleri dinlemeyi tercih edeceğini* söyleyen biriyle beraber olmak ister miydin?”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Abigail zorlama bir pozitiflikle, “Belki bir sabah uyanır ve hafızasının bir kısmını kaybeder,” dedi.

“Yani, benim nasıl hissettiğimin bir önemi yok.” Kendimi tekrar sandalyeme bıraktım. “Çünkü bu konuyu asla unutamayacak.”

“Bunu kesin olarak bilemezsin,” diye ısrar etti. “Onunla yüz yüze konuşmadığın sürece hiçbir şeyden emin olamazsın.”

Öksürdüm. “*Konuşmak mı? Ona ne diyeceğim? Ah, selam. Son on yılda birbirimizden iliklerimize kadar tiksindiğimizi ve beni çekilmez bulduğunu biliyorum ama bence öpüşüp koklaşmalıyız?*”

“Gayet etkileyici bir konuşma,” dedi Abigail. “Hem ne var biliyor musun? Şu inziva bu konuşmayı yapmak için çok uygun. Aynı ortamda olacak, birbirinize zaman ayırabileceksiniz ve etrafta o kadar da fazla öğretmen olmayacak. İşin tek kötü yanı bu inzivanın sahil gibi bir yerde olmaması. Öyle olsa çok *tatlı*—”

“Öyle olacaktı,” dedim sertçe. “Ama Julius çok romantik bir ortam olur diye reddetti ve evet, biliyorum, durumun ne kadar ironik olduğunu konuşurken fark ettim.”

“Gerçekten kendi topuğuna sıkılmış ama, değil mi?”

“Ya da kendini kurtardı,” dedim. “Belki de kendini, birinin onu köşeye sıkıştırıp bir şeyler itiraf etme ihtimalinden korumuştur. Belki de genel olarak ilişkiye karşıdır, hatta ve hatta özellikle benimle bir ilişkiye karşıdır.”

Abigail *cık cık*ladı. “Senin şu özgüvenin nereye kayboldu?”

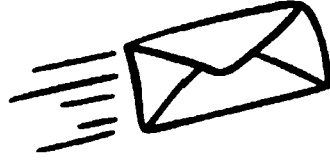
“Fizik kurallarına göre hiç var olmamış bir şeyin ortadan kaybolamayacağını farkındasın, değil mi? Madde yaratılabilir ya da yok edilebilir—”

“Sadece onunla *konus*, Sadie. Gerçekten. En kötü ne olabilir ki?”

İç geçirdim. Sonra masamın kenarına tutunarak ihtimaller denizinde boğulmamak için dengemi korumaya çalıştım. “Her şey,” dedim. “Bana gülebilir. Her test ve her yarışmada duygularımı bana karşı bir silah olarak kullanabilir. Hayatımın geri kalanı boyunca benimle alay edebilir. Sözlerim karşısında korkup tiksinebilir—”

“Ya da yanıtıyla seni şaşırtabilir,” dedi. “Sadece bir düşün, tamam mı?”

Canım yanana kadar yanağımın içini ısırdım. Nasıl olduğunu anlamasam da şimdi kafam daha da karışmıştı. “Tamam. Düşüneceğim.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İyi bir tarih kompozisyonu yazmanın püf noktaları vardı. Çoğu insan ilk olarak argümanınızı oluşturarak başlamanız gerektiğini düşünürdü. Soruyu okur ve hemen bir fikir oluşturursunuz, mesela Fransız Devrimi'ndeki radikal devrimcilerin mafya olarak görülüp görülmemesi gibi. Sonra hafızanızı yoklayıp ünlü tarihçilerden alıntılar, tarihler, istatistikler gibi savınızı destekleyecek kanıtlar ararsınız. Ama ben her zaman kanıttan başlardım. Hâlihazırda elimde olan bilgileri gözden geçirir, bana göre en etkili olanları, değerlendirmeyi yapacak kişinin de dikkatini çekebilecek olanları ayıklardım. Ancak bunları yaptıktan sonra argümanımı seçerdim. Diğer türlü tamamen boşa kürek çekmek, kıymetli vaktimi harcamak olurdu; somut verilerle destekleyemedikten sonra neye inandığının ya da inanmak istediğinin bir önemi yoktu.

Bunu biliyordum. *Bilmem gerekirdi.*

Ama yine de telefonu kapadıktan sonra Abigail'in haklı olmasını dilemekten kendimi alamadım. Belki, mucizevi bir şekilde, Julius'ın bana karşı öfke ve bıkkınlık dışında bir şey hissetme ihtimali vardı. Yapılacak mantıklı şey bu olmasa bile kendimi tüm denenip test edilmiş çalışma tekniklerimi bir kenara bırakarak bu durumu destekleyecek kanıtlar ararken buldum.

Mesela: Ölecekmişim gibi hissettiğimde yarışı benim yerime koşmuştu. Mesela: Parti bittikten sonra benimle kalmıştı, daha önce yerleri süpürmekle hiç ilgilenmediğini düşünecek olursak bu davranışının bir nedeni olmalıydı. Mesela: Okul çıkışı pastaneye geldiğinde Max öyle söylemişti, hem kendi abisi de *bizim* pastaneyi aradığını söylememiş miydi? Mesela: Dört buçuk hafta önce, kısacık bir an bana öyle şefkatle bakmıştı ki nefesim kesilmişti.

Muhtemelen hiçbir denetmeni ikna edecek kadar somut şeyler değillerdi ama gecenin sonunda benim ikna olmama yetmişlerdi.

Ertesi sabah otobüste Abigail'in yanına otururken, "Sanırım kusacağım," dedim.

İçinde sıvıdan çok krema olan bir şey içiyordu; çantasını aramızdaki boşluğa sıkıştırmış, kot ceketini de kucağına yastık gibi sermişti. Söz konusu ormana bir saatlik otobüs yolculuğu bile olsa asla rahatından ödün vermezdi. "Dün gece hiç uymamış gibi görünüyorsun," dedi yüzümü inceleyerek.

Yüzümü ekşittim. "Uyumadım. Bir sonraki hamlemi planlamakla meşguldüm."

Neredeyse gülmekten içtiği şeyi püskürtecekti. "Canım benim, savaşa gitmeyi planlamıyorsun, sadece bir çocuğa ondan hoşlan—"

"Bağırma," dedim gözlerimle otobüsü tararken. Koridorda hâlâ ağır ağır ilerleyen öğrenciler vardı; diğerleri de ya ayakta arkadaşlarını arıyor ya da çantalarını koltuklarının altına sıkıştırıyorlardı. "Biri duyacak."

"Kimse ne hakkında konuştuğumuzu tahmin bile edemez. Yani, bana *söylediğinde* ben bile güç bela inandım. Hem henüz gelmedi de," dedi rahatça. "Ayrıca burada gerçekten plan yap-

maya odaklanıyorsak bence kaplumbağa adımları atmalısın. Yani... geçmişinizi falan düşünecek olursak. En baştan hararetle bir konuşma yapıp onu ürkütme istemezsin."

"Hı?" Kafamı sağa sola çevirerek yanımdan geçen her yüzü inceliyordum. Resmen midem bulanıyordu, tabii bunda sabah kahvaltıyı es geçmemin de payı vardı ama bütün sebep bu değildi. Neredeyse okul kaptanlığı için konuşma yaptığım zamanki gibi midem bulanıyordu, hatta belki yıl sonu sınavlarından önceki gibi bile. Birinden hoşlanmak *böyle* bir şey miydi? Çünkü herkesin söylediğinin aksine benim hislerimde içimi ısıtan ya da nazik hiçbir şey yoktu. Bu düpedüz işgaldi, bedenim bana karşı savaş açmıştı. Midemde kelebekler falan uçmuyor, akrepler dolaşıyordu.

"Belki de önce arkadaşça davranmalısın. Ya da en azından çocuktan *tiksiniyormuşsun* gibi yapma," diye önerdi Abigail. "Hem—"

"Aman Tanrım, geliyor."

Dün onu düşünmekle geçen saatlerden sonra benden sadece birkaç metre ötede durması hayal gibi geldi. İşte orada, tam karşımdaydı. Otobüsün camından içeri süzülen güneş ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

Ama ben dün gece uyumamış gibi görünüyorsam o haftalardır gözüne uyku girmemiş gibi görünüyordu. Gözlerinin altı yorgunluktan çökmüştü, dağınık saçlarının bazı tutamları alnına düşüyordu. Sonra bakışlarımı fark etti ve göz göze geldik.

Midemde gezinen o akrepler boğazıma kadar tırmandılar.

"Unutma, arkadaşça davran," diye fısıldadı Abigail.

Bu, son on yılda öğrendiğim her şeye ters düşüyordu. Geriye doğru zıplamak, elini kaynar suya sokmak ya da yanan bir binaya koşarak girmek kadar mantıksızdı. Ama yüz ifademi yumuşatmaya çalıştım. Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. Sonunda da ağzımdan tiz ve boğuk bir ses çıktı.

Julius'ın kaşları çatıldı. "Efendim?"

“Ben sadece... Selam veriyordum,” dedim neşeyle. “Yani merhaba diyordum. Selam.”

Bana tuhaf tuhaf baktı ve tek kelime etmeden yanımdan geçip gitti.

O anda artık yok olmak istediğime karar verdim.

“Tamam, açık konuşmak gerekirse daha kötü de olabilirdi,” dedi Abigail, Julius otobüsün arka tarafında bir yere oturunca. Kapılar kapandı ve okul otoparkından geri geri çıkmadan önce öğretmenler son kez sayım yaptı. “Yani, tam olarak *tüy diktin* diyemeyiz.”

Kafamı yavaşça cama vurup duruyordum.

“Şunu yapmayı keser misin?”

“Endişelenme, bilişsel fonksiyonlarımı riske edecek kadar sert vurmuyorum.”

“Hayır, endişe ediyorum çünkü Bayan Hedge bunu yaptığını görebilir ve sonra bizi bir kez daha yetmiş dakika boyunca kendini sevmenin önemi üzerine bir belgesel izlemeye zorlayabilir. Ayrıca Julius şu anda sana bakıyor.”

O an donup kaldım. Damarlarımdaki bütün kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. “Emin misin?”

“Kesinlikle,” dedi ciddiyetle. “Ama ben hallederim.” Daha ona ne yapacağını bile sormadan o kadar yüksek sesle konuştu ki motorun sesini bastırdı. “Pencerelerin bu kadar sağlam olduğunu görmek harika, Sadie. Bunu bizzat test ettiğin için teşekkürler. Şimdi kafasını otobüs camına geçiren o yirmi yaşındaki çocuğun geride insan şeklinde bir delik bıraktığına dair okuduğum haberin gerçek olmadığını düşünmeye başladım.”

Ağlasam mı gülsem mi bilemedim. “Hâlâ bakıyor mu?” diye fısıldadım.

“Hayır. Tamamen güvendesin.”

Derin bir iç geçirip koltuğuma yayıldım. “Tanrım, bundan *iğreniyorum.*”

“Daha önünde kocaman bir gezi var,” dedi kulaklığının birini takıp diğerini bana uzatırken. “Sadece oraya gidene kadar sabret.”

Yolun geri kalanı boyunca müziği birkaç şarkıda bir değiştirmek dışında pek konuşmadık (tarzlarımız çok farklıydı, Abigail *ateşli kızlar için melankolik şarkılar* dediği ya da başka bir deyişle insanı hüngür hüngür ağlatan şarkıları severken ben tercihim dinlerken ders çalışabileceğim şarkılardan yana kullanıyordum). Bu, Abigail’in etrafında olmayı sevmemin birçok nedeninden biriydi. Akşamları aralıksız beş saat boyunca telefonda konuşabilirdik ve sadece su ya da şarj aletlerimizi almak için dururduk ama aynı zamanda sessizce yan yana oturup akıp giden manzarayı da izleyebilirdik. Kısa süre içinde yollar daralmış, kıvrıla kıvrıla tek bir şeride inmişti ve güneş yükselerek yolun iki yanındaki ağaçların arasından kendini göstermeye başlamıştı. Alışveriş merkezleri, benzin istasyonları ve kalabalık kafeler artık yoktu. Dağların iyice derinliklerine inip tüm renkler altın sarısı, mavi ve yeşilin karışımı olana dek her şey kaybolmuştu.

Artık sessizce bu manzaranın tadını çıkaran tek kişiler biz değildik. Diğer öğrenciler de sessizleşmişti. Kim-boş-enerji-içeceklerini-öğretmenlere-çarpmadan-en-uzağa-atabilir yarışması yapan sporcular bile suskundu. Hem zaten bu aptalca bir oyundu çünkü ne kuralları belliydi ne de sonunda bir ödül vardı.

“Vay canına, çok güzel,” diye mırıldandı Abigail, ben de onun gibi düşünüyordum.

Averlore Gölü tam da fotoğraflardaki gibi görünüyordu.

Dağın eteklerindeki el yapımı kulübelere tutun da mor salkımlara, dantel gibi serilmiş kır çiçeklerine ve göl kıyısındaki kocaman karaağaçlara kadar her şey tıpatıp aynıydı. Köşeyi döndüğümüzde göl tüm ihtişamıyla karşımızdaydı; kocaman ve çok güzeldi, zümrüt yeşili görünen su o kadar berraktı ki güneşte parlıyor, gökyüzünde gezen bulutları yansıtıyordu. Bu-

rası saklı cennet gibiydi, kelimenin tam anlamıyla bir inziva yeri idi. Bana neredeyse Julius'ı, e-postaları, son birkaç ayda olan her şeyi unutturmaya yetecek kadar güzeldi.

Ama sonra otobüs durdu ve gerçek dünyaya geri döndüm. Ya da belki de onun daha tuhaf, alternatif bir versiyonuna. Çünkü herkes emniyet kemerini çözüp eşyalarını toplarken Ray Suzuki ayağa kalkıp bana döndü. "Hey," dedi. "Burayı sen mi seçtin?"

Abigail'in kulaklığını çıkarıp ona geri verdim ve Ray'e endişeyle baktım. "Evet?"

"Beklediğim kadar kötü değilmiş," diye homurdandı.

Abigail'in yüzünde de aynı şaşkın ifade olmasa halüsinasyon gördüğümü düşünürdüm.

"Ah. Şey, sevindim," dedim hâlâ bir bit yeniği çıkmasını bekleyerek. Belki de şöyle diyecekti: *Beklediğimden de betermiş. Ya da Ruhunun derinliğine yaraşır şekilde cehennem alevlerinde bir çukur bekliyordum doğrusu.*

Ama bunların hiçbirini söylemedi. Sadece başını aşağı yukarı salladı, boğazını temizledi ve koridorda ilerleyen diğer öğrencilerin arasına katıldı.

"Yani Ray Suzuki seni içtenlikle tebrik ederken sen Julius Gong önünde kızarıp kekeliyorsun," dedi Abigail kaşlarını kaldırarak. "Çok tuhaf. Gerçekten, akılalmaz derecede tuhaf. Bir bakmışız Bayan Hedge reşit olmadan alkol tüketimini destekleyecek ve Rosie de en büyük hayalinin rahibe olmak olduğunu söyleyecek."

"Bu kadar dramatik olma," dedim kahrkaha atarak ama bir yandan da haklı olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Kulübelere yerleşmemiz için bize otuz dakika verdiler.

Neredeyse kusursuzdu. İçerisi nostaljik koltuklar, üst üste dizilmiş kitaplar ve harıl harıl yanan ateşle öyle güzel dekore edilmişti ki sanki masallardan fırlamıştı. Çalışanlar bizi karşılamak için masalar dolusu ev yapımı çörek, taze krema ve çilek reçeli hazırlamıştı ve sadece birkaç dakika içinde ne var ne yoksa tüketmiş, porselen tabaklarda âdeta tek bir kırıntı bile bırakmamıştık. Öğretmenlereyse suşi ve alkolsüz kokteyller ikram edilmişti ama içecekleri şüpheli biçimde alkol kokuyordu ve ben Bayan Hedge'i daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ranzalar genişti ve çarşaflarda dışarıdaki kır çiçeklerinin kokusu vardı.

Tek sorun—

“Çıplak palyaçolar,” dedi Abigail, sesi korku ve yoğun bir tiksinti karışımıydı.

Diğer kızlar da onun etrafına toplanıp duvardaki tablolara bakmaya başladı. Evet, tablolar. Çünkü nedense her odada herkesin görebileceği şekilde *bir sürü* çıplak palyaço tablosu vardı. Yatakların tepesinde, aynaların yanında, kapıların üstünde. Belki soyut bir stilde yapılmış olsalar daha iyi olabilirdi ama bu tablolar, ufak fırça dokunuşlarının en ince detayları vurgulamasıyla fazlasıyla gerçekçi görünüyordu.

“Buna izin verilmemeli,” dedi Georgina Wilkins başını sağa sola sallayarak. “Bu... Neydi o kelime? Çap-çapraz?”

“Çarpık,” diye düzelttim refleks olarak ama sonra hemen yüzümü ekşittim. Tecrübelerimden bunun en az sevilen huylarımdan biri olduğunu biliyordum.

Ama Georgina bana minnet dolu bir bakış attı ve “Doğru. Aynen öyle,” dedi. Onun bu davranışı, tabloların ne kadar korkunç olduğunu kanıtlıyordu.

Abigail elini yüzünde gezdirdi. “Gözlerim fiziksel saldırı altındaymış gibi hissediyorum. Daha net konuşmam gerekirse bir kanguru tarafından tekmelenmiş, kırık camların üzerinde sürüklendikten sonra ateşe atılmış gibiler.”

“Tanrım, özür dilerim,” dedim herkese. “Yemin ederim mekân seçerken bunların hiçbirisi internet sitesindeki fotoğraflarda yoktu...”

Belki de düşmanımın düşmanı dostumdur sözü doğrudu –düşman teşhircilikten tutuklanması gereken iki boyutlu bir palyaço olsa bile– çünkü Rosie gelip yanımda durdu. “Ne diye özür diliyorsun?” dedi saçlarını omzunun üzerinden savurarak. “Sonuçta tabloları oraya sen asmadın.”

Ağzımı açtım. Sonra kapadım. Her şey için sorumluluk almaya o kadar alışkındım ki ondan ve diğerlerinden özür *dilememek* yanlış geliyordu.

Rosie, “Bazen çok tuhaf oluyorsun, Sadie,” diye devam etse de sesi kırıcı değildi. “Çoğu insanın suçu kendi üstüne almak yerine başkalarına attığını biliyorsun, değil mi?”

Gözlerimi kırıştırdım. Bir kez daha kendimi toplamaya çalıştım. “Ben... Doğru. Şey... Benim hatam olmayabilir ama bu durumu nasıl çözebileceğimizi biliyorum. En azından geçici olarak.”

“Lütfen,” dedi Abigail. “Her şeyi yapmaya razıyım.”

Çantamı kurcaladım ve yanımda getirdiğim yedek ceketimi çıkarıp palyaçoyu tamamen kapatacak şekilde tablonun üzerine serdim. “İşte oldu,” dedim. Diğerleri de salaş elbiselerini ve *sweatshirt*lerini alarak bana katıldılar. Kısa sürede odadan odaya kahkahalarla koşup gördüğümüz tüm tabloların üstünü örttük. Histeri dilimde alkol gibi bir tat bırakmıştı ve bir ara arkamı döndüğümde Rosie’yle göz göze geldim. Bana kötü kötü bakmıyordu. İkimiz de içinde bulunduğumuz bu saçma sapan duruma kahkahalarla gülerken iki büklüm olduk. Uzun bir aranın ardından ilk kez sınıf arkadaşlarımdan gözünde bir numaralı düşmanlarıymışım gibi hissetmiyordum. Mükemmel öğrenci gibi de hissetmiyordum; ben sadece onlardan biriydim. Dışarı çıkıp güneş ışığında parlayan gölün kıyısına doğru giderken hâlâ gülüyorduk.

Günün ilk aktivitesi kano turuydu. İki kano çoktan çakıl taşlarının üzerine yerleştirilmişti, kanoların arkasında zümrüt yeşili göl ıslıl ıslıl parlıyordu. Kollarında ve ayak bileklerinde boncuklu bileklikler olan esmer, yapılı biri gelip kendini David, Ama Bana Dave Diyebilirsiniz diye tanıttı. Sonra hemen konuya girdi ve Bayan Hedge ağaçların altında alkolsüz(?) kokteyli yudumlayarak bizi izlerken kano küreğini nasıl tutacağımızı, bedenimizi nasıl konumlandırmamız gerektiğini gösterdi.

Dave ellerini birbirine sürterek, “Sizi iki takıma ayıracağız,” dedi. “Sonra da işleri biraz daha ilginçleştirmek için minik bir yarış yapacağız. Gölün diğer tarafına ulaşan ilk kişi kazanır. Tamam mı?”

Çoğumuz başımızla onayladık. Abigail bacağına konan bir sivrisineğe vurdu ve kulağıma fısıldadı. “Herhangi bir fiziksel egzersiz yapmak zorunda kalmayacağımızı umuyordum. Kim en hızlı uykuya dalar yarışmasını ne zaman yapacağız? Eminim onu hiç çabalamadan kazanırım—”

“Sen,” dedi David, Abigail’i işaret ederek.

Abigail hızla kafasını kaldırdı. Hiçbir utanma duygusu hissetmeden gülümsedi. “Evet?”

“Bu kadar konuşkan olduğuna göre ilk takıma sen liderlik edebilirsin. Ve...” Etrafa bakıp hepimizi baştan ayağa süzdü, sonra bakışları Julius’a kilitlendi. “Sende lider havası var gibi duruyor.”

“Eh, o okul kaptanı,” dedi biri.

“Ah, öyle mi?” diye sordu David.

Julius, yüzündeki memnuniyet ifadesini saklama gereği bile duymadan kollarını göğsünde kavuşturdu ve başıyla onayladı.

“Mükemmel. Sen de diğer takıma liderlik edebilirsin o hâlde,” dedi David. “İkiniz de takım arkadaşlarınızı seçebilirsiniz.”

“Seni seçerdim,” diye fısıldadı Abigail kaburgalarımı dürtirken, “ama cömert davranıp Julius’ın takımına geçmene izin vereceğim.”

“O iş anca Julius beni seçerse olur,” diye cevap verdim fısıldayarak.

“Tabii ki seçecek. Atletik becerilerin göz önünde bulundurulunca seni seçmeli.”

Bu fikir hiç aklıma gelmemiş gibi başımı sallayıp gülümse-dim ama içten içe, utanç verici bir şekilde Julius’ın bana doğru dönmesini bekliyordum. Beni seçmese bile en azından beni *düşünmesini* istiyordum. Ağır ağır hareket etmesini ve sonra da göz göze gelmemizi bekliyordum. Sırf bu beklentiden dolayı midem kıpır kıpır olmuştu, kalbimse dayanılmayacak kadar hızlı atıyordu. O ânın gerginliği meselenin aslında ne kadar önemsiz olduğuyla öyle ters orantılıydı ki kendime kahkahalarla gülmek istedim.

Fakat sonra kendimi tokatlamak istedim. Çünkü Julius ne duraksadı ne de benden tarafa bir kez olsun baktı. Bunun yerine eliyle Rosie’ye öne çıkmasını işaret etti.

“Aman Tanrım, *evet*,” dedi Rosie kocaman bir gülümse-meyle ve sahil boyunca sanki güzellik yarışmasındaymış gibi yürüyerek Julius’ın yanına gitti.

Julius da ona sırtıtarak baktı. Tırnaklarım avuçlarıma batıyor, incinmiş kalbim öfkemi besliyordu. Kızdığım kişi Rosie değildi. Julius’tı. Her zaman oydu.

Bir sonraki turda da beni seçmedi. Ray, Adam ve Georgina’yı seçti ki o her sene klora alerjisi olduğu bahanesiyle yüzme derslerinden kaçan biriydi. Sanki ben onun için yok gibiydim. Dün gece hiç olmamış gibi. Belki de olmamıştı. Belki de ben aslında her şeyi kafamda çarpıtmış ve olmayan bir şeye dönüştürmüştüm.

En sonunda seçilmeyi bekleyen iki kişi kalmıştık. Ben ve bizim dönemden o kimseyle konuşmayan çocuk.

Julius’ın bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. Çocuğa başıyla işaret verirken yüzü ifadesizdi, umursamazdı. Üzgün-müş gibi bile görünmüyordu. İlk tercihi olacağımdan emin

olduğum falan yoktu. Ama son tercihi olduğunu bilmek, işte bu mideme bıçak saplanmış gibi bir histi.

Utançtan boğazım yanıyordu. Artık ona herhangi bir itirafta bulunmayı değil, onu gırtlaklamayı planlıyordum. Ama gururumu korumak için bu olanlar umurumda değilmiş gibi davrandım. Başımı dik tutarak Abigail'in yanına geçtim, titremelerini önlemek için ellerimi yumruk yapmıştım.

"Harika. Şimdi, ilk kim yarışmak ister?" diye sordu David.

"Ben yarışırım," dedi Julius kollarını sıyırarak.

Dave'in güneşten yanmış yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Peki, hanginiz teke tekte onu yenebileceğini düşünün—"

"Ben yaparım," dedim yüksek sesle. Öne çıkarken buz gibi göl suyunun ayakkabılarımı sıırılsıklam etmesini bile umursamıyordum. "Ben onu yenerim."

Bir anlığına etrafa şaşkınlık dolu bir sessizlik hâkim oldu. Dave gözlerini kırpıştırıp duruyordu. "Ah! Ah, tamam. Bu özgüvene bayıldım. Şimdi, kürek senin için biraz ağır—"

Küreği kolayca kaldırıp sert gövdesini sıkıca kavradım. "Sadece bana bunu nasıl kullanacağımı öğret, yeter."

Her zaman hızlı öğrenen biri olmuştum.

Kanoyu göle itmeme, can yeleşimi giymeme ve küreği kullanmaya alışmam sadece birkaç dakikamı aldı. Sonra kürek çekmeye başladım.

Yaban kazları irkilerek başımın üzerinde uçtu, onlar beyaz kanatlarını çırpırlarken kano suda süzülüyor, kürek suya dalıp çıktıkça geride beyaz köpükler oluşuyordu. Havadaki toprak kokusu burnuma dolarak dilimde yer edindi. Göl tümüyle dingindi; karşı kıyıda uzun otlar göğe doğru yükseliyor, güneşin yansıması suyun üzerinde zarifçe dalgalanıyordu. Uzaktaki ağaçları görebiliyordum; pürüzsüz, solgun gövdeleri

ışıl ışıl parlıyor, altınla yeşilin tonlarındaki yaprakları rüzgârda hafifçe sallanıyordu.

Julius’la yarışmıyor olsaydım muhtemelen bu manzaranın tadını doya doya çıkarırdım. Nadiren bulabildiğim bu sessizlikte oturup suyun üzerinde dans eden ışıkları ve sürüklenen çiçekleri izlerdim.

Ama odaklanabildiğim tek şey gözümün kenarındaki kanoydu.

Öne doğru eğilip küreğimi suya iyice daldırdım, sarf ettiğim efordan ötürü kaslarım yanıyordu. Elimden geldiğince güçlü bir şekilde kürek çekiyordum ama bir tarafa daha fazla yüklenince kanonun dengesi bozuldu. Soğuk su yüzüme çarpıp kıyafetlerimi sıırılsıklam etti.

“Yavaş ol,” diye bağırdı Julius arkamdan. Sesi sinirli geliyordu. “Böyle devam edersen suya düşeceksin.”

“Sen yavaşla,” diye çıkıştım ona.

Yavaşlamadı. Tabii ki yapmadı. Dişlerini sıktı ve kanosunu daha da şevkle ilerletti. Bana bakmadan, “Niye bu kadar sinirlisin?” diye sordu.

Boğuk bir kahkaha attım, suya çarpan küreklerimizin sesi kahkahamı bastırmıştı. “İnanılmaz.”

“Ne?”

“Kızgın değilim,” dedim soğuk bir tavırla. Kollarım yorulmaya başlamıştı ve küreğin avucumu parçalamaya başladığını hissediyordum ama canımın acımasını görmezden geldim. “Neden—” Aniden çıkan rüzgâr saçlarımı dalgalandırıp gölde her biri birbirinden büyük dalgalar oluşturdu. Kanom tekrar sallanmaya başladı ve bu seferki daha da şiddetliydi. “—kıza-cakmışım?” Destek almak için kanonun kenarına tutundum ve içimde kabaran duyguları bastırmak için dişlerimi sıktım. “Ne de olsa birbirimize bir şey borçlu değiliz.”

Hafifçe homurdandı. “Sen öyle diyorsun ama ses tonun öyle demiyor.”

“Peki, benim *ses tonum* ne zamandır senin umurunda? En son benden tarafa bile bakmak istemiyordun.”

“Şaka mı yapıyorsun? Ben—” Kanom onunkeye çarpınca cümlesi boğuk bir küfürle bölündü. Bu ani darbe ikimizi de yerlerimizden kaldırdı. “Cidden, Sadie, dikkat et—”

“Bilerek yapmıyorum,” diye sözünü kestim, doğrulurken nefes nefese kalmıştım. “Belki bana biraz daha alan verirsen—”

“Bu şeyin hızını kontrol edemiyorum,” dedi. Yüzsüzce yalan söylüyordu. Sadece bana karşı kaybetme riskini almak istemiyordu.

“Eh, ben de öyle,” dedim daha da hızlı kürek çekerek. *Kazanıyorum*, diye düşündüm. Yolun yarısından fazlasını geçmiştik, karşı kıyı o kadar yakındı ki taşların üzerindeki ıslaklığı ve boyları dizime kadar gelen çimleri seçebiliyordum. *Ondan önce varacağım*. Ama sonra küreğim suyun içinde bir şeye takıldı. Yosun ya da balıkçı ağı. Küreği çekerek kurtarmaya çalıştım ama kontrolü kaybettim ve işte o zaman her şey sanki yavaş çekimde gerçekleşti. Küreğim yana doğru savrulurken tek yapabildiğim dehşetle bakmaktı; Julius kürekten kaçınmak isterken geriye doğru fazla eğildi ve suya düştü. Onun düşüşü üzerime doğru gelen kocaman bir dalga oluşturdu.

Midem altüst olurken ayağımın altındaki zemin kaydı ve kanom ters döndü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Suyun tadı iğrençti.

Balık, yosun ve çamur gibiydi. Nefes almaya çalışırken ağzıma dolmuş, soğuk suda çırpınırken boğazımı yakıp nefesimi kesmişti. Kemiklerim taş kadar ağır ve hantal geliyordu, kıyafetlerimse üstüme tamamen yapışmıştı. Hareket etmek zor, nefes almak imkânsızdı. Kısa bir an görebildiğim tek şey önümde uzanan karanlıktı; gölün buz gibi soğuğu ve ağzıma dolan kumdan başka hiçbir şey hissedemedim.

Ama sonra nefes nefese ve gözlerimi kırıştıtararak yüzeye çıktım. Gözüme ilk çarpan renkler oldu: Masmavi bir gökyüzü ve bulutların arasından görünen altın rengi güneş. Sonra parmak uçlarımdaki his. Ardından sesler. Deli gibi atan kalbim. Kıyıda gelen, bize yüzmemizi ya da kırıdamamamızı söyleyen bağırışlar. Bayan Hedge'nin tiz çığlığı diğerk bağırışlardan daha yüksekti. Ama onlardan gelecek yardımı beklemek için kıyıda çok uzaktık.

Julius çoktan kanosuna geri tırmanmaya başlamıştı. Su saçlarından yanaklarına doğru akıyordu ve ben o anda olabilecek en saçma şeyi fark ettim: Saçları ıslakken normalden daha siyahtı. Kanosuna oturduğunda kesik kesik nefes alıyordu, tepeden tırnağı ıslanmış ve saçlarına yapraklar yapışmıştı. Sonra bana dönüp o koyu gözleriyle ters ters baktı.

Bana yardım etmeyeceğine dair hissettiğim ani korkuyla suda bacaklarımı var gücümle çırpmaya başladım. Ben çaresizce çırpınırken kanosundan beni keyifle izleyeceğini sanmıştım. Bu, ondan beklemediğim bir şey değildi.

Durdu. Yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyor, keskin hatları hiçbir ipucu vermiyordu. İşkence gibi bir bekleyişti. Bir saniye. İki saniye. Üç.

Elini uzattı.

Hem utanç hem de rahatlama hissettim. Elini tuttum, daha doğrusu tutmaya çalıştım çünkü parmaklarım kayıp duruyordu. Ama tutuşu sert, kendinden emindi ve tek hamlede beni sudan çekip çıkardı. İkimizin ağırlığının birleşmesiyle hızla kenara fırladım; küt diye ona çarptığımda o yerine yapışmıştı, ben de ona.

“Sadie,” dedi güçlkle, nefes nefese konuşmuştu ve sesi iniltiden farksızdı. “Sadie, sen—”

“Biliyorum, biliyorum, özür dilerim,” dedim, doğrulmaya çalışırken yüzümün ısındığını hissediyordum. Tutunacak bir yer bulamadığım için ellerim tahtanın üzerinden kayıp duruyordu.

“*Acele* edemez misin?”

“Denemediğimi mi sanıyorsun?”

“Bana fazlasıyla yakın olduğunu düşünüyorum.”

“İsteyerek değil,” diye itiraz ettim tiz bir sesle, haklı olduğumu bilsem de. Çok yakındık, aramızda hiç mesafe yoktu. Şu an donuyor olmalıydım ama Julius’ın bedeni şaşırtıcı derecede sıcaktı ve göğsümün altında alev gibi geliyordu.

Gözlerini sımsıkı kapadı. Çenesindeki kaslar seğiriyordu. “Bu senin suçun.”

“*Benim* suçum mu?”

“Sana daha dikkatli olmanı söylemiştim. O kadar hızlı gitmek zorunda değildin.”

“Yarışıyorduk,” dedim kendimi savunmak için. Bu, her zaman hemfikir olduğumuz, sıkı sıkıya bağlı olduğumuz bir şeydi: Hiçbir şey kazanmaktan daha önemli değildi.

“Beni yeterince yenmedin mi?” diye sorarken kalbinin atışını hissedebiliyordum.

“Hayır,” dedim, sesimde öfke vardı. “Hayır, asla yeterli olamaz.”

Başını iki yana salladı. “Hayatımı çok zorlaştırıyorsun,” diye mırıldandı ağzının içinde.

Sonunda doğrulmayı başardım. Aniden soğuk havayı iliklerime dek hissettim, neredeyse Julius’ın bedeninin sıcaklığını arayacaktım.

“Bana yardım etmeyecek misin?” diye sordu. Hâlâ oturduğu yerde geriye yaslanmış durumdaydı, belden aşağısı dizlerimin altında sıkışıp kalmıştı. “En başta beni göle iten sendin.”

Ağzımdan küçümseme dolu bir ses çıktı. Bilinçli bir hareketle ellerimi belime koydum. “Bil diye söylüyorum, ben seni *itmedim*—”

“Bana küreğinle vurdun—”

“Kürek başının üstünden geçti—”

“Eğildim de ondan,” diye çıkıştı.

Gözlerimi devirdim ama onun yaptığını yaparak tutması için elimi uzattım. Doğrulduğunda sanki onu yakmışım gibi elimi hızla bıraktı. Bana bakmak yerine gözlerini göle dikmişti; kanom hâlâ ters dönmüş bir şekilde suyun üstünde ceset gibi süzülüyor, küreğimse bizden gittikçe uzaklaşıyordu. Su, kano-nun kenarına çarparak yüzeyinde iç içe geçen gümüş desenler oluşturuyordu.

“Aynı takımda olsaydık bunlar olmazdı,” dedim. Bunun kulağa öfkeli bir laf sokma, bir suçlama gibi gelmesini istemiştim ama sesim bana ihanet etmeye karar verip titremişti.

Bakışları bana kaydı. Uzun süre yüzümü inceledi. Çok uzun süre. “Daha önce hiç benim takımımda olmak istemedin.”

Saçlarımdaki suyu sıktım, sırf elim boş kalmasın diye saçlarımı gereğinden fazla evirip çevirdim. “Böyle bir seçeneğim olsun isterdim.”

Sessizlik aramızda gittikçe büyüdü. Kıyıdaki bağırışlar da durmuştu. Sadece gölün hafifçe dalgalanmasını, tahtaya çarpan suyun şırıltısını ve uzakta öten kuşların cıvıltısını duyabiliyordum. Bir de kendi kesik nefeslerimi.

“Bunu neden yapıyorsun?” Aniden sert bir sesle konuşunca irkildim.

“Ben,” diye konuşmaya başladım, kafam karışmıştı. “Ben bir şey yapmıyor—”

“Birden nazik davranmaya başladın,” diye devam etti aynı sertlikte. “Otobüste bana gülümsemen. Bu saçma yarışta en yakın arkadaşının takımında olmak yerine *benim* takımımında olmayı tercih edermişsin gibi davranman. Dün gece beni savunman—” Başını iki yana sallayıp ellerine baktı.

Kalbim canımı acıtacak kadar hızlı atıyordu, nefesimse resmen boğazıma takılıp kalmıştı. Öğrenmişti. Anlamış olmalıydı. Ondan hoşlandığımı biliyordu ve dehşete düşmüş, öfkelenmiş, tiksiniş—

“Bana acımana gerek yok,” dedi kısık sesle ve o an aklım durdu. “İşte bu yüzden abimle tanışmanı istemedim, en başta konuşmamıza kulak misafiri olmamalıydın. Söylediği hiçbir şeyi ciddiye almamalısın, özellikle de seninle ilgili olanları. Ben gerçekten—” Ellerini yumruk yaptı. “Bu hayatta *en çok nefret ettiğim şey* insanların bana acıması. Çünkü ihtiyacım yok. Ben iyiyim. Kusursuzum.”

“Aman Tanrım,” dedim. Şaşkınlıktan gölde olduğumu unutup ıslak avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum. Şimdi bu lanet konuşmadan bana muhtemelen hem baş ağrısı hem de göz enfeksiyonu kalacaktı. “Ciddi olamazsın.”

“Ciddiyim,” dedi başını kaldırmadan. “Bana böyle dikkatli davranmandansa hakaret ettiğin günlere dönmeyi tercih ederim—”

“Sana hakaret etmemi mi istiyorsun?” Ciddi ciddi güldüm. Öyle yüksek sesle güldüm ki tepemizde dönen kazlar sesimden irkilip daha da yükseğe uçtular. “Ah, şey, bu çok kolay. Çok

bencilsin, Julius Gong. Gerçekten her şeyi bildiğini sanıyorsun. Beni tamamen çözmüşsün gibi davranıyorsun—”

“Çözmedim mi?” dedi, yanlış biliyor olmasına rağmen sesi kendinden çok emin çıkmıştı. “Kafayı iyi olmakla bozmuşsun, yalan mı? Herkesin onu sevmesine ihtiyaç duyan uslu kız.” Ağzından çıkan her kelimededen asit yağmuru gibi alay akıyordu. “Her şeye evet diyen, herkesin ihtiyacını karşılamak için kendini paralayın, sırf insanları eğlendirebilmek için alevlerin üzerinde dans eden kusursuz öğrenci. Senin sadece inkâr edilemez bir şekilde *iyi* görünmen gerekiyor; her zaman doğru davranman ya da en azından öyle yapıyormuşsun gibi görünmen şart. Anlıyorum, senin tüm kişiliğin bu. Tek istediğim beni bunun bir parçası yapmaman.”

Bir kez daha kafa üstü suya çakılmışım gibi hissediyordum. Nefes alamıyor, boğuluyordum; soğuk damarlarımda dolaşiyor, kemiklerimi tek bir darbede tuzla buz edecek kadar zayıflatıyordu.

İkimiz de kanoyu yönlendirmeye çalışmadık bile. Gölün üzerinde kendi başına sürükleniyordu, su ve gökyüzü dört bir yanımızı sarmıştı. Kendimi daha önce hiç bu kadar önemsiz, bu kadar küçük hissetmemiştim.

“Geri al,” dedim ona sessizce, kendimi kontrol edebilmeme şaşıırıyordum. Asıl yapmak istediğim onu bu kanodan atmak, ellerimle boğmaktı. “Söylediğin her şeyi geri alman için sana tek bir şans vereceğim.”

Çenesi kasıldı ama tek kelime etmedi.

“*Tanrım*, Julius—” diye başladım ama sustum. Öfkem dilime tırmanıyordu. Öyle kibirli, öyle üstten bakan bir tavrı vardı ki ben ona tüm içtenliğimle yaklaşmışken o bunu kendisine uzatılmış bir *sadaka* gibi görmüştü. Ben onun en iyi yanlarını görmeye çalışırken o benim hakkımda olabilecek en kötü varsayımlarda bulunuyordu. “Ne var biliyor musun? Senden nefret ediyorum,” diye soludum. Çünkü *senden nefret ediyorum* demek

beni incittin demekten daha kolaydı. Çünkü iki seçenek de kalbimi paramparça edebilirdi ama en azından birisinde gururum kırılmazdı. Ve belki de ben de onu incitmenin getireceği o çarpık hazzı arzuluyordum.

Bakışları hızla benimkilerle buluştu. Yüzünde bir ifade belirdi ve aniden öne eğildi; gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu, öfkeli ve tehlikeliydi. Nefesi dudaklarımı yakarken, “Ben senden daha çok nefret ediyorum,” dedi.

“Bu imkânsız.”

Gülümsemesi küçümseme doluydu. “İnan bana değil.”

Titrediğimi zar zor fark edebildim. Kendimi tutmak, ona yaklaşmamak ve karşısında korkmuş gibi görünmemek için dişlerimi sıkıyordum. Gözleri aşağı inip aralanmış dudaklarıma kilitlendiğinde bakışları beni bıçak gibi delip geçti. Gözleri simsiyah olmuştu, artık gözbebekleriyle irislerini birbirinden ayırt edemiyordum.

Utanç verici bir an için yüzümü tutup beni öpeceğini sandım; içinde ateş, açlık ve delice bir istek barındıran, insanın bedenini baştan aşağı titreten bir öpücükle hem de. Ve kısacık bir an için bunu yapmasını istedim, hem de *delicesine istedim*. Sırf tırnaklarımı tenine geçirmek, bedeninde savunmasız bir yer bulabilmek için bile olsa.

Ama Julius kıpırdamadı. Gölden yansıyan ışık tenini soluklaştırmış, yüzündeki acımasızlığı daha da belirginleştirmişti. Tam şu anda onun içinde bir damla bile iyilik olduğunu düşünmüş olduğuma inanamıyordum. Julius her zaman olduğu ve olacağı kişiydi: bencil, acımasız, kibirli. Ondan başka bir şey beklemek, bir bıçaktan çiçek açmasını beklemeye eş değerdı. Ya da bir yılanı sarılmanın güven verebileceğini düşünmek gibiydi.

“Senin kadar kötüsünü görmedim,” dedim ona, dudaklarım neredeyse dudaklarına değiyordu ve ikimiz de geri çekilmiyorduk. Bu bir işkence, içimi yakıp kül eden bir acıydı. Diri diri yanıyormuş gibi hissediyordum. “Midemi bulandırır-

yorsun. Bazen beni öyle *öfkelenendiriyorsun* ki ben—” konuşmaya devam etmek istedim ama bu yakıcı his gözlerime ve burnuma yayılmaya başlamıştı. *Ağlamayacağım. Onun önünde zayıflık göstermeyeceğim.* Kelimelerim beni yarı yolda bırakmışken ne söylemek istediğimi iyice anlatabilmek için tişörtünün yakasını kavradım. Âdemelmasının hareket ettiğini, yutkunduğunu gördüm. *Devam et*, dedim kendime. *Şimdi avantaj sende.* Ama söyleyebildiğim tek şey, “Bana karşı çok acımasızsın,” oldu.

Gülünçtü. Acınasıydı. Parkta oynayan küçük çocukların birbirine söyleyeceği türden bir şeydi. Söylemek istediklerimin yakınından bile geçmiyordu ama içimde bir şeylerin dağıldığını hissettim. Öfkem beni terk ettiğinden elimde ona karşı kullanabileceğim tek silahım da gitmişti. Titremesini önlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözyaşlarım akmasın diye gözlerimi delice kırpmaya başladım.

Aniden yüzündeki ifade başka bir şeye dönüştü. Geri çekilip kaşlarını çattı. Elini kaldırdı ama nereye dokunacağını bilmiyor gibiydi. “Sadie,” dedi. Çekingen hatta nazikti. “Ben... Ben öyle demek isteme—”

“Kürek çekmeye başla,” dedim sertçe. “Geri dönmeliyiz.”
Sonra ağladığımı görmesin diye başımı öne eğdim.

Geri dönerken ikimiz de tek kelime etmedik.

Konuşmanın bir anlamı yoktu çünkü zaten gereğinden fazla konuşmuştuk. Kano kıyıya değer değmez atladım, suyun bacaklarıma değdiğini bile zar zor fark etmiştim.

“Minik bir düşüş yaşadık, ha?” dedi Dave sırtarak, Julius’la aramızdaki gerginlikten her nasılsa bihaberdi. “Dert etmeyim. Sık sık olur—”

“İkiniz de üstünüzü değiştirmelisiniz,” diye araya girdi Bayan Hedge, üstelik o hiç de keyifli görünmüyordu. Hatta

elindeki kokteyl-olmayan kokteyli bile bir kenara bırakmıştı. “Gidin duş alın ve üstünüze sizi sıcak tutacak bir şeyler giyin, aman diyeyim kimse bu gezide zatürre falan olmasın. Sonra bizimle burada buluşursunuz.”

“Teşekkürler, Bayan Hedge,” dedim içtenlikle, bana buradan kaçıp gitme fırsatı verdiği için minnettardım. Ama yanından geçerken Abigail bileğimi tuttu ve beni diğerlerinin bizi duymayacağı bir mesafeye çekti.

“Orada ne oldu?” diye fısıldadı. “*Ağlıyor* musun sen? Ondan hoşlandığını söyledin mi? Ne dedi?”

Neredeyse gülecektim. “Hayır. Ona ondan nefret ettiğimi söyledim, o da bana aynı şekilde karşılık verdi. Olan bu.”

“*Ne?*” Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. “Ama ben sandım ki... Plan bu değil—”

“Berbat bir plandı,” dedim. “Aklımdan ne geçtiğini bilmiyorum.”

“Tamam, dur. Bekle. Sadece... Dur bir dakika.” Başını iki yana salladı. “Ben hâlâ ona açılmaktan onunla kavga etmeye nasıl geçtiğini anlamaya—”

“Huylu huyundan vazgeçmiyor herhâlde.” Bu konuyu çoktan arkamda bırakmışım gibi şakayla geçiştirmeye çalışıyordum. Ama belki de bu doğrudu. Belki de bu noktada ikimiz de birbirimizden nefret etmeye şartlanmıştık. Belki de bu artık hücrelerimize işlemiş bir şeydi ve her şeyi yakıp yıkmadan, kendimizi yok etmeden bunu düzeltmenin de bir yolu yoktu. Belki de en iyisi böyle olmasıydı.

“İyi misin?” diye sordu endişeyle. “Gidip senin için ona bir tane yumruk geçirmemi ister misin?”

“Hayır, hayır, ben iyiyim.” Dudaklarıma zoraki bir gülümseme kondurdum. “Gerçekten.”

İyiydim. Tamamen iyiydim. Hışımla duşlara gidip kendimi sıcak suyun altına attığımda da iyiydim, su kemiklerimdeki buzu çözerken de, bedenime yapışan çamuru tüm gücümle

kazıyıp geride kırmızı tırnak izleri bırakırken de. Saçıma gereğinden fazla şampuan döküp sanki yağmurun altındaymışım gibi gözlerimi kapadığımda da iyiydim. Kimsenin duyamayacağı bu yalnızlıkta avuçlarıma hıçkıra hıçkıra ağladığımda da. Havluyla kurulandıktan sonra örgü hırkamla etek giyip göle dönerken de kesinlikle iyiydim. İçimden kendime söz verdim: Julius Gong benim için artık ölmüştü. Eğer onu bir kez daha düşünürsem, ona göz ucuyla bile bakacak olursam üstüme bardaktan boşanırcasına buz yağmasını hak ediyorum demekti.

Üstüme bardaktan boşanırcasına buz yağmasını hak ediyordum.

Kendimi savunmam gerekirse öğle yemeği boyunca ve sonrasında ona bakmamayı başarmıştım. Öğretmenler öğleden sonraki aktiviteler için bizi iki takıma ayırmıştı ki bu da ona denk gelmekten endişelenmeme gerek olmadığı anlamına geliyordu. Balık tutmak, kuşları izlemek ve sıradağları resmetmek için gölün diğer tarafına götürülmüştük. Her şey yolundaydı.

Ama sonra hepimiz tekrar sıcak kulübeye doluşup ışıkları kıstık ve o noktadan sonra kendimi kontrol etme becerim yavaş yavaş azaldı.

Ekran açıldı. Projektör çalıştırıldı. Etrafımdaki insanlar bir bir solmuş minderlere, armut koltuklara ve pembe yün battaniyelere gömülmüştü. Teknik olarak atıştırmalık bir şeyler getirmemiz yasak olsa da biri bir paket jelibon çıkardı ve jelibon sanki uyuşturucuymuş gibi gizlice elden ele dağıtıldı.

Abigail benim için bir yastık ayırmıştı, yanına oturup başımı omzuna yasladım. Julius'ın odanın diğer ucunda olduğunu o zaman fark ettim. Omuzlarının dik duruşunu. Saçlarına yansıyan hafif ışığı. Yüzündeki o buz gibi ifadeyi. O da üstünü değiştirmişti; gömleğini çıkarıp köprücük kemiklerini açıkta bırakan V yaka, koyu renk bir tişört giymişti.

“Neye bakıyorsun?” diye fısıldadı Abigail. “Film başlıyor.”

“Hiçbir şeye,” dedim telaşla, bakışlarımı kaçırarak. Kes şunu, dedim kendime. Bunun kötü bir fikir olduğu konusunda anlaşmıştık.

“Senin standartlarına göre korkutucu değil,” diye ekledi. Kana ya da vahşete hiç dayanamadığımı biliyordu. Öte yandan Abigail, korku filmleri izlerken uyumayı severdi. Gergin müzikleri rahatlatıcı bulduğunu iddia ediyordu. “Ama öyleyse de yüzünü kapamak için kolumu kullanabilirsin. Sadece geçen sefer yaptığın gibi beni çok sert çimdikleme.”

Ona yastıkla vurdum. “Elimde olmadığını söylemiştim—”

Yastığı bana geri itti. “Kan bile yoktu. Sadece duvarı tekmeleyen bir adam—”

“Saldırgancaydı ama,” diye ekledim.

Film, yıllar öncesine ait trajik bir aşk hikâyesiydi ve Abigail haklıydı: Hiç korkunç değildi. Sanırım bir köpek bile vardı. Ve belki bir de bot. Dürüst olmam gerekirse o kadar da dikkat etmiyordum. Ekranda renkli görüntüler akıp fonda filmin müziği çalarken benim gözlerim Julius’a kayıyordu. İçgüdüsel bir şeydi. Her zaman olduğu gibi.

O ekranı izlerken onu izlemek daha kolaydı. Gerçi ekranda neler olup bittiğine dair ne kadar fikri vardı bilmiyordum; diğerleri şaşırır ya da gülerken o hiçbir şey yapmıyordu. Yüzünde hiçbir ifade olmadan ekrana bakıyordu.

Sanki bir yapbozun parçalarını birleştiriyormuşum gibi hatlarını dikkatle, açlıkla izledim. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Aynı anda hem onu istiyor hem de ondan nefret ediyordum; iki duygu birbirine öyle karışmıştı ki artık hangisinin nerede başladığını ayırt edemez hâle gelmiştim. Projektörün mavi ışığı elmacık kemikleri üzerinde dans ediyordu ve bunu yapmayacağıma yemin etmiş olsam da o an ona dizginleyemediğim bir özlem duydum. Sabah aramızda geçen o çirkin şeylerden ve o beni ağlattıktan sonra şimdi yanına gittiğimi hayal ettim.

Gölgelerin yaptığı gibi saçlarını, yanağını, elmacık kemiklerini okşadığımı, sonra da ellerimi boynuna sardığımı hayal ettim.

Hiç beklenmedik bir anda başını hafifçe çevirince birden göz göze geldik.

Yüzüm kızardı ve bakışlarımı kaçırdım. Ama filmin geri kalanı boyunca gözlerini üzerimde hissettim.

Hayatım boyunca izlediğim en uzun filmdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Akşam yemeğinde kızartılmış *marshmallow*, tavuk şiş ve kremalı patates salatası vardı.

O kadar güzel görünüyordu ki pek iştahım olmamasına rağmen kâğıt tabağıma taşıyabileceği kadar yemek koyup kamp ateşinin etrafında oturan sınıf arkadaşlarıma katıldım. Sonra da hırkamı bir kütüğün üstüne serip oturdum; yakınlardaki gölün kokusunu ve tatlı dumanı içime çekerken yemeğimi yiyor, bacaklarımı uzatıyor, çatalıma bulaşan erimiş şekeri yalıyordum ve hâlimden memnundum.

Öğretmenlerin de bizimle dışarıda yemek yemeleri gerekiyordu ama üç öğretmenden burada olan tek kişi Bayan Hedge'di. Daha yeni oturmuştu ki yüzü kırışıp teni endişe verici seviyede yeşile döndü. Yerinden fırlayıp elini ağzına kapayarak kulübelere doğru koşmaya başladı.

“Onun nesi var böyle?” diye sordu Ray.

“Sabah yediği suşiden olsa gerek,” dedi Georgina, geçmişte defalarca gıda zehirlenmesi geçirmiş biri gibi kendinden emin konuşmuştu. “Buraya gelirken diğer öğretmenlerin de ölmek üzerelermiş gibi olduklarını gördüm.”

Oluşturduğumuz çemberden anlayış dolu mırıltılar yükselse kimse kalkıp öğretmenleri kontrol etmeye gitmedi. Bunun yerine herhangi bir yetişkinin olmamasını fırsat bilip daha da

rahatladılar. Ortam yumuşamış gibiydi; etrafımdaki sohbetlerin sesi yükselmiş, fısıltı hâlindeki espriler ve bastırılmış kıkırtılar yerini kahkahalara bırakmıştı. Burası okul gezisinden ziyade büyük bir parti gibiydi ama evimdeki aksine bu sefer neredeyse eğleniyordum. Ağzımda eriyen *marshmallows*ların tadını çıkarırken güneşin yavaşça ufka doğru alçalıp gökyüzünü pembe bir ışıltıyla kaplamasını izledim.

“Şu an ne iyi giderdi biliyor musunuz?” dedi Rosie.

“Şişe çevirmece?” dedi Ray hemen.

Çatalımı düşürdüm. *Hayır. Kesinlikle olmaz.* Bir kez daha Julius’ı öpersem ölürdüm, onun başkasını öptüğünü görürsem de öyle. “Korku hikâyelerine ne dersiniz?” diye önerdim muhtemelen bugüne dek gösterdiğim en sahte coşkuyla.

Dürüst olmak gerekirse Rosie’nin fikrimi çocukça bulduğunu söyleyerek reddetmesini beklemiştim ama bir an düşündü ve onaylarcasına başını salladı. “Olur,” dedi, kütük sanki bir tahtmışçasına bacak bacak üstüne atmıştı. “Anlatacağın bir şey var mı?”

“Ah... Sanırım.” Doğruldu ve o anda bir şey uydurmaya çalıştım. “Tamam, tamam, şöyle bir hikâyem var: Bir zamanlar... hımm Skye isminde bir kız varmış. Çok zeki ve düzenliymiş. Tüm ödev notlarını, sertifikalarını ve önemli dosyalarını dolabının içindeki özel bir bölmede saklarmış. Ama bir gün... dolabının bomboş olduğunu fark etmiş.”

Bu sözlerimin insanları şaşırtıp dehşete düşüreceğini sanmıştım ama karşımdaki insanlar bomboş ve kafaları karışmış gibi bakıyorlardı.

“Pardon ama bunun neresi korkutucu?” diye sordu biri sonunda.

“Sertifikaları *kayıp*,” diye tekrar vurguladım kaşlarımı çatarak. “Başarılarına dair tüm kayıtları *gitti*. Tüm ödevlerini tekrar yapması gerekebilir.”

Başka biri, “Tamam, ödevle ilgili olmayan bir hikâyemiz var mı?” diye sordu.

“Benim bir hayalet hikâyem var,” dedi Julius ve herkes birden ona döndü. Sesini o kadar çok alçaltmıştı ki kamp ateşinden gelen çıtırtılardan neredeyse duyulmuyordu. “*Gerçek* bir hayalet hikâyesi. Aslında olay ormanda geçiyor, buradan pek de uzakta değil.”

“Kesin öyledir,” diye mırıldandım.

Ama insanlar çoktan onu dikkatle dinlemeye başlamıştı ve ağzından çıkacak her kelimeyi hevesle bekliyorlardı.

Ona gösterilen ilginin tadını çıkararak, “Eskiden burada bir ev varmış,” dedi. “Genç bir çift Jack ismindeki oğulları ve Scarlett ismindeki kızlarıyla birlikte yaşıyormuş. Oğlan sağlıklı ve mutlu bir çocukmuş; onu gören herkes Jack’e hayran olurmuş. Ama Scarlett... doğduğunda *tuhaf*muş.” Kelimeyi fısıltıyla uzatarak söylemişti. “Bebekken babası gözlerinin kırmızı kırmızı parladığını iddia edermiş. Bu çok hızlı olurmuş, hatta o kadar hızlı olurmuş ki ışık oyunu zannedilebilirmiş ama bu olay bir tesadüf olarak görülemeyecek kadar fazla yaşanmış. Hatta bunun nadir bir hastalık olabileceğini düşünerek kızını doktora bile götürmüş ama doktor, Scarlett’ın hiçbir sorunu olmadığını söylemiş. En azından onlar bulamamış.”

Çemberin öteki ucunda kızlardan biri ürperdi ve hırkasına sıkı sıkı sarıldı.

“Başka şeyler de varmış,” diye devam etti Julius. “Mesela koşarken birden gölgesi yok olurmuş. Ya da öfke krizleri geçirdikten sonra bir saat içinde bahçelerinde bir kuş küt diye düşüp ölmüş. Veya küçük kardeşiyle kavga ettiğinde Jack gecenin bir yarısı uyanıp birinin onu boğmaya çalıştığını söylemiş. Zamanla anne babası Scarlett’ın lanetli olduğundan şüphelenmeye başlamış. İnsan kılığına girmiş bir iblis ya da bir canavar olduğunu düşünmüşler.”

Aptalca bir hikâyeydi. Tabii ki. Kesinlikle *benim* gerçeklikten beslenen hikâyemden daha iyi değildi. Ama karanlık çökerken ve etraf yalnızca ateşten gelen o kızıl ışıkla aydınlanırken içimde filizlenen korkuya engel olamadım.

Julius çemberin karşısından bakışlarımı yakaladı ve sanki aklımdan neler geçtiğini anlamış gibi dudağının kenarı kıvrıldı. “Scarlett’ın on üçüncü doğum gününde aniden korkunç bir fırtına çıkmış. Sanki bütün deniz tepeden üstlerine boşalıyor gibiymiş. Evi baştan ayağa su basmış. Ebeveynlerinin toplanmak için vakitleri bile olmamış; ellerine geçen ne varsa alıp evden fırlamışlar. Ama bilerek ya da bilmeyerek Scarlett’ı almayı unutmuşlar. Geri geldiklerinde neredeyse sağlam hiçbir şey kalmamış. Ahşaplar çürümüş, mobilyalar parçalanmış, pencerelerse tuzla buz olmuş. Etrafa baksalar da Scarlett’tan bir iz görememişler. Ceset yokmuş. Eski kıyafetleri ya da oyuncakları bile ortada değilmiş. Sanki Scarlett hiç var olmamış gibiymiş.”

Daha etkileyici olsun diye bir an duraksadı. Aynı anda kuvvetli bir rüzgâr ağaçları sarsınca birkaç kişi korkuyla etrafına bakındı. Gökyüzünde pembe yerini griye bırakmış, ufukta kara bulutlar toplanmaya başlamıştı.

“Ormana düşkünlermiş, bu yüzden yıkılan evlerinin olduğu yere yenisini yapmışlar,” dedi Julius. “Ama ne zaman yağmur yağsa... birinin ağladığını duyuyorlarmış. Sesi bir çocuğunkine benziyormuş. Scarlett gibiymiş. Sesi takip etmeye çalışmışlar ama sanki evin *içinden*, duvarlardan geliyormuş. Bir yıl sonra bir fırtına daha çıkmış. İlkinden çok daha hafifmiş. Neredeyse herkes kurtulmuş; suyun seviyesi dize kadar bile gelmiyormuş. Fakat Scarlett’ın ailesi evlerinin salonunda boğulmuş hâlde bulunmuşlar, hepsi yüzüstü yatıyormuş.”

“Peki sonra?” diye fısıldadı biri.

“Hikâye bu kadar işte,” dedi Julius rahatça. “Hepsi ölmüş.” Söзlerinin ardından ortama sessizlik çöktü.

Sonra uzakta bir yerden bir kapının çarpma sesi duyuldu. Ray öyle yüksek sesle çığlık attı ki bir an kafesten bir tavuk mu kaçtı diye merak ettim.

Ama artık büyü bozulmuştu. Herkes Ray'in hâline güldüğünden kimse ayrıntılara dikkat etmemişti.

Kamp ateşi yanmaya devam ederken herkes kendi arkadaş grubuyla bir köşeye çekilmiş, sohbet ediyordu. Tabağımı temizlerken birinin yanıma oturduğunu hissettim.

Rosie.

Ânında gerildim.

"Rahatla, Sadie, sana bağıırıp çağırmaya gelmedim," dedi tepkimi görünce. Gülümsüyordu ki bu da endişe vericiydi. "Sadece konuşmak istedim."

"Ne hakkında?" diye sordum.

"Bana gönderdiğin e-postayı düşünüyordum ve ne var biliyor musun? Gerçekten ama *gerçekten* kızmıştım." Bir eliyle saçlarını omzunun üstünden geriye attı. "Açıkçası ilk okuduğumda birini tokatlamaya hazırdım."

Biraz geri çekilip tokatlanma mesafesinden çıktım.

"Ama bir açıdan hak etmişim de. Sonuçta senin bilim projeni *kopyaladım*." Derin bir nefes verdi. "Bunu planlamadım. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Ya da şey, sanırım... Herkes benim çok güzel olduğumu biliyor, değil mi? Bazen aynanın önünden geçerken durup birkaç saniye kendime bakmam gerekiyor çünkü ne kadar göz alıcı olduğuma inanamıyorum. Yani, vay canına."

Bu konuşmanın nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Bununla gurur duyuyorum," diye ekledi. "Sürekli böyle güzel görünmek için çok çaba harcamak gerekiyor. Ama ben sadece... Harika notlar almanın ve insanların sana çok zeki olduğun için iltifat etmesinin nasıl bir şey olduğunu merak etmişim. Sen olmak nasıl bir şeydir bilmek istemişim."

Muhtemelen bu, hayatımda duyduğum en tuhaf şeydi. Abigail'in Rosie'nin hayatının geri kalanını rahibe olmaya adayacağını düşünmesinden bile tuhaftı.

“Özür dilemeyi planlıyordum,” diye devam etti bacak bacak üstüne atarak. “Ama birbirimizden özür dileyip duracaktıysanız gibi hissediyorum. Projeni kopyaladığım için özür dilerim; sen de o e-postayı yazdığın için üzgünsün. Herkesin önünde sana öyle çıkıştığım için özür dilerim. Yani, demek istiyorum ki... Teşekkür ederim. Anlayışlı olduğun ve hep yardımsever davrandığının için.” Minik bir kahkaha patlattı. “İşin komiği, seni görmezden gelmeye başlayana kadar ders notları ve başka şeyler için ne kadar sık kapını çaldığımı fark etmemiştim bile. Bunu yapmak zorunda değildin ama yine de yapıyordun.”

Konuşmayı hatırlamam birkaç saniyemi aldı. “Şey. Rica ederim?”

Tekrar güldü. “Yani aramız iyi mi?”

“Hı hı. Evet. Çok iyiyiz,” dedim, hâlâ şaşkındım.

“Biliyor musun? Mezun olduğumuzda seni özleyeceğim,” dedi. “Bütün bunların yakında sona ereceğine inanamıyorum.”

“Evet,” diye tekrarladım usulca, kamp ateşinin etrafındaki tüm o tanıdık, gülen yüzlere bakarken. “Ben de inanamıyorum.”

“Gerçekten öyle mi dedi?”

“Biliyorum,” dedim, o akşam Abigail'le yatağa otururken. Şansımıza iki kişinin kalabileceği kadar küçük kulübelere birine denk gelmiştik. Bazı kızlar üç ya da dört kişiyle aynı kulübeyi paylaşmak zorunda kalmıştı. “E-postalarla ilgili beni asla affetmeyeceğinden, hayatının geri kalanında benden nefret edeceğinden çok emindim. Verdiğim hasarın düzeltilemeyecek kadar büyük olduğundan. Bunu düşünmekten kendimi hafta-

larca, *aylarca* hasta ettim ve şimdi... şükürler olsun diyorum.” Başımı iki yana sallarken dudaklarımdan bir kahkaha koptu.

Abigail şifonyerin önünde durduğu yerden bana doğru döndü, dudaklarında garip bir gülümseme vardı. “E-postalar o kadar... kötü müydü? Yani... seni bu kadar çok mu etkiledi?”

“*O kadar kötü mü mü?*” dedim homurdanarak. “Tam anlamıyla felaketti.”

“Doğru.” Gülümsemesi yüzünden silinmeye başladı. “Ben fark etmemiştim... Utandığını biliyordum tabii ki ama bu konuda pek konuşmazdın.”

Bu doğrudu. Kimseyle bu konuda *gerçekten* konuşmamıştım. Endişelenmesini istemediğim için anneme bir şey söylememiştim. Max’le de konuşmamıştım çünkü anlamayacağını biliyordum. Abigail’le de konuşmamıştım çünkü bana acımasını istemiyordum. Belki de artık bir alışkanlık hâline gelmişti. On bir yaşındayken yazın büyük bir aile toplanması için Çin’e gitmiştik; herkes birbiriyle sohbet edip gülüşüp kadeh tokuştururken benim boğazıma bir kılçık takılmıştı. Öyle veya böyle akraba olduğum otuz altı kişinin önünde öksürmeye çalışıp meseleyi büyütme yerine kılçığı yutmayı tercih etmiş ve kılçık boğazımdan geçerken acıyı sindirip oturduğum yerde gülümsemeye devam etmiştim. Bana bakan kimse bir sorun olduğunu anlayamazdı.

Bundan şaka yollu anneme bahsetmeyi ancak olayın üstünden yıllar geçtikten sonra akıl edebilmiştim. Dehşete düşmüştü. *Boğulabilirdin*, diye azarlamıştı. *Bir şey söylemeliydin.*

Ama sen laolao⁵’yla konuşuyordun. Seni rahatsız etmekten korktum, demiştim.

Uzun süre hiçbir şey söylememişti. Sonunda derin bir iç geçirdiğinde gözleri o kadar hüznünlüydü ki konuyu açtığım pişman olmuşum. Soruyu bana mı yoksa kendine mi sordu-

5 Mandarin dilinde annecanne anlamına gelmektedir. —ç.n.

ğunu anlamayacağım hâle gelene kadar, *Neden böylesin?* deyip durmuştu. *Ne zaman böyle biri oldun?*

Abigail'in, "Sadie," demesiyle şimdiki zamana, kulübeye geri döndüm. "Bir şey var... Sakladığım bir şey. Yemin ederim bilerek yapmadım... Daha önce söylemem gerekirdi, biliyorum ama..."

Ânında nabzım hızlandı ve gerildim. "Sorun ne?"

Ellerini ovuşturdu. Bana doğru yürümeye başladı ama sonra birkaç adım ötemde durdu. Abigail Ong hiç gerilmezdi; ne tüm sınıfın önünde sunum yapacağında ne biriyle randevuya çıkarken ne de zorlu sınavların öncesinde. Ama şimdi gergindi, bakışları pencerenin ardında toplanan kara bulutlarla gözlerim arasında gidip geliyordu. "E-postalar," dedi. İlk başta tek söylediği buydu.

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım çünkü ne söylediğini anlayamıyordum.

"Onları ben gönderdim."

Kelimeleri algılayamadım. Kulaklarımda hafif bir uğultu vardı, tüm sesler boğuk ve anlaşılmaz geliyordu. Bedenimi terk ediyormuşum gibi hissediyordum; hani şu filmlerde kamera kişiyi tepeden çeker ve gittikçe gökyüzüne doğru çıkar ya, işte öyleydin.

"Bilerek değil," dedi telaşla, sanki ona açıklama fırsatı vermememden korkuyormuş gibi. "Hepsini göndermedim. Ben sadece... Julius'a yazdığın taslağı okuyordum ve onun seni çok uzun süredir rahatsız ettiğini biliyordum. O anda düşündüm ki... Bilmiyorum, insanların seni durmadan kendi çıkarları için kullanmalarından bıkmıştım. Sadece tek bir e-postaydı; bir tane olması *gerekliyordu*. Ama ekranda bir sürü sekme açtı ve bilgisayarın da kasıyordu. Gönder tuşuna bastığımda hiçbir şey olmadı, ben de o yüzden... gönder tuşuna tıklamaya devam edip e-postayı göndermeye çalıştım ama aniden *tüm* taslak maillerin gönderildi ve yaptığımı geri alamadım..."

Olduğum yerde donakalmıştım, şoktan kıpırdayamıyordum. “Dur bir dakika,” dedim güçlkle. Şakaklarımı ovuşturdum. “E-postaları sen mi gönderdin? *Ne zaman?* Hayır, bekle...”

Her şey zihnimde tekrar canlanıyor, detaylar netleşiyordu ve olan biteni farklı bir bakış açısıyla görüyordum. Sınıftan çıkıp geri döndüğümde bilgisayarımın hareket ettirildiğini anlamıştım. “Aman Tanrım,” dedim. Bir yanımda hâlâ buna inanmak istemiyor, şaka yaptığını, hepsini uydurduğunu söylemesini bekliyordu.

“Arkandan iş çevirmemeliydim,” diye fısıldadı, benzi atmıştı. “Biliyorum. Özür dilerim, çok özür dilerim. Tüm suç benim. Ben... Ben senden e-posta alan herkese her şeyi açıkladığım bir not yazarım. Her şeyi yaparım. Sadece... Lütfen bana kızma.”

“Anlamıyorum,” dedim yavaşça. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki her darbesi canımı acıtıyordu. “Neden daha önce bir şey söylemedin?”

“Söylemeye çalıştım, yemin ederim denedim.” Sanki ant içiyormuş gibi elini havaya kaldırmıştı. “Ama hiç doğru zaman olmadı ve şey... kendimi uzun vadede doğru olanı yaptığımı ikna ettim. Hayatım boyunca hep en doğrusunu bildiğime inandım ama Liam’la olanlardan sonra... İçgüdülerimin düşündüğüm kadar iyi olmayabileceğini fark ettim diyebiliriz.” Durdu. Yutkundu. Bakışlarını yerden kaldırmıyordu.

Hissettiğim tüm öfke ve şaşkınlığa rağmen kalbimin derinliklerinde ona karşı bir parça empati filizlendi.

“Hem bir süreliğine,” diye devam etti, “her şey kendi kendine hallolacak gibi görünüyordu. İnsanlar sana farklı davranmaya başlamıştı, artık seninle o kadar da uğraşmıyorlardı. Ve Julius’la da daha yakın—”

İsmi üzerimde kırbaç yemişim gibi bir etki yarattı. “O e-postaların asla gönderilmemesinin sebebi Julius zaten.”

Artık titriyordum. Biri beni tutup silkeliyor gibi hissediyordum; sanki görünmez bir güç bütün kemiklerimi, kaslarımı, içimde ne varsa hepsini çekiştirip beni kökümünden sarsıyordu.

Dişlerim birbirine çarpıyor, parmaklarım titriyordu. Bu olanların hiçbirisi normal değildi, o yüzden ne yapacağımı bilmiyordum; ayakta mı durmalıyım, oturmalı mıydım, odadan çekip gitmeliydim yoksa boğazım acıyana kadar çığlık mı atmalıyım, hiçbir fikrim yoktu. Biz hiç kavga etmezdik. Abigail hep çok rahat, bense hep insanlarla yüzleşmekten çekinen biri olmuş-tum. Bugünden önce yaptığımız en şiddetli tartışma patatesin bir sebze olarak kabul edilip edilemeyeceği üzerineydi.

“Eğer Julius o e-postaları hiç okumasaydı birlikte o saçma sapan görevleri yapmak zorunda kalmayacak, o kadar fazla zaman geçirmeyecektik ve ben de o saçma sapan partiyi vermek zorunda kalmayacak, sonunda da ondan hoşlanacak fırsat bulamayacaktım. Ama şimdi hoşlanıyorum ve Tanrı yardımcım olsun ki, bu... bu gerçekten...” Göğsümdeki sızıyı anlatmak için olabilecek en sofistike kelimeyi arıyordum. “Bu çok *boktan* hissettiriyor.”

“Tamam, vay canına.” Bir anlığına Abigail kavga ettiğimizi unutmış gibi göründü. “Ben senin küfretmemek konusunda çok katı—”

“Bu korkunç,” diye devam ettim öfkeyle. “Onu bu kadar umursamam mide bulandırıcı. Şimdi bile. Bunu istememeliyim. Onu istememeliyim.”

Ağzı şaşkınlıktan iyice açıldı, bakışları arkamdaki bir şeye takılmıştı. “Şey, Sadie—”

Ama duramayacak kadar kızgındım. “Okuldaki onca insan arasından ateşim çıkıp antrenmanı kaçırdığımda sırf benimle kafa bulmak için beni arayan insan olmak *zorundaydı*—”

“Sadie,” dedi Abigail daha da yüksek sesle.

“Sanki zehirlenmiş gibiyim,” diye devam ettim, avuçlarım kaşınıyordu. “Hastalık gibi ve nedense sebebi de tedavisi de o. Bundan ölesiye nefret ediyorum ama artık kendi aklımı bile kontrol edemi—”

“Sadie.”

Donakaldım. Çünkü bu sefer bana seslenen Abigail değildi. Arkamdan gelen alçak ses bir erkeğe aitti.

Arkamı dönerken tüm hayatım gözümün önünde darmadağın oluyormuş gibi hissettim. O olmasın diye dua ediyordum, o olamazdı, Tanrım *lütfen* Julius dışında herhangi biri—

“Böldüğüm için özür dilerim,” dedi. Kapı ağzında elinde hırkamla duruyordu. Bana bakarken yüzünden ne hissettiğini çözemiyordum. “Bunu kamp ateşinin orada bırakmışsın...”

Gururum tuzla buz olurken çıkan ses o kadar yüksekti ki Julius’u tam olarak duyamamıştım. Olanların hepsini bir şaka ya da modern feminizmle ilgili dramatik bir tiyatro oyunundan alınmış bir sahne gibi geçiştirmeyi düşündüm ama yüzündeki ifadeden ve odadaki korkunç, bunaltıcı sessizlikten bunun mümkün olmadığını anladım.

Artık geri dönüş yoktu, iş işten geçmişti.

“Teşekkür ederim,” demeyi başardım ki bu başlı başına bir mucizeydi. Hırkayı ondan alırken bakışlarımı kaçırdım, tenim alev almış gibiydi.

“Sorun değil,” diye cevap verdi aynı kibarlıkla.

Muhtemelen daha önce birbirimize karşı hiç bu kadar kibar olmamıştık.

Ve sonra... hiç kimse konuşmadı.

Ben duvardaki bir çatlağa bakıyordum, göz ucundan Abigail’in de pencereden dışarıdaki bulutlara baktığını gördüm ve Julius da hâlâ yüzüme bakıyordu. Bu dayanılmazdı.

“Eh, ziyaretin için teşekkürler,” dedim ayakkabısına doğru çünkü daha fazla dayanamayacaktım. “Bu çok eğlenceliydi. Şimdi, hepsi buysa lütfen istediğin yere git—”

“Hayır,” dedi hızla.

İstemediğim hâlde başımı refleksiyle yukarı kaldırdım. Hastalık derken kastettiğim buydu işte. Çünkü ancak komple hasta biri bu tek kelimeyi duyunca şunları düşünürdü: *Hayır*, ne?

Hayır, daha fazlası mı var? Hayır, gitmek istemiyor mu? Hayır, benden hoşlanmıyor mu?

Ama Julius başka bir şey söyleyemeden kulakları sağır eden bir gök gürültüsü hepimizi irkiltti; öyle güçlüydü ki yer sarsıldı. Tam o sırada dışarı baktım; gök yarılmış, yağmur sular seller gibi yağmaya başlamıştı. Bunu izlemek neredeyse nefes kesiciydi, göle düşen damlalar sanki minik bıçaklar gibi suyu parçalara ayırıyordu. Saniyeler içinde kaldırım simsiyah olmuş, yabani otlar hızla oluşan su birikintilerinin altında kaybolmuştu.

Sonra kabinlerden birinden bir çığlık koptu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ray titriyordu.

Aslında ağlamaklı bir sesle inliyordu. Salonun ortasında puantiyeli pijamalarıyla kolunu tutarak duruyordu; o kadar telaşlı ve korkmuş görünüyordu ki ilk tepkim üstünde kan aramak oldu. Kıyafetleri ıslanmış ve üstüne yapışmıştı ama kana dair bir şey yoktu. Sadece suyd.

“Çatı akıyor,” dedi dehşetle. “Cilt bakımımı yapıyordum ki buz gibi suyun *koluma* damladığını hissettim.”

“Sen ne zamandır cilt bakımını yapıyorsun?” diye homurdandı yanımdan Jonathan Sok.

Ray’in çılgınlıkları doğal olarak herkesi odasından çıkarmıştı; kısa bir an etrafıma bakınca sınıf arkadaşlarımdan yarısından fazlasının pijamalı olduğunu gördüm. Hatta Georgina direkt duştan çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. Saçında hâlâ şampuan vardı.

Ray gözlerini kısarak baktı. “Ne var ki bunda? Senin cildin benimki gibi güzel, parlak olmadığı için kıskanıyorsun.”

“Hey,” diye itiraz etti Jonathan. “Benim cildim zaten çok parlak—”

“Ya işte—”

Dışarıdaki şiddetli yağmurun sesi Ray’i bastırmıştı. Saniyeler içinde tavandan sular akıp yerde küçük gölcükler oluşturdu.

“Gördün mü?” diye cıyakladı Ray geri çekilerek. “Her yer böyle.”

“Ah, mükemmel! Tam ihtiyacım olan şey.” Georgina öne çıkıp şampuanlı saçlarıyla sızıntılardan birinin altına geçti. “Pratik zekâ diye buna derim.”

Hayata bakışına imrenmiyorum dersem yalan olurdu.

“Ne yapacağız?” diye sordu biri.

Herkes aynı anda konuşarak hem birbirinin hem yağmurun sesini bastırıyordu:

“Kıyafetlerim ıslanacak. Bu ceket sadece kuru temizlemecide temizlenebiliyor—”

“Su buz gibi—”

“Böyle uyuyamam—”

“Biri beni eve götürsün, *hemen*—”

“Onlara ihtiyaç duyduğumuzda bu öğretmenler nerede?”

“Hepsinin gıda zehirlenmesi geçirdiğini duydum—”

“İşte korku filmleri tam olarak böyle başlıyor—”

Başım zonklamaya başlamıştı. Onlara katılmak istiyordum. Bağırmak, şikâyet etmek ve birinin bu pisliği temizlemesini beklemek istiyordum. Ama su hızla etrafa yayılıyordu ve hemen bir şey yapmazsak her şey çürüyecekti. Birkaç sene önce de böyle bir fırtına çıkmıştı ve pastanemiz güç bela ayakta kalmıştı.

Parmaklarımı yumruk yapıp sonra tekrar açtım. Derin derin nefesler aldım.

Bir.

İki.

Üç.

“Biriniz gidip Dave’i bulsun,” dedim, sesim odada yankılamıştı. Herkes sustu. “Nerede olduğunu bilen var mı?”

“Ben, şey, sanırım uyuyor,” dedi biri. “Buraya gelirken horladığını duyduğuma eminim.”

“Git onu uyandır,” dedim. “Temizlik dolabında paspas olmalı ama anahtar sadece onda var. Bu arada, herkes suyu

toplayabilmek için mutfaktan kova ya da kap alsın ya da ne bulursanız –”

Birinin yüksek sesle homurdanmasıyla cümlem yarıda kesildi.

Arkamı dönmemele midem bulandı. Danny köşede kollarını kavuşturmuş hâlde dikiliyordu. O korkunç sözler alev kırmızı-sıyla yazılmışçasına tekrar gözümün önünde belirdi: *Sadie Wen tam bir sürtük*. “Gerçekten mi?” diye sordu. “Okulda değilken bile patronluk taslamaya devam mı edeceksin?”

İçim buz kesti. “Ben öyle yapmıyor–”

“Ne yani, sırf kaptansın diye mi? Yoksa iyi bir öğrenci falan olduğundan mı?” Gözlerini devirdi. “Çok önemli biri olduğunu sanıyorsun ama açıkçası hepimiz senden bıktık usandık, Sadie. Söylediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz.”

Kalbimin göğsümden çıkacakmış gibi attığını duyabili-yordum. Odadaki herkesin de duyduğuna yemin edebilirdim.

“Bunun gerçekten ama *gerçekten* ne yeri ne de zamanı,” dedim güçlkle. “Benden nefret ettiğini biliyorum, sorun değil ama biz konuşurken kulübeye ciddi ciddi su sızıyor–”

“Konuyu değiştirme.”

“Konuyu değiştiren sensin,” dedim inanamayarak. “Ben sadece şu an daha önemli bir mesele olduğunu söylüyorum. Eğer bir çözümün varsa seve seve dinlerim ama yoksa en azın-dan iş birliği–”

“Bizden daha üstünmüşsün gibi davranmayı kes,” diye çıkıştı Danny. “Sen insanların arkasından berbat e-postalar yazacak türden birisin.”

“Sen de bisiklet kulübesine *Sadie Wen tam bir sürtük* ya-zacak tipte birisin,” diye karşılık verdim.

Kalabalık tek bir ağızdan irkildi. Biri, “Lanet olsun,” diye mırıldandı.

Ağzımdan çıkanlara inanamasam da bunu söylemek iyi gelmişti. Anlayışlı olmaktan, insanlar beni ezip geçerken onlara gülümsemekten bıkmıştım. Sizi inciten şeylere sesinizi çıkar-

mazsanız insanlar hoşgörünüzü izin vermek olarak algılıyorlardı. Ve böylece sizi durmadan, tekrar tekrar incitiyorlardı. “Evet, sen olduğunu biliyorum,” dedim soğuk bir tavırla, kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Danny bana dik dik bakıyordu. “Biliyor muydun? Yani Julius’ı bana yumruk atsın diye üstüme salan *sendin*, öyle mi?”

Oda buz kesti. Dünya bile dönmeyi durdurdu.

Şimdi dik dik bakma sırası bendeydi. “Julius sana yumruk mu attı?”

“Julius ona yumruk mu atmış?” diye fısıldadı biri arkadan. “Ama ben Julius ve Sadie’nin birbirlerinden nefret ettiklerini sanıyordum.”

“Ama öpüştüler,” dedi başka biri. “Hani şu partide, hatırladın mı?”

“Dur bir dakika, Julius ve Sadie *öpüştü mü?*” diye sordu başka biri. “Ne ara bu dedikodulardan geri kaldım? Böyle bir şeyi nasıl kaçırdım?”

“Eh, yani Sadie’nin ona bir sürü e-posta gönderdiğini düşünürsek—”

“Teknik olarak Abigail gönderdi.”

“Abigail mi göndermiş? Sadie’nin en yakın arkadaşı olan Abigail mi?”

“Pardon, odalarının önünden geçiyordum ve konuşmalarının bir kısmına istemeden kulak misafiri oldum. Tam ben giderken Julius odaya geldi. Yani galiba Sadie’den hoşlanıyor.”

“Kimin odasına geldi?”

“Abigail’in.”

“Nasıl yani, Julius, Abigail’den mi hoşlanıyor?”

“Hayır, Julius, Sadie’den hoşlanıyor. Onlar sadece aynı odada kalıyorlar.”

“O ve Sadie mi?”

“Hayır. Aman Tanrım, işte bu yüzden dedikodulardan geri kalıyorsun.”

Göğsümdeki yumru nefes almamı zorlaştırırken odaya göz gezdirdim ama Julius'ı hiçbir yerde bulamadım. Nerede olduğuna ya da bunun ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Ayrıca neden az önce Danny'yi suçladığım şeyi şimdi ben yapıyordum onu da bilmiyordum: Asıl meseleyi unutuyordum. Beynimizin çalışma şekli çok garipti; önceliklerimizin ne olduğuna aklımız değil duygularımız karar veriyordu. Kulübe kısa süre içinde sular altında kalabilirdi ama biz yine de burada dedikodu yapıyor olur, gökyüzünün tepemize çöktüğünü fark edemeyecek kadar kendi küçük dertlerimize, öfkelerimize ve aşklarımıza odaklanırdık.

“Sadece. Durun.” Özellikle hitap ettiğim biri yoktu. “*Durun.* Eğer bana katılmıyorsanız sizi bir şey yapmaya zorlayamam. Ama durum tam tersiyse o zaman lütfen beni dinleyin.”

Bir şey beklediğim yoktu.

Uzunca bir süre boyunca beklememekte haklı olduğumu gördüm. Hiçbir şey olmadı. Kimse kıpırdamadı.

Ama sonra Rosie başını onaylarcasına salladı ve bana en güzel gülümsemesiyle baktı. “Tamam, ben varım. Kovalar hemen geliyor.” Büyü gibi bir şeydi. Hayatımda ilk kez *fenomen* kelimesinin anlamını gerçekten kavramıştım. Çünkü birkaç basit kelimeyle herkes ondan etkilenmişti. Arkadaşları hemen harekete geçti ve biri de küçük sızıntıları bantla kapadı. Su, çoktan odanın büyük kısmına yayılmıştı ama koridora ilerlemesini engellemiştik.

Tam en kötüsünün geçtiğini düşünmüştüm ki başımın üstündeki ampul yanıp sönmeye başladı. Sanki bir böcek tuzağa yakalanmış gibi yüksek bir vızzz sesi çıkarıyordu.

Derken elektrikler kesildi.

Koridor zifiri karanlıktı.

Karanlıkta tökezleyerek ilerleyip diğerlerinden uzaklaştım; yolumu bulmak için soğuk ve sert duvarlardan destek alıyordum. Dışarıda yağmur iyice şiddetlenmişti. Su çatıyı resmen dövüyor, eski boruların içinden gürültüyle ilerliyordu. Ağaçların arasından uğuldayarak geçen rüzgâr bir çocuğun ağlamasını andırıyordu.

Çıplak kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Camlardan gelen en ufak sesin, döşemelerdeki her titremenin fazlasıyla farkındaydım. Yutkunup ellerimi ısıtmak için avuçlarımı birbirine sürttüm ama o sırada rüzgâr yeniden yükseldi, bu sefer daha da şiddetliydi. Ensem karıncalandığını hissettim.

Kes şunu, dedim kendime, bir yandan da o korkunç hikâyeyi anlattığı için içimden Julius'a küfrediyordum.

Öne doğru dikkatle bir adım daha attım—

Soğuk bir el bileğimi yakaladı.

Boğuk bir çığlık attım. O anda mantığım beni terk etmişti. Kaç ya da savaş içgüdüm devreye girdi; kaçacak bir yerim olmadığı için de ancak savaşılabildim. Kendimi şiddetle geri çektim, köşeye sıkıştırılmış vahşi bir hayvan gibi çırpındım, yumruk ve tekme attım. Yumruğum sert bir şeye çarpınca, *Aman Tanrım*, diye geçirdim içimden panikle. *Hiçliğin ortasındaki bir kulübede bir kız çocuğunun hayaleti tarafından öldürülmek üzereyim. Bize form imzalattıkları için okul sorumluluk bile almayacak—*

“Sadie. Kes şunu, *ah*, *dur—*”

Bu ses kulağa intikam peşinde koşan bir kız çocuğunun hayaleti gibi gelmiyordu. Tanıdık sesi bir saniye kadar geç algılayabildim. *Julius*. Beynim anlasa da bedenim anlamamıştı; hâlâ çırpınıyor, yumruklarımı sallayıp duruyordum. Uzun parmaklar bileğimi daha da sıkı kavradı. Diğer bileğimi de tuttu. Tek eliyle ikisini birden tutup başımın üstüne kaldırarak arkamdaki duvara yasladı.

“Kıpırdamadan. Dur.”

Olduğum yerde donup kaldım. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki damarlarımda akan kanın sesini duyabiliyordum. Üstelik bunun birden fazla sebebi vardı. Çünkü kısa süre sonra gözlerim burnumun dibinde duran Julius'un yüzünü seçecek kadar karanlığa alışmıştı. Zar zor nefes alıyordu ve kollarındaki kaslar beni sabit tutmaktan gerilmişti. Bir adım daha yaklaşırsa dudaklarımız birbirine değecekti.

Her şey bir anda aklıma dolmuştu. Kapımda dururken yüzündeki ifade. Danny'yi benim için yumruklamış olması. Ondan çok hoşlandığımı ve bunun bir hastalık gibi hissettirdiğini söylediğimi duyması—

Kapa çenenizi, dedim beynime.

“Ne diye gizli gizli geliyorsun?” Neden fısıldadığımı bilmiyordum. “Sandım ki Scar—” Sustum ama çoktan duymuştu.

“Scarlett?” Gülümsemesi karanlıkta keskin bir bıçak gibi parılıyordu. “Hikâye anlatma becerimin bu kadar ikna edici olduğunu düşünmen beni gururlandırdı. Korkuyorsan bana söyleyebilirsin.”

“Korkmuyorum.” Korkuyordum. Nefesim kesilecek kadar hem de. Dehşete düşmüştüm. Ama asıl korktuğum şeyin artık o olduğunu itiraf edemezdim. Onunla yalnız kalmaktan. Bu pozisyonda olmaktan. Kıpırdanıp kurtulmaya çalıştım ama eli hiç gevşemedi.

“Bana bir daha vurmayacağına söz ver,” dedi.

“Julius... Aman Tanrım... Sadece bırak—”

“Söz ver,” diye ısrar etti, sesi kulağıma o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum. Tüm bedenim ürperdi.

Başımı onaylarcasına sallamayı başardım, ellerini bıraktı ama geri çekilmedi.

“Seninle konuşmak istemiştım,” dedi.

Nabzım hızlandı. *Umut.* İçimde aptalca, hiçbir mantığa dayandıramadığım bir umut kırıntısı belirdi. Ama bunu sesime

yansıtmadım çünkü bu konuşma her yöne gidebilirdi. Benimle önümüzdeki hafta yapılacak olan matematik sınavı hakkında konuşmak istemiş olabilirdi. Hava durumu hakkında. Rosie'nin ne kadar güzel olduğu hakkında. Ya da başka kova kalmadığını söylemek istiyordu. Eğer olmasını delicesine istediğim şey için burada değilse en azından beklentiye girip kendimi rezil etmekten kurtarmış olurdu. "Neden?"

Göğsünden bir kahkaha koptu. "Anlamazdan gelmek için fazla zekisin. Neden olduğunu biliyorsun. İkimiz de biliyoruz."

"Ne, beni sana acımakla mı suçlayacaksın? Çok iyi olmakla?" diye sordum. Bu bir meydan okumaydı. O an bizim olayımızın bu olduğunu fark ettim. Lafı dolandırıyor, birbirimize bilmeceler, kafa karıştırıcı ipuçları ve yarım yamalak cevaplar veriyorduk. Gerçekler dışında her şeyi söylüyorduk.

"Hayır... Hayır, onun için özür dilerim," dedi hızla. Yutkundu. Daha önce hiç bu kadar gergin, bu kadar çekingen bir tonda konuştuğunu duymamıştım. Öfkemin içimden akıp gittiğini hissettim. "O sözleri söylemek istememiştim. Varsayımlarda bulunmamalıydım... O şekilde davranmanın iki mantıklı açıklaması vardı ve diğeri pek mümkün değil gibi görünüyordu. Ve evet, korkmuştum."

"Korkmuş muydun?" Öfkemin son kırıntısı da rüzgârda dağılan duman gibi ortadan kayboldu. Bu neredeyse komikti; hiç kimse beni onun gibi sinirlendiremiyor ama başka kimse de öfkeli kalmayı bu kadar zorlaştırmıyordu. "Neden?"

"Kaybetmekten," diye fısıldadı.

Öylece bakakaldım.

"Anlaman gerek... Üzerimde nasıl bir etkin olduğunu, seni ne kadar sık düşündüğümü, senin için neler yapabileceğimi bilseydin... Sana karşı hiç şansım olmazdı. Elimden her şeyi alırdın," dedi hızla. Sanki kelimeleri söylemek canını yakıyor ve bu acı onu ele geçirmeden önce her şeyi söylemesi gerekiyordu. "Sadece münazara yarışması, sınav notu, afili bir ödül

ya da bir yarışmaya katılma hakkı değil, tüm kalbimi alırdın. Gururumu. Tanrım, *akıl sağlığını*. Her şey biterdi. Beni yok ederdin.”

Ona bakmaya devam ettim. Gözümü kırpmaya, hatta nefes almaya bile cesaret edemiyordum; bunun çılgın bir fantezi ya da gerçek olamayacak kadar güzel bir rüya olduğunu düşünüp ânı mahvetmekten korkuyordum. Bunları bana söylüyor olamazdı. *Hakkımda* böyle düşünüyor olamazdı.

“Yani, aramızda gerçekten bir şey olmadı,” dedi boğuk bir sesle, “ama şimdiden sen etrafımdayken hiçbir şeye odaklanamaz oldum. Abim senin dikkat dağıtıcı olman konusunda bir açıdan haklıydı ama sen bundan çok daha fazlasısın. Bir zamanlar ilgimi çeken şeyleri hâlâ önemsiyormuşum gibi davranamam. Uyuyamıyorum. Şimdiye dek bana attığın her bakışı tek tek zihnimde canlandırıyorum. Her biri aklıma kazınana kadar e-postalarını tekrar tekrar okuyorum. Bunu bana sen yaptın,” dedi, sesi şimdi sert ve acı doluydu, neredeyse suçlayıcı bir tonu vardı.

Dizlerimin bağı çözüldü. Bu kadarı fazlaydı. Duvara yaslandım ve yavaş yavaş kendimi yere bıraktım.

“O korkunç e-postaları yazmak zorundaydın,” diye devam etti yanıma çökerken. Fakat o dizlerinin üstündeydi ve hâlâ çok yakınımdaydı. Kalbimin deli gibi attığını duyduğuna emindim. “Beni öpmek, sonra tekmelemek, sonra da kafamı sesinle doldurmak zorundaydın. Benden ne kadar nefret ettiğini açıkça belirttin, hem de hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde. Düşüneceğin son insan olduğumu. Ama ben yine de tam tersini ima edecek işaretler aramaya devam ettim. Böyle bir şey mümkün mü diye merak etmekten kendimi alamadım. Çünkü her şeyi kaybetmeye razıyım,” dedi, gözleri etrafımızı saran karanlıktan, dışarıdaki gökyüzünden daha karanlıktı. “Seni kaybetmediğim sürece.”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum.

Bu bir fantezi falan olamazdı, artık bundan emindim. Benim hayal gücüm böyle bir şey yaratamazdı.

“Ama tabii sen... sen istemezsen,” dedi karanlığa doğru, bakışlarını benden kaçırarak konuşmaya devam etti, “bunu kabul edebilirim. Bir daha bu konuyu açmam. Ben biliyorum... Nasıl biri olduğumun farkındayım. Sinir bozucu, bencil ve acımasızım. Abim gibi mükemmel olmadığımın farkındayım ve her fırsatta ailemi hayal kırıklığına uğratmayı başarıyorum. Beni seçmezsen sorun değil, gerçekten. Hiçbir zaman ilk tercih olmayı beklemedim. Seni suçlamam—”

“Seni seçiyorum.”

İlk başta beni duymamış gibiydi. Konuşmaya devam ediyor, daha doğrusu kendi kendine konuşuyordu, kelimeler yağmur gibi yağıyordu. “Her zaman güzel şeyler söyleyemiyorum, bazen de aslında bana bakmanı istediğim için seninle uğraşıyorum ve... Bekle.” Sustu. Nefes almayı bile bırakmış gibi görünüyordu. “Sen... Ne dedin? Bir daha söyle.”

“Seni seçiyorum,” dedim sessizce, karanlığın kızarmış yanaklarımı saklamasından memnundum. Arkamdaki duvarın beni ayakta tutmasından. “Sen her zaman benim ilk tercihim olacaksın, Julius Gong.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları aralanmış hâlde bana doğru eğildi, yanaklarındaki parmakları bir kelebeğin kanatları gibi ürkekçe titriyordu. Ne istediği çok açıktı, neredeyse ona izin verecektim. Ama bunu *o kadar da* kolaylaştırmayacaktım.

Başımı çevirdim. “Seni öpmektense ölürüm dediğini hatırlıyorum.”

Kahkahayla homurdanma arası bir ses çıkardı; bu ses direkt damarlarıma işlemiş, nabzımı hızlandırmıştı. “Tanrım, gerçekten kin tutmayı çok iyi biliyorsun.”

“Bunlar benim değil senin sözlerin,” dedim geri adım atmayı reddederek.

Boynuma doğru, “Beni öldürüyorsun,” diye mırıldandı. Dudakları tenime değerken diğer elini yukarı kaydırıp saçlarımı kavradı; tırnaklarını kafamda hissedebiliyordum. İstemesem de direncimin çözülmeye başladığını hissediyordum. “Bu yeterli değil mi?”

“Hayır.” Damarlarımda gezen alevi, onun nane ve yağmur karışımı kokusunu görmezden gelmeye çalıştım. İlk defa bütün güç benim elimdeydi ve beni ne kadar çok öpmesini istersem isteyeyim kolayca teslim olmam aptallık olurdu.

“Tamam o zaman.” Nefesi kulağımı ısıtıyor, yanağımı gıcıkliyordu. “Lütfen.”

Kalbim delicesine atmaya başladı. “Ne?”

“Lütfen, Sadie. Yalvarıyorum.”

Yüzümde zafer kazanmışçasına bir gülümseme belirdi. “Pekâlâ. Madem öyle—”

Bana cümlemi bitirmem için fırsat bile vermedi. Dudaklarını ânında dudaklarıma bastırdı; beni aceleyle, çaresizce öpüyordu. Direnmeyi bıraktım. Teslim olmaktan nefret ediyordum ama belki de iki kişi aynı şeye teslim olunca durum farklı oluyordu çünkü bu hiç de kötü bir his değildi. Hatta tam tersiydi. Kafamın içinde uğultular vardı; öpücüğü derinleştirip beni belimden kavrayarak duvara yasladığında düşüncelerim havada uçuşan anlamsız kırıntılara dönüştü. Aklımdan şöyle şeyler geçiyordu:

Bir yıl önce bunun olacağını söyleselerdi aklımı kaçıırırdım—

Eğer biri bizi duyarsa, yemin ederim—

Belki de e-postalar o kadar da büyük bir felaket değildi—

Dudakları çok yumuşak—

Elleri—

Julius—

Julius.

“Julius,” dedim nefes nefese.

Dudaklarıma doğru gülümsediğini hissettim. Sesi saf ipek gibiydi. “Evet?”

“Hi-hiç. Ben sadece—” Odaklanmak çok zordu. Gözlerimi sımsıkı yumdum. “Sadece, bu gerçekmiş gibi gelmiyor.”

Geri çekildi ve yokluğu fiziksel bir acı gibi beni sarstı, ta ki boynumun kıvrımını öpene kadar. “Biliyorum,” diye mırıldandı. “Bunu hayal ederken bile—”

“Sen bunu hayal mi ettin?”

Duraksadı; bu da bana biraz haksız bir ceza gibi geldi. Ama sonra tekrar dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. “Başkalarının ne söylediğine her zaman bu kadar dikkat eder misin?” diye sordu kesik kesik nefes alırken.

“Hayır. Sadece senin söylediklerine dikkat ediyorum.”

Soluğu kesildi. “Bunu yapmayı bırakman lazım, Sadie.” Belimi daha sıkı kavradı. “Bundan sağ çıkamam.”

Ben *bundan* nasıl sığ çıkacağımı bilmiyordum: her yanıma ele geçiren bu hislerden, bedenimde vahşi bir yangın gibi gezen arzudan, bütün mantığımı ele geçiren o istekten—

Beni daha da sert öpmeye başladığından güç bela konuşabildim. “Bekle... Julius, dur...”

Büyük bir çabayla yalnızca bir santim geri çekildi, gözleri iyice kararmış, göz kapakları ağırlaşmıştı. Sersemlemiş, neredeyse kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Elimi boynuna koyup nabzını hissettim. Parmaklarımin altında hızlandı. “Ne oldu?”

“Ya bu işte kötüyse?” dedim tereddütle.

Cevap olarak sadece bana yaklaştı; muhteşem ve korkutucu bir şekilde yakınımıdaydı. Dudakları çenemde gezerken her şey dönmeye ve kontrolden çıkmaya başladı. Kalbim küt küt atıyordu. Neredeyse nasıl konuşulacağını unutmuştum. Hatta nasıl nefes alınacağını da. “Bu sana kötü hissettiriyor mu?”

“Hayır. Öyle demek istemedim—” Düşünmeden başımı geri çektim. “Senden ve benden bahsediyorum. On yıldan uzun süredir birbirimizden nefret ediyor, hayatı birbirimize zindan

ediyoruz. Sen nereden–” Başparmağını alt dudağımda gezdirirken kendimi odaklanmaya zorladım. “Ya birbirimizden hoşlanmakta kötüyse? Ya birbirimize karşı medeni, kibar olmayı bilmiyorsak–”

“Kibar olmak gibi bir niyetim yok,” diye fısıldadı. “Senin de olmanı beklemiyorum.”

“Ama–”

“Söz konusu olan *biziz*, Sadie,” dedi bu yeterli bir cevapmış gibi. “Biz ne zaman bir şeyde kötü olduk ki?”

İyi bir noktaya parmak basmıştı. Hem de çok iyi bir noktaya. Ama ne olursa olsun daha fazla tartışacak gücüm yoktu çünkü beni tekrar öpmeye başlamıştı ve bu her şeydi. Mükemmel biçimde tatmin ediciydi. Sanki günlerdir, aylardır, yıllardır sessizliğin içinde boğuluyordum da şimdi ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissediyordum. Daha önce hiçbir şey, elinin belimde oluşu, kalbinin atışını kendi göğsümde hissedişim, duruşumu ayarladığımda istemeden çıkardığı sesler, elimi boynundan köprücük kemiklerine götürmem kadar mantıklı değildi. İsmimi sanki kutsal bir şey söylüyormuş gibi fısıldadı. Tam bunu nasıl durduracağımızı, onun kesik kesik nefes alışlarını dinlemekten, başım dönene kadar beni öpmesine izin vermekten başka bir şeyi nasıl yapacağımızı düşünürken–

Elektrikler geri geldi.

Işıktan neredeyse kör olmuş hâlde gözlerimi kırıştırdım ve irkilerek ondan uzaklaştım. Gözlerimdeki sulanmanın geçmesi ve etrafı net görebilmem biraz zaman aldı. Julius’ı görmemle kızarmam bir oldu. Dudakları şişmiş, ellerimi daldırdığım saçları darmadağın olmuştu.

Tıpkı sinema salonlarında jenerik akmaya başladığında kapıların açılması, yabancıların koltuklarından kalkıp patlamış mısır kovalarını toplaması ve telefonlarına sarılmasıyla yaşanan o gerçeküstü an gibiydi. Bir yanınız hâlâ sersem hâlde olurdu, hâlâ başka bir dünyanın parçasıymış gibi hissederdiniz, yü-

reğiniz ağzınızda atardı, neyin gerçek neyin kurgu olduğunu anlamakta zorlanırdınız.

Sonra Julius'ın beni gerginlikle izlediğini gördüm. Sanki ona bir şeyler söylememi bekliyor gibiydi. Artık karanlığın ardına sığınamayacağım ve onu ilk kez net görebildiğim için her şeyi geri aldığımı söylememi bekliyor gibiydi.

Kalbim sızladı.

Onun ışıkların altında, yakından, her zamankinden daha güzel görüldüğünü bilmesini istiyordum. Tüm şüpheleri ortadan kalkana kadar onu öpmek istiyordum. Bugüne kadar onu inciten her şeyi hafızasından silmek istiyordum. Ama şimdi sadece ona gülümseyip elimi uzattım. “Hadi gidip hasarın ne kadar büyük olduğuna bakalım.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

○dama geri döndüğümde saat çoktan gece yarısını geçmişti. Abigail beni bekliyordu. Tam olarak onu bıraktığım yerde, aynı pozisyonda duruyordu ve o anda çok yoğun bir dejavu hissine kapıldım. Sanki zaman durmuştu ama yine de çok şey yaşanmıştı. Julius'ın dokunuşlarının izlerini bedenimde hâlâ hissedebiliyordum.

“Sen... Hâlâ bana kızgın mısın?” diye sordu.

Oturdum ve onun da oturması için elimle işaret ettim. Kızgın mıydım? Kendimi yoklayıp içimde bir öfke kırıntısı var mı diye baktım ama hiçbir şey yoktu. Onunla tartışmak istemiyordum. Tek istediğim en yakın arkadaşımın yanında olmaktı.

“Annem ne zaman bana nasihat verecek olsa aynen böyle yapar,” diye mırıldandı.

“Sana nasihat vermeyeceğim. Sadece birkaç sorum var,” dedim.

Gözleri dehşetle kocaman oldu. “*Ve tam olarak* böyle söyler,” dedi.

“Ciddiyim. Gerçekten merak ediyorum... Neden yaptın?” diye sordum. Aklımın almadığı, sindiremediğim tek şey buydu. “Aklından ne geçiyordu?”

Dizlerini göğsüne çekti. Ne söylemesini beklediğimden emin değildim ama kesinlikle bu değildi: “Hani eskiden sen

beni etrafa çok tehlikeli kimyasallar yayabileceği konusunda uyarana kadar plastik şişelere kaynar su koyardım ya, hatırladın mı?”

“Şey, evet,” diye yanıtladım.

“Ya da bir keresinde sırf garip görünen bir gümüş parçası sandığım için neredeyse cıvaya dokunacak olmamı?”

“Evet.”

“Peki ya kendimi öğle tatilinde beş bin kelimelik bir kompozisyon yazabileceğime inandırdığım zamanı?”

Bunu hatırlamak bile ürpermeme neden oldu. Onun adına neredeyse endişeden kurdeşen dökecektim. “Kesinlikle.”

“Evet, yani, ben hiçbir zaman çok zeki ya da yetenekli olmadım. Bunu hep biliyordum. Bir yarışta birinci olmanın ya da öğretmenlerin övgüsünü kazanmanın *nasıl bir şey* olduğunu hayal bile edemiyorum. Anaokulundaki öğretmenim annemleri okula çağırıp sınıftaki diğer çocuklar kadar ilerleme kaydedemediğimi söylemişti.” Küçük bir kahkaha attı. “Annemler ne yaptı dersin? Öğretmene eski kafalı ve peşin hükümlü olduğunu söyleyip beni çilekli dondurma yemeye götürdüler. Bana hiçbir zaman kendimi yetersiz hissettirmediler. Ama yine de zaman zaman... *işe yarar* hissetmek istiyorum. Herkes nasıl sana ihtiyaç duyuyorsa bana da ihtiyaç duyulsun istiyorum. Ve çoğunlukla insanlara tavsiye verirken ya da hayatlarında olan olayları çözmelerine yardım ederken böyle hissediyorum. Bu anlattıklarım azıcık bile olsa mantıklı geliyor mu?”

“Biraz,” dedim.

Abigail çenesini dizine yasladı ve platinyum rengi saçları etrafına dağıldı. “Yani, sana yardım etmek istediğimi söylerken yalan söylemedim ve gerçekten de öyle *yaptığımı* sandım. Konunun bu kadar büyümesini istememiştim. Bir daha asla işine burnumu sokmayacağım, söz veriyorum,” dedi. “Ama hâlâ bana kızgınsan ve arkadaşlığımızı bitirmek ya da suratıma pasta fırlatmak istersen de anlarım.”

“Daha önce hiç kimsenin suratına pasta fırlatmak istemediğime seni temin edebilirim,” diye homurdandım. “Korkunç bir israf bu.”

Duraksadı ve dudaklarında minik, tereddüt dolu bir gülümseme belirdi.

“Ayrıca arkadaşlığımızı bitirmeye hiç niyetim yok,” dedim omzunu hafifçe dürterek. “Sana kızgın olsam bile. Birine kızgın olup hâlâ onu sevebilirsin.”

“Ciddi misin? Biz hâlâ... Aramız iyi mi?”

Başımı olumlu anlamda sallayıp kaşlarımı kaldırdım. “Yoksa fırtınanın ortasında biriyle öpüştüğümde bunun hakkında kiminle konuşacağım?”

Jetonunun düşmesini izledim. Ağzı kocaman açıldı. Gözleri parladı. Elimi tutup sıktı. “Şeyden mi bahsediyorsun... Sen ve—”

Bir kez daha sadece başımla onayladım, yüzüme kocaman bir gülümseme yayılmasına engel olamamıştım.

“Hadi canım,” diye çılgılığı bastı ve kendini yatağa attığında aramızdaki tüm gerilim eriyip gitti; ışıkları kapayıp fısır fısır konuşarak geçirdiğimiz pijama partilerimizden farksızdı. “Tamam, bana *her şeyi* anlatmak zorundasın. Hiçbir detayı atlama – aslında bazı detayları es geçebilirsin ama yani iyi miydi? O iyi miydi? Artık birlikte misiniz?”

O kadar çok gülmüştüm ki karnım ağrıyordu; yarın çok yorgun olacağımızı bilmeme rağmen sabahın dördüne kadar konuşmuştuk. Sonunda uykuya daldığımda kendimi yıllardır olmadığım kadar huzurlu hissediyordum.

“Okul gezin nasıl geçti?” diye sordu annem, pastanede tezgâhının arkasından. İçeri adım attığımda her türlü karmaşayla karşılaşmaya hazırdım; yanmış ekmekler, geçersiz fişler, etrafa dökülmüş reçeller ve yokluğumda yaşanmış binbir küçük fa-

cia görmeyi bekliyordum. Ama her şey kusursuzdu. KUSURA BAKMAYIN, KAPALIYIZ, tabelası çoktan ön kapıya asılmış ve rafların büyük bir kısmı temizlenmişti.

Çantamı tertemiz yere bıraktıktan sonra kendimi boş bir masaya attım. Kamptaki aktivitelerden ötürü kollarım hâlâ ağrıyordu; gömleğim kırış kırıştı ve otobüse giderken yanlışlıkla minik bir su göletine bastığım için sol ayakkabım ıslaktı ama sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissettim. Sanki *gülümsememek* için tek bir neden bile düşünemiyor ve hayatım boyunca bunu neden bu kadar az yaptığımı merak ediyordum. “İyiymi. Aslında harikaydı.”

Beni kısa bir süre inceledikten sonra gözlerinin içi güldü. “Çok mutlu görünüyorsun.”

“Sen de öyle,” dedim şaşkınlıkla, ben de onu baştan ayağa süzmüştüm. Neyin farklı olduğunu anlamak zordu ama bir şeylerin değiştiği belliydi. Belki akşam güneşinin pencerelerden içeri süzülüp hatlarını yumuşatmasıyla ya da omuzlarının o kadar gergin görünmemesiyle ilgiliydi. Ya da ne kadar dingin görüldüğüyle. Onunla ilgili tüm anılarımda annem hep hareket hâlinde ve huzursuzdu; hep bir yerden bir yere koştururdu.

“Çünkü sen öylesin,” dedi. “Ayrıca Max’in de güzel haberleri var. Sana kendisi söylemek istediği için eve gelmeni bekliyordu.”

Doğrudum. “Güzel haberler mi?”

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz Max arka odadan fırladı. “Sürpriz,” dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Ânında endişelendim. “Bu, varlığının başlı başlına bir armağan olmasından ötürü sürprizin kendin olduğunu söylediğin o şakalarından biri mi?”

“Hayır, ama yine de böyle düşündüğün için koltuklarım kabardı,” dedi karşıma bir sandalye çekerken. “Ondan daha iyi bir şey.” Heyecanı artırmak için durdu ve boğazını temizledi. “Bunu duymadan önce oturmak isteyebilirsin.”

“Zaten oturuyorum.”

“Lafın gelişi diyorum ya,” dedi sinirlenerek. “Anla işte.”

“Ay hadi uzatma da söyle artık, Max,” dedi annem tezgâhın arkasından çıkıp yanımıza gelirken. İş önlüğünü bile çıkardı ki bu da Max’in söyleyeceklerinin çok önemli olduğunun işaretiydi. Üstünde onunla uyduğunu bile görmüştüm.

“Tamam. Şimdi şöyle, Hunters’ın bir yetenek avcısı –evet, o *Hunters*– son zamanlarda maçlarıma geliyordu ve... uzun lafın kısası beni takıma dâhil etmekle ilgileniyor. Yani, ciddi ciddi. Yani bu bir evlilik olsaydı çoktan yüzükler için alışverişe çıkmışlardı. Ve evet söylerken bunun tuhaf bir benzetme olduğunu fark ettim ama işte neyse çünkü benimle *ilgileniyorlar*.”

Şaşkınlıktan ağzım kocaman açıldı. “Ben... Aman Tanrım.” Söylemeyi akıl edebildiğim tek şey buydu. “Sen... Sen ciddi misin?”

Sırıttı. “Herhâlde.”

Ne kadar mutlu olduğumu, rahatladığımı ve şaşırdığımı anlatmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum, bulamayınca koluna vurdum.

“Hey!” diye ciyakladı. “Neden bana vuruyor–”

“Bu *ne zaman* oldu? Neden daha önce bir şey söylemedin?”

“Şey, son birkaç aydır devam eden bir süreçti ve ben de hayal kırıklığına uğrarsınız diye sizi hemen umutlandırmak istemedim...”

Birkaç ay. Ağzımı kapatamadığımın farkındaydım ama elimde değildi. Bunca zamandır onunla ve geleceğiyle ilgili delicesine endişelenmiş, karşımıza çıkan tüm problemleri çaresizce tek başıma çözmeye çalışmışım çünkü onun hiç endişelenmediğini sanıyordum. Umurunda olmadığını. Ama o iyiydi. İyiden de öteydi. Bu pastane de öyleydi. Her nasılsa gözleri parlayarak ikimize gülümseyen annem de.

İşlerin ne zaman değiştiğini merak ettim. Yoksa yıllardır böyleydi de ben kendi suçluluğuma fazla gömüldüğüm için mi

kafamı kaldırıp her şeyin gerçekten ama gerçekten iyi olduğunu görememiştim?

Bu düşünceyle göğsüm sızladı, mutluluk ve hüznün birbirine karışmıştı.

“Senin adına çok sevindim,” dedim Max’e. “Gerçekten.”

Burnunu kırıştırdıysa da omzumu dürttü. Eskiden babama karşı aynı takımda olup basket maçını kazandığımızda böyle yapardık. Ve bunu özlemiştim. Sadece babamı değil, Max’le aynı takımda olmayı da. “Sakin duygusala bağlayayım deme,” diye uyardı beni. “Bunu dünya rekorunu kıracağım zamana sakla.”

“Tamam o zaman, sana nutuk çekmiyorum ve işe yarar bir şey yapmaya gidiyorum.” Bir bez bulmak için etrafa bakındım. “Bütün masalar silindi mi? Çünkü ben—”

“Hayır,” dedi annem.

“Hayır mı?” diye tekrarlardım, kafam karışmıştı.

“Daha şimdi geldin,” dedi. “Dinlen. Rahatla. Canın ne istiyorsa onu yap.”

Tereddüt ettim. “Emin misin?”

“Git hadi,” diye ısrar etti.

Özür dilerim. Kelimeler içgüdüsel olarak ağzımdan çıkmak üzereydi ama onları yuttum ve başkaları mutlu olacaksa benim mutsuz olmamın önemli olmadığını düşünen parçamla birlikte gömdüm. Bu sefer farklı bir şey deneyecektim. “Teşekkür ederim,” dedim sessizce. Garip hissettiriyordu. Tuhaftı. Yine de dilimde hoş bir tat bırakmıştı; affetmek gibi, bahar havası gibi, çilekli keklerin havaya yaydıkları koku gibi.

Bir başlangıç gibi.

Otobüsle eve dönerken pencere kenarına oturdum ve yeni bir e-posta yazmaya başladım.

Julius,

Bu e-postayı hayatımda tanıdığım en sinir bozucu insan olduğunu söylemek için yazıyorum. O ukala, keskin gülümsemelerin, alaycı bakışların, kibrin ve kendini beğenmiş hâlin... Adımı söylediğin zamanki sesin, beni saran ellerin... Kötü alışkanlığın nasıl bir şey olduğunu pek bilmiyorum, hiç kötü alışkanlığım olmadı ama olsaydı o sen olurdun. Bu bir bağımlılık ya da takıntı olmalı. Daha önce hiç kimseyi seni tanıdığım kadar yakından tanımadım ama yine de senin yanında oturmak, sana yanaşmak, hep daha da fazla yakınında olmak istiyorum. Gece solana ve yıldızlar sönene dek bana hikâyeler anlatmanı istiyorum. Bana bir kine tutunur gibi tutunmanı, beni bir sır gibi saklamayı ve bana bir hayalet gibi musallat olmanı istiyorum. O kadar güzelsin ki bu beni öfkeden çıldırtıyor.

Belki bunca zamandan sonra bir özür bekliyorsundur, o yüzden sadede geleceğim: Özür falan yok. Gereğinden fazla özür diliyorum –bu konuda daha iyi olmaya çalışıyorum, söz– ama o e-postalar için özür dilemeyeceğim.

Abinle konuşmanıza kulak misafiri olduğum o gece var ya? Tamam, kulak misafiri olmadım, resmen dinledim. Konumuz bu değil. Sonrasında gözlerindeki hüznü görmüştüm ve içimde bir şeylerin alev aldığını hissettim. O zamanlar kendimi yeterince açık ifade edip etmediğimden, seni ikna edebildiğimden emin değilim. Yapamadıysam bu konuyu açıklığa kavuşturayım: Sen ne şimdi ne de sonsuza dek asla ikinci olmayacaksın. Asla yetersiz olmayacaksın. Asla iyiden başka bir şey olmayacaksın.

Çünkü ailenin seni nasıl gördüğünü önemsiyorsun. Çünkü sen, seni gerçekten inciten şeyler dışında her şey hakkında konuşuyorsun. Çünkü sonunu getireme-

yeceğin bir işe asla başlamıyorsun. Çünkü sen kendine karşı çok acımasısın ve hiçbir yarışmada ya da sınavda benim için işleri kolaylaştırmadın. Çünkü sen bana meydan okuyorsun, beynim bana karşı savaş açtığında dikkatimi dağıtıyorsun, dünya beni dizlerimin üzerine çöktürmek isterken sen dimdik ayakta kalmama yardım ediyorsun. Çünkü ne zaman bir derste yorgun olsam sınıfın bir ucundan sana bakıyorum ve neden yoluma devam etmem gerektiğini hatırlıyorum.

Bu e-postada gururumu ayaklar altına almaya karar verdiğim için sana küçük bir sır da vereyim. On dört yaşımdayken odamda duvarlara bakar ve âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederdim. Bu konuda tüm fikirlerim dinlediğim şarkılardan ya da izlediğim filmlerden edindiklerimdi. Ama yine de hayal ederdim. Sevgilisi olan biri olmak nasıl bir şey olurdu? Şefkati hayal ederdim, sonsuzluğu. Sonu olmayan bir sabrı. Kaçtığımda peşimden geldiğini. Acılarımı avuçlarında tuttuğunu. Beni umursayan, beni anlamaya çalışan biri olduğunu hayal ederdim.

Şimdi o kişi sensin. Bunca zamandır o kişi sendin ve ben fark etmemiştim bile. Düşününce, aslında çok mantıklı, öyle değil mi? Düşmanını yenmek için onu çok ama çok iyi anlamak gerekir. Onu gözlemlemen, zayıf noktalarını öğrenmen, her söylediğini ezberlemen, ilerlemesini takip etmen ve bir sonraki hamlesini tahmin etmen lazım. On yıldır seni yok etmeye hazırlandığımı sanıyordum ama aslında seni sevmek için hazırlık yapıyordum.

Yani demem o ki umarım bu satırlar sana ulaşır, seni bulur.

Ve umarım sen de beni bulursun.

Sadie

ANN LIANG

On dakika sonra yanıt geldi. Sadece iki cümle yazmıştı.

Haklıydın, Sadie Wen. Ben bütünüyle, umutsuzca sana kafayı takmış durumdayım.

Sevgilerimle,
Julius

TEŞEKKÜRLER

Aşağıdaki insanların çabası ve yetenekleri olmasaydı bu kitap elinizde olmazdı:

Sonsuz teşekkürüm olağanüstü temsilcim Kathleen Rushall'a. Bana kendimi her zaman anlaşılmışım gibi hissettirdiğin, beni desteklediğin ve bu yolculuk boyunca yanımda olduğun için teşekkür ederim. Güven problemim olabilir ama sana hayatım pahasına güveniyorum. Andrea Brown Edebiyat Ajansı'ndaki muhteşem ekibe destekleri için teşekkür ederim.

Maya Marlette'a bu hikâyenin özünü çok iyi kavradığı ve bugünkü hâline getirmemde bana yardımcı olduğu için kocaman teşekkürler. Seninle bir başka kitapta daha birlikte çalışmak hem çok keyifli hem de büyük bir onur. Maeve Norton, Elizabeth Parisi ve Robin Har, bu güzel kapaktaki tüm emekleriniz için teşekkürler. Scholastic ekibine tecrübeleri ve hevesleri için teşekkürler: Elizabeth Whiting, Caroline Noll, Melanie Wann, Dan Moser, Jarad Waxman, Jody Stigliano, Jackie Rubin, Nikki Mutch, Savannah D'amico, Lori Benton, John Pels, Rachel Feld, Erin Berger, Lia Ferrone, Avery Silverbeg, Daisy Glasgow ve Seale Ballanger. Bu kitabı baskıya hazırlamakta çok büyük payı olan Janell Harris, Priscilla Eakeley, Sarah Mondello, Jody Corbett'e çok teşekkürler. Muhteşem Emiliy Heddleson, Li-

zette Serrano ve Sabrina Montenigro'ya teşekkürler. En içten teşekkürlerim David Levithan, Elli Berger ve Leslie Garych'e.

Taryn Fagerness Ajans'tan Taryn Fagerness'a çok minnettirim. Bu kitabı dünyanın dört bir yanındaki okurlara ulaştırdığın ve yaptığın her şey için teşekkürler.

Yayımlanma süreci ve sonrasında bu kitabı destekleyen Amerika'daki ve diğer ülkelerdeki herkese teşekkür ederim.

Her zamanki gibi bu kadar nazik, cömert ve harika oldukları için okurlarıma sonsuz teşekkürler. Bu hikâyeleri ve karakterleri sizlerle paylaşabilmek hayatımda yaptığım en anlamlı şeylerden biriydi.

Sıcaklığınız, verdiğiniz fikirler ve her şeyi hep daha iyi hâle getirebildiğiniz için yayıncılık dünyasının içindeki ve dışındaki arkadaşlarıma sonsuz teşekkürler.

Ve elbette, kız kardeşim Alyssa'ya teşekkür ederim. Her zaman ilk okurum, en büyük destekçim olduğun ve sana en ufak detaylarda bile fikrini sorduğumda ya da karşına, "Teşekkürler kısmında seninle ilgili ne yazsam acaba?" gibi sorularla geldiğimde sinirlenmediğin için teşekkür ederim. Varlığın, bana verdiğin güven ve espri anlayışın için fazlasıyla minnettirim, o kadar minnettirim ki neredeyse uzun boylu çocuk olmana takılmayacağım bile.

Ebeveynlerime: Her bakımdan bana destek olduğunuz için teşekkür ederim. Çocukken kitap okumam ve yazı yazmam için beni desteklediğiniz ve hayatımı kazanmak için kitap okuyup yazı yazmaya karar verdiğimde çıldırmadığınız için teşekkürler.

感谢我的家人对我一直以来的支持和鼓励：姥爷、小姨、小姨夫、南华小姨、大大、大妈、二大大、二大妈、和姑姑。

(Bana daima destek veren ve yüreklendiren aile fertlerime teşekkür ederim: Dedeme, küçük teyzeme, küçük teyzemin eşine, küçük teyzem Nanhua'ya, büyük halama, büyük yengeme, ikinci büyük halama, ikinci büyük yengeme ve anneanneme.)

YAZAR HAKKINDA

Ann Liang, Melbourne Üniversitesi mezunudur ve eleştirmenlerce beğenilen *Bu Defa Sahiden* adlı genç-yetişkin kitabının yazarıdır. Pekin’de doğmuş ve hayatı boyunca Çin ile Avustralya arasında gidip gelmiş olmasına rağmen her nasılsa Amerikan aksanıyla konuşmaktadır. Yazmadığı zamanlarda onu aşırı iddialı yapılabraklar listesi hazırlarken, dizilere gömülmüşken ve labroadoodle cinsi köpeğiyle “hanımış benim akıllı köpeğim” konulu derin sohbetler yaparken bulabilirsiniz. Ayrıca ona annliang.com adresinden ulaşabilirsiniz.